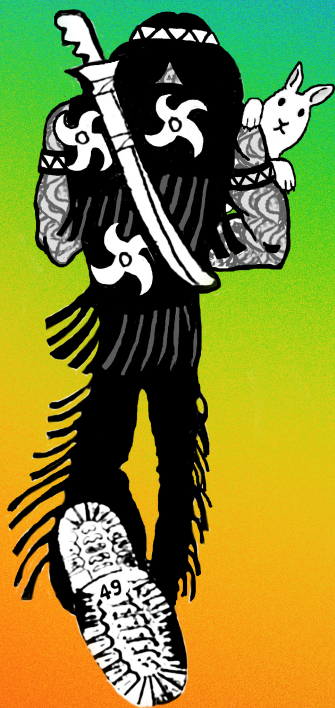

HEITTO-
TÄHTI-
HETKIÄ

OUTI MÜLLER

OUTIN JA LEEN MATKAMUISTOJA 36 YHTEISEN VUODEN VARRELTA

”Mehutiskin luota alkoi kuulua käheää pihinää. Toni piileskeli tiskin takana eikä tiennyt, itkeäkö vai nauraa...

Auton takapenkillä, matkalla seuraavaan etappiin, hän purskahti vähän väliä itkunsekaiseen käkätykseen pyyhkien kyyneleitä silmistään. Hän niisti nenänsä kuuluvasti ja puuskahti: ”Jos TOI pääsi kuiville, niin pääsen minäkin!”

Suomalais-itävaltalainen gospelmuusikko-aviopari tempaa anekdoottikokoelmallaan lukijan mukaansa säpsähdyttäviin seikkailuihin: Tonin lisäksi kohdataan Holy Ridersit, hiivitaan Keltaisen Kurjuuden kaikuissa käytävissä, sytytellään tulinuolia, väistellään alttarille lentävää ufoa ja suojaudutaan Bacchuksen suudelmilta vihertävässä sumuluolassa, mietitään heittotähtien ja parfyymitippojen yhtäläisyyksiä, nukahdetaan urkuparvelle Ivalossa ja herätään pilvimeren uumenista kuuluvaan St. Oswaldin kirkonkellojen kumuun...

Heittotähtihetkiä

Copyright © 2020

by Outi & Lee Books, Leander ja Outi Müller,
Itävalta

Puh./sms/WhatsApp: +43 699 10827001

music@outi-loves-lee.com

www.outi-loves-lee.com

<https://www.youtube.com/@OutiLee>

Valokuvat: Leander Müller

Piirroksset: Outi Müller

Grafiikka, Layout ja taitto: Outi Müller

Sisällys

9	Saatteeksi
13	Jonas
17	Heittotähtiä ja parfyymitippoja
23	Agentit
25	Oikosulku
31	Landhof
39	Aikapommi 1
41	Aikapommi 2
49	Örinää idyllissä
53	Varaslähtö
55	Otilii
57	Kohahdus
59	Uve ja Teddy
63	Peruutus
65	Holy Riders
71	Valoa pimeään
73	Feidaus
75	Alttaritanssi
79	Huumevalistusta
81	Tykitystä
85	Seremoniamestari
87	Ylläreitä
89	Toni
91	Alex ja Erna
95	Katko
103	Albania
111	Psalmeja

115	Tulinuoli
119	Sadonkorjuuta
123	Joulukuusen kastajaiset
125	Keltainen kurjuus
129	Murtohälytys
137	Yrttjuhla
141	Hohrindl'in juhannusvieraat
147	Huippu
151	P.S.

Saatteeksi

Ote omaelämäkerrastani *Vesiväritaivas*:
(Elokuu 1987)

Mutainen Vechte-joki virtasi uneliaana ohitsemme. Vesi todella liikkui, ihme kyllä. Tuo Hollannin valtava tasanko oli siis sittenkin hieman kallellaan virran alajuoksun suuntaan, Atlantille päin. Ruokajono sen sijaan ei liikkunut. Ruokasalin ovet olivat vielä kiinni, ja jono oli ehtinyt patoutua selkäni takana pitkäksi. De Bronin tuonvuotisille kristittyjen taiteilijoiden festivaaleille oli odotetusti saapunut taas parisentuhatta osanottajaa. Kaikkia yhdisti halu viedä tavalla tai toisella Jeesuksen evankeliumia eteenpäin. Ympärilläni sekoittuivat tutuksi solinaksi saksan, hollannin, italian, ranskan ja espanjan kielet – ja englannin mitä mielikuvituksellisimmat korostukset. Polun hiekka oli lämmintä paljaiden jalkojeni alla. Minua haukotutti. Seisoin ensimmäisten joukossa ja olin jo mielessäni valinnut pöydän. Se näkyi lasioven läpi ja oli aivan joenpuoleisen ikkunan vieressä. Ovilasi peilasi takanani odottavia hahmoja. Jono oli todella pitkä. Käännyin vilkaisemaan taakseni. Aika pysähtyi.

Mie-hen kat-se.

Huumaantuneena jäin siihen kiinni kuin ennen kokemattaan magneettikenttään. Noiden lämpimän ruskeiden, nauravien silmien takana oli ovi sepposen selällään. Nuori inkkarikroppainen mies seisoi siinä muutaman metrin päässä kädet puuskassa, pitkät hiukset tasangon tuulessa hulmuten eikä kääntänyt katsetaan pois. Ei sormusta! Hän hymyili syvälle sieluuni kuin ystävä vuosien takaa.

Itävaltalainen Lee oli tullut tuohon viikon pituiseen konferenssiin samoin kuin minäkin kyselemään Jumalan tahtoa elämäänsä. Hullaannuimme toisiimme. Juttelimme festis-alueen kahviloissa yökaudet. Ohjelmalehtisiimme olimme ruksanneet toisistamme tietämättä seuraavalle päivälle samat seminaarit yhtä lukuunottamatta: Leetä kiinnosti studiotekniikka ja minua ihmissuhteet. Lee vaihtoi ihmissuhteille. Kävimme varhaisaamuisin rukouspiirissä ja sisimmässämme huusimme Jumalan puoleen. Yhteisen elämän suunnittelu tuntui niin unenomaiselta. Tulevaisuuden-toiveemme olivat käsittämättömän samanlaiset.

Konferenssin jälkeen palasin Suomeen kiertämään bändikavereitteni kanssa sovitut konsertit. Olimmekin jo ennen Hollantiin lähtöä päättäneet tulevana syksynä lopettaa yhdessä keikkailun. Marraskuussa täyttäisin 30 ja olin jo kaivannut kipeästi muutosta elämääni. Kutsumusammattiani gospellaulajana ja biisintekijänä en kyllä olisi halunnut lopettaa, mutta kymmenisen vuotta sinkkuna kiertäneen elämä oli väenpaljoudenkin keskellä ollut yksinäistä. Kaksi nuoremista sisaruksistanikin oli jo naimisissa... Lapsiakin heillä jo oli...

Olin rukoillut aviomiestä kädet kynnärpäitä myöten ristissä jo 19-vuotiaasta lähtien – heti uskoon tultuani. Kohtaaminen Leen kanssa tuntui olevan Jumalan johdatusta. Olin ennen hollanninreissua lupautunut liittyä Helsingissä kristillisen teatteri *Alban* toimintaan. Mietin kotimatalla pääni puhki, miten nyt purkaisin sopimuksen. Päästyäni Helsinkiin sain jo samana päivänä kuulla, että albalaiset olivat joutuneet lykkäämään teatterin toimintaa tulevaisuuteen. Ystäväni olivat huolissaan siitä, miten nyt ottaisın tuon yllättävän päätöksen vastaan. Minullahan ei ollut Suomessa mitään muuta tulevaisuudennäkymää! Lee oli samassa

tilanteessa: Hän oli ystäviensä kanssa juuri päättänyt lopettaa gospel-rock-bändinsä (*Leviticus Band*) toiminnan.

Kirjoittelimme Leen kanssa toisillemme rakkauskirjeitä päivittäin kuukauden ajan. 13.9.1987 pakkasin rinkaankin vähäisen omaisuuteni – ja varmuuden vuoksi Intian Basaarista ostamani valkoisen morsiusmekon – ja lensin Budapestiin, josta rakkaani haki minut kotikyläänsä Launsdorfiin, eteläiseen Itävaltaan. Sain asua Leen vanhempien vierashuoneessa, josta näkyivät Slovenian rajavuoret.

Kolmen kuukauden päästä menimme naimisiin ja muutimme Leen vanhempien omistamaan, tyhjillään odottaneeseen taloon. Lee suoritti vielä tiedotusopin ja kielitieteen opintonsa loppuun, ja sitten aloitimme yhdessä kokoaikaisen kristillisen musiikki-työn.

Minua on hoputettu kirjoittamaan rakkaustarinaamme, ja lähemmin kerronkin elämästäni Leen kanssa jo mainitsemassani omaelämäkerrassani *Vesiväriäivas* (infoa kirjan lopussa).

Näitä matkamuuistoja kirjoittaessani olemme kierrelleet yhteisten 36 vuotemme aikana gospelduona pubeissa, Gasthausmajataloissa, festivaaleilla, kulttuurisaleissa, toreilla, puutarhajuhlissa, kirkoissa, kouluissa, kodittomien tiloissa, nuorisokeskuksissa, huumekodeissa, sairaaloissa, leirintäalueilla sekä lukemattomissa vankiloissa. Olemme yöpyneet reissuillamme yleensä ystävien – myös ennalta tuntemattomien – kodeissa. Gospel-työ on tiimityötä, ja siitä olemme Jumalalle ja ystävillemme sanomattoman kiitolliset.

Seuraavissa muistelmissani olen Itävallan voimakkaita murteita kääntäessäni käyttänyt mielestäni niihin verrattavia suomen murteita, joita olen silotellut helpommin luettaviksi. Muutamien henkilöiden nimet on muutettu (*).

1. Jonas *

Tuli rätisi pienen tupakeittiömme kamiinassa. Ystävämme Jonas kilisytti lusikkaa teekuppinsa laitaan mutta vaikutti muuten alakuloiselta.

”Jos te saatte lapsia, mää voin sitten hoitaa niitä sillä välin kun te ootte pitkällä konserttikiertueillanne”, hän sanoi verkkaisesti. ”Ellen sitten muuta itte jonnekin vuorille. Meinaan... tuli taas haukkumisia näissäkin häissä.”

Tuore aviomieheni Lee kohenteli tulta uunissa. ”Voi ei. Mitä ne tällä kertaa sano?”

”No suihkussa pitäs kuulemma käyrä ja hiuksekin taas vaihteeks leikata.” Jonas naurahti ja tuijotti räntäsateeseen. ”Sanovat että muuten ei vaimoo löyry.”

Minua riipaisi. Jonas oli itse ommellut kauniit nahkavaatteensa varta vasten häitämme varten. Tuskin kukaan vieraistamme oli kiinnittänyt huomiota juhlavaatteisiinsa niin perusteellisesti kuin hän. Kirpputorilta löytäneensä nahkasaappaat Jonas oli terittänyt kengännumeroa 49 vastaaviksi. Pitkiä, mustia hiuksiaan hän ei kylläkään ollut pessyt varmaan muutama viikkoon, mutta itsekirjailtu otsanauha oli todella kaunis. Nauhoja hänellä oli monia, erilaisiin tilanteisiin. Sen, joka Jonaksella oli ollut meidän häissämme, hän oli punonut kuulemma erityisesti ”tähtihetkiä varten”.

Leikkasin hääkakustamme jääneen palasen kolmeen osaan. Jonas sekoitti hunajaa teehensä ja katsoi hymyillen Leetä. ”Pitä ruveta muusikoks. Teikäläiset löytää ittellensä vaimon, oli kamppaus sitten mikä vaan. Sääkin, samanlainen hippi kun mää.” Hän vaikeni ja alkoi nyppiä maalia peukalonpäkiästään.

Lee oli tutustunut Jonakseen 80-luvun alussa katolisten nuorten raamattupiirissä. Jonas oli jo pidemmän aikaa etsiskellyt töitä, ja Lee oli ilokseen onnistunut järjestämään hänelle avustajanpaikan läheisen vuoren kesäkelkkaradalle, jossa itsekin oli silloin hommissa. Avustajan tehtävänä oli ollut vain tarkkailla, että kaikki sujui hyvin radan yläpäässä, 1800 metrin korkeudessa. Jonas oli säteillyt onnesta työpaikallaan. Maisemat siellä ylhäällä ovatkin sielua hivelevät: Kaukana etelässä, Karawanken -vuoriketjun juurella, kimmeltää turkoosina parikymmentä kilometriä pitkä Wörther-järvi. Noiden rajavuorten takana slovenian- ja italianpuoleiset Alpit viestivät jo Adrianmeren läheisyydestä. Keski- ja Etelä-Eurooppa syleilevät toisiaan.

Eräänä aamuna Jonas oli löytänyt kelkkaradan kouruun eksyneen jäniksenpojan. Hän oli juottanut sille aluksi läheisestä maalaistalosta ostamaansa kutunmaitoa, mutta pian jänö oli jo alkanut nakertaa voikukanlehtiä. Jonas oli ollut kuuluisuus ja kelkkaradan vetonaula. Laaksossakin oli puhuttu Hochrindl-vuoren intiaanista, joka istuskelee yksikseen nuotiolla jäniksenpoika farkkutakin rintataskussa.

Itävaltaan tullessani Lee oli heti tutustuttanut minut ystäviinsä – myös parimetriseen, kanadalaiselta metsurilta näyttävään Jonakseen. Olin kuullut sen kelkkaratajutun ja odottanut tapaavani toisennäköisen jäniksenpelastajan. Tuo villi-ihminen on lähemmin tutustuessa kohtelias ja huomaavainen – oikea herrasmies. Majapaikastani, Leen vanhempien vierashuoneesta, löysin luonnontieteellisiä ja kristillis-apologeettisiä teoksia. Yllätyksekseni huomasin niiden kuuluvan Jonakselle. Sivumerkinnöistä päätellen hän oli lukenut innoissaan noita tohtori Francis Schaefferin ja professori A. E. Wilder-Smithin kirjoituksia.

Lee ja minä olimme suunnitelleet menevämmen naimisiin jo aikaisemmin syksyllä, mutta suomalaisten rekisteröinti-asiakirjojensa virallinen saksannos ei ollutkaan niin yksinkertaista kuin luulimme. Ilman siskoni apua emme varmaan olisi päässeet naimisiin sen vuoden aikana.

Hääpäivällemme, 21. marraskuuta 1987, oli ennustettu pohjoisesta saapuvaa lumimyrskyä. Aamulla taivas oli ollut kirkas, mutta läheisen Läng-järven aallot vaahtopäisiä. Rantaravintolan omistaja oli lähtenyt kesäsesongin loputtua lomalle etelään, mutta olimme kuitenkin saaneet vuokrata hääjuhlaamme varten ravintolan yläsalin. Sen suurista ikkunoista näkee järvelle.

Jonas oli pyöräillyt häihimme 30 kilometrin pituisia loivaa alamäkeä. Tuuli, joka oli aamulla iloisesti lennättänyt häntä eteenpäin, oli päivän mittaan yltynyt myrskyvihureiksi. Myöhään yöllä Jonaksen kotimatka olisi ollut ylämäkeä hyisessä, vaikkakin vielä lumettomassa vastatuulella. Hänen kotikylästään oli tullut muitakin häävieraita, ja niin Jonakselle oli onneksi järjestynyt autokyyti kotiin. Polkupyöränsä hän oli jättänyt naapuriimme, Leen vanhempien luokse.

Nyt sitten, kahden päivän kuluttua, hän oli poikennut meille teelle liftattuaan lumisateessa hakemaan pyöränsä.

Kysyin häneltä tarkemmin siitä jäniksenpojasta. Jonaksen kasvot kirkastuivat. Hän kertoi, ettei ollut raskinut ottaa sitä silloin syksyllä mukaansa kaupunkiin. Se oli kuulemma jäänyt synnyinseudullensa vuorille.

”Ois pitänyt munkiv vaaj jäärs sinne”, Jonas hymähti.

Juttelimme vielä koirien uskollisuudesta, professori Wilder-Smithistä ja räiskäleiden heittämisestä nuotiolla. Lee haki kitaran ja lauloimme yhdessä lohdullisia Jeesus-lauluja.

Ulkona alkoi jo hämärtää. Jonas teki lähtöä. Vanha äiti odotti metsämökissä.

”Toi räntäsade sen kun tihenee,” Lee mutisi ja kurkisti tielle. ”Nyt kyllä lainataan sitä mun isän pikkubussia! Pakataan sun pyörä kyytiin. Tuu, me viedään sut kotiin.” Lee näytti pieneltä ja halasi ystäväämme.

Jonas veti minutkin suurta sydäntään vasten. Siihen syliin olisi mahtunut vielä ainakin kymmenen jäniksenpoikaa ja kummilapsiakin varmaan puolisen tusinaa.

2. Heittotähtiä ja parfyymitippoja

Balettikoulu Vera vietti joulujuhlaa Casino Veldenin konserttitalossa vuonna 1994. Valtavien eteläikkunoiden takana Wörther-järven rannat kimaltelivat jäätimanteissaan ja Karawankenien rinteille oli pyryttänyt lunta. Eliittiperheiden pikkuneidit niiaisivat *grand pliétään* ja hymyilivät suuren peilialin seinille – ohi aikuisten touhun ja väistellen

*vielä yhtä nutturankoristusnauhaa,
pastellivärisiä säärystimiä,
helmikoristeisia angoravillatakkeja,
huulikiiltoa,
parfyymitippoja korvanipukan taakse...*

Ensimmäinen, toinen ja kolmas esiintymisryhmä kurkisteli jo esi-ripun välistä, mutta hihitystä ei kuulunut kuningatar Veran hovissa. Siirsin varmuuden vuoksi mikrofoninjalkojamme vielä vähän sivumpaan, niin etteivät ne näkyneet näyttämön sivulta katsomoon. Kolmannen tanssiryhmän jälkeen olisi sitten meidän vuoromme laulaa muutaman laulun setti. Nostaisimme mikit laulujemme ajaksi keskelle näyttämöä.

Upea Vera ohjasi näytöstä kulissien varjoista. Jokainen ryhmä sai myrskyisät standing ovations; bofori-aste vaihteli ryhmittäin salin eri puolilla. Isät, vaarit ja kummisedät lähtivät hermosauhuille niistä pärisytellen, virkayskien ja silmäkulmiaan kuivailleen. Oli meidän vuoromme astua estradille. Keskiaikaiset englantilaiset joululaulumme hukkuivat yleisön puheensorinan alle. Seuraavien balettinäytösten jälkeen lauloimme saksaksi:

*Ich rufe hinaus in die dunkle Nacht
und ich weiß da ist jemand, der hört mich
Ich war auf der Suche und Jesus hat mich gefunden...
und nun brauch' ich keine Masken mehr.*

*(Huudan tummaan yöhön
ja tiedän että yksi kuuntelee
Etsin ja Jeesus löysi minut...
Nyt en tarvitse enää naamareita.)*

Peilialin tamminen kaksoisovi rysähti auki. Yleisö hiljeni. Soitin juuri pidennettyä huiluosuutta ja olin pudottaa irlantilaispillini. Katsoin Leetä, jonka viirusilmät olivat hämmästyksestä pyöristyneet. Lauloimme laulun loppuun. *"Ich rufe hinaus in die dunkle Nacht und ich weiß, da ist Jemand, der hört mich..."*

Rakas ystävämme Jonas seisoi täydessä sotamaalauksessaan oviaukossa. *"Leander und Outi!"* hän huusi ja alkoi hoippua koko parin metrin komeudessaan kohti näyttämöä. Kädessään hänellä oli melkein tyhjäksi juotu kahden litran punaviinipullo, ja vaikutti siltä, että tuo iso mies oli lipitellyt vahvempaakin Tulijuomaa päivän mittaan. Ohuiksi ja harmaiksi käyneet hiukset oli peitetty sinisenmustalla intiaaniperuukilla. Kasvoissa ja paljaissa, lihaksikkaissa käsivarsissa oli hopeamaalilla taitavasti sommiteltuja maorilaisia ornamentteja. Mustiin intiaanivaatteisiin oli kiinnitetty japanilaisia, hopealle välkkyviä heittotähtiä. Vasemman olkapäähän takaa pisti esiin pitkän sapelin kahva.

Jonas kompuroi eteenpäin pitkin keskikäytävän punaista mattoa ja istahti lopulta näyttämön reunalle. Hän itki. Harpoimme halaamaan ystäväämme.

"Etsin ja Jeesus löysi minut. Nyt en tarvitse enää naamareita."

”Entschuldigen Sie, anteeksi, väistättekö vähän...” Casino Vel-
denin järjestysmiehet tarttuivat itkevää Jonasta käsivarsista ja ta-
luttivat hänet ulos. Heidän äänensä kuuluivat vielä suljetun oven
takaakin:

”Ulos, minä sanoin. Kuinka monta kertaa se pitää sanoa?”

”Täällä ei riehuta, onko selvä! Etsi oman tyylisei Gasthaus.
Tämä on Casino...”

Peilialiin oli laskeutunut täysi hiljaisuus. Suvereeni Vera as-
teli luoksemme. ”Jatketaan tästä heti seuraavan ryhmän näytök-
sellä. Tanssijat ovat jo valmiina.”

Se sopi meille. Ryntäsimme ulos. Jonasta ei näkynyt missään.
Huhuilimme häntä aikamme, mutta vastauksetta, ja jäljetkin oli-
vat hävinneet joulukuun hämärään. Casinon eteisessä poikkesin
Naisten Salonkiin. Se oli aivan täynnä. Astuessani sisään puheen-
sorina peilien edessä keskeytyi kuin veitsellä leikaten. Väliseinien
takana vessoissa keskustelu jatkui:

”Mutta voi miesparka! Noin voisi käydä ihan kenelle tahansa
meistä, jos olosuhteet ja elämän eväät olisivat toisenlaiset.”

”Meidän tytöt olivat aivan innoissaan. Minäkin luulin, että
hän oli näyttelijä. Sen laulun sanat sopivat täsmälleen tilantee-
seen. *’Huudan tummaan yöhөөөн... Jeesus kuuleeee... nyt en tar-
vitse enää naamareitaaaa...’*”

”No siinähan se itse laulajatar tuleekin!” huudahti joku peili-
en edessä – ehkä hieman liian teennäisen innostuneena tarkoit-
taakseen tervehdyksen vain minulle. Seinien takana olevat ym-
märsivät yskän. Muut keskittyivät tarmokkaasti meikkaamiseen.
Tunnelmallinen joulumusiikki soi kaiuttimista – muuten oli vit-
sikkään hiljaista.

Yhtäkkiä kaksi meikkaajista alkoi hihittää. Toinen napsautti
käsilaukkunsa kiinni ja käveli käsi ojossa luokseni.

”Kiitos kauniista lauluista! Sanat tuntuivat aluksi oudoilta, mutta pitää sanoa, että olen tuon välikohtauksen jälkeen syvästi liikuttunut.”

Muutamat muutkin kiittelivät ja kysyivät, kuinka kauan olemme Leen kanssa laulaneet yhdessä. Kerroin tapaamisestamme Hollannissa ja kuinka ovet gospel-konserttityöllemme alkoivat vähitellen Itävallassakin aueta.

3. Agentit

”Kunst - ler - ver - mitt - lungs - agen - tur...” Tavasin sormellani Taidegallerian oveen teipatun ilmoituksen kirjaimia.

*Taiteilijavälitys -agentuuri.
Joka perjantai täällä klo 20.00.*

Päivä taisi olla tiistai – ainakin se oli kevättalvea 1988. Lee oli juuri saanut kielitieteen ja tiedotusopin opintonsa päätökseen, joten olimme vapaat kokoaikaiseen freelance-konserttityöhön. Pieni vapaakirkkoseurakuntamme rukoili innoissaan puolestamme, mutta olimme saaneet järjestettyä vasta kaksi konserttia. Ohjelmatoimisto kuulosti lupaavalta. Päätimme heti kerätä mainosmateriaalia ja tulla sitten perjantaina moikkaamaan näitä agentteja.

<>< <>< <><

Galleria oli täynnä tupakansavua. Baaritiskillä ja pöytien ympärillä nuokkui enemmän tai vähemmän pilvessä tai kännissä filosofoivia hahmoja. Saksofoni takelteli jossain sivuhuoneessa melankolista oodiaan.

”Kaikki ne näyttää jonkillaista agentteja olevan. Mää käyn baaritiskiltä kysymässä”, Lee naurahti ja katosi siniseen usvaan. Hetken kuluttua näin hänen hahmonsä viittovan minua mukansa gallerian takaosiin.

Lee kumartui kahden shakkia pelaavan nuokkujan puoleen.

”Te ootte kuulemma kiinnostunu järjestään konsertteja...”

Toinen miehistä viittasi meidät tervetulleiksi istumaan, mut-

tei irrottanut katsettaan shakkilaudalta. Lee huikkasi tarjoilijalle ja tilasi meille teet. Pelaajista virkeämmän oloinen tarttui soti-laaseen, muutti mielensä, hymähti, venytteli, kokosi hiuksensa poninhännälle ja haukotteli hartaasti.

”Joo. Minkäslaista musiikkia olis tarjolla?”

Lee ojensi kotona kasettinauhurilla äänitettyjä Outin ja Leen esikoisia ja monisteen, jota oli suunniteltu kynänpäätä purren:

Outi & Lee: Musiikkia molemmille korville.

Harvasanaisen shakkipelitunnin kuluttua maksoimme teemme, moikkasimme agenteja ja ajoimme kotiin.

”Sempoikia. Niistä ei takuulla kuulla enää koskaan.”

”Sääli kasettia.”

”Jumalan kädessä ollaan. Aikanaan aukee kyllä oikeet ovet.”

4. Oikosulku

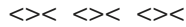
Ingeborg, kylämme katolisen uskonnonopettaja Oskarin herkästi naurava intiaanihiuksinen vaimo oli kutsunut meidät tupaantuliin. Vielä tyhjyyttään kaikuvassa olohuoneessa meidän oli sitten pitänyt esittää pieni yksityiskonsertti. Se oli Leen ja minun ensimmäinen yhteinen konsertti. Kaksipäinen juhlayleisö kuunteli partnerlookissa, Oskarin ihan ompelijalla valmistuttamassa modernissa alppimuodissa.

”Järjestetään oikea Outi & Lee -konsertti Launsdorfiin!” Oskar huudahti ja otti yhdestä peuransarvinapein koristellusta taskusta Edelweiß -kuvioisen mustetäytekyynän. Hänellä oli hauska tapa ravistella päätään keskittyessään johonkin. Oljenvaaleat, karkeat, paashimalliin leikatut hiukset asettuivat silloin tasaisesti paikoilleen. Oskar siristi silmiään ja alkoi kirjoittaa tyylikkäällä käsialallaan varteenotettavia seikkoja puhtaalle paperiarkille. ”Kirkko olis hyvä paikka. Tai saiskohan sen järjestää pappilaan? Mennään kysymään huomenna.”

Launsdorfin vanha katolinen pappi ei halunnut olla missään tekemisissä konsertin kanssa. Hän oli erakoitunut, valkohapsinen vaari, joka köpötteli aina vähin äänin messun jälkeen pappilaansa, jonka seurakuntasalin hän oli muuttanut toimisto- ja varastotilaksi. Oskar oli tehnyt parhaansa, mutta vanha mies ei ollut halunnut ulos kuorestaan. Hän oli kieltäytynyt kohteliaasti Ingeborgin päivälliskutsuista, mutta teki työnsä messuineen, rippeineen, sairaskäynteineen, vihkimisineen, kastamisineen, viimeisine voiteluineen ja hautaamisineen ihmeteltävän hyvin. Konserttipaikaksi pappila tai kirkko eivät tulleet kysymykseenkään.

Käännyin vielä katsomaan, kuinka tuuli pyöritti kuivuneita, ruskeita lehtiä rapistuvan pappilan verannalla.

Launsdorfin vanhempainneuvosto oli suopeampi, osittain jopa innoissaan. Konsertti järjestettiin pienen alakoulumme aulaan.

Launsdorf, 25. maaliskuuta 1988. Lee viritteli nailonkielistä Hagström-kitaraansa, joka oikeastaan kuului hänen äidilleen. Anoppini oli säestänyt sillä karismaattisen herätysliikkeen yhteislauluja katolisissa raamattupiireissä. Leellä ei ollut kuin sähkökitara. Ajattelimme aloittaa Launsdorfin lämmittelyt akustisella tyylillä.

Pienen Volkshulen aula alkoi hitaasti täyttyä. Kurkistelimme saliin esiintymislavan takana olevan luokkahuoneen ovenraosta. Näimme sellaisiakin kyläläisiä, jotka olivat muutamaa vuotta aikaisemmin varoitelleet naapureitaan päästävästä lapsiaan Leen järjestämiin nuorteniltoihin. Olivat kuiskailleet, että se Müllerin poika on lahkolainen – katolisen kirjoissa tai ei, mutta ilmiselvä protestantti kuitenkin.

Oskar haki lisää tuoleja. Ihmeellistä. Kriitikot näyttivät hyvin ystävällisiltä. Oskar kätteli, kumarteli, kätteli ja kumarteli...

”Tervetuloa! Tuolla on vielä paikkoja, menkää vaan eturiviin, Frau Dobraunig; ei ne liian lujaa soita. Eikä mitä, Frau Schwartzer, ei tartte laittaa nenäliinan palaa korviin, hahhaa! Herr Marcher, pitkästä aikaa... Hei pojat, ei saa roikkua portaitten kai-teissa... Hyvänen aika, sisar Bernatette, sisar Isabella, kiitos kun tulitte! Onko luostarissa kaikki hyvin?”

Ingeborg retuutti suurta nojatuolia eturiviin. Valkohiuksinen Ida-täti ei halunnut istua sille. Hän tarjosi sitä parikymmentä

vuotta nuoremmalle Sophie-anopilleni. Syntyi pienoinen käsi-kähmä. Anoppi voitti, ja Ida istuutui leveästi hymyillen leijonantassuiseen nojatuoliin. Hän oli spastisuudestaan huolimatta aktiivisesti mukana kaikessa mahdollisessa Jeesukseen liittyvässä. Ida ei pystynyt puhumaan kovin selkeästi, mutta naputteli ikivanhalla kirjoituskoneellaan räiskyvän temperamenttisia murrunoja, herkkiä aforismeja ja kristillisiä sanoituksia vanhoihin kansansävelmiin. Hänen kuunnelmiaan oli usein esitetty jopa radiossa. Yksisormitekniikalla Ida pystyi kirjoittamaan ihmeen nopeasti. Hän oli ahkerassa kirjeenvaihdossa muutaman ranskan- ja englanninkielisen ystävänsä kanssa – olipa ostanut suomenkin oppikirjan kuultuaan että Sophien poika oli kihloissa suomalaisen tytön kanssa. Idan sisar kertoi, että Ida oli rukoillut polvillaan joka päivä konserttimme puolesta samalla antaumuksella kuin aikoinaan Launsdorfissa pidettyjen missio-telttakokousten rukoustiimiläisenä.

Mekin päätimme jutella taas Jeesuksen kanssa ja istuuduimme alakoululaisten pikkuriikkisille pulpetintuoleille.

Oskar kurkisti luokkahuoneeseen. ”Eiköhän tässä pikkuhiljaa jo voida alotella...”

Kiipesimme lavalle. Kaikki kunnossa. Lainatut kaiuttimet, pieni mikseri ja mikrofonit olivat kuulostaneet jopa Leen mielestä lupaavilta iltapäivän soundcheckissä.

”Äh, ei olis pitänyt sammuttaa laitteita soundcheckin jälkeen. No, eiköhän...” Lee kyykistyi laittamaan mikserin päälle. *Klak!* Aula pimeni. Tuli hipihiljaista.

Oskarın hahmo kumartui jonnekin Leen suuntaan:

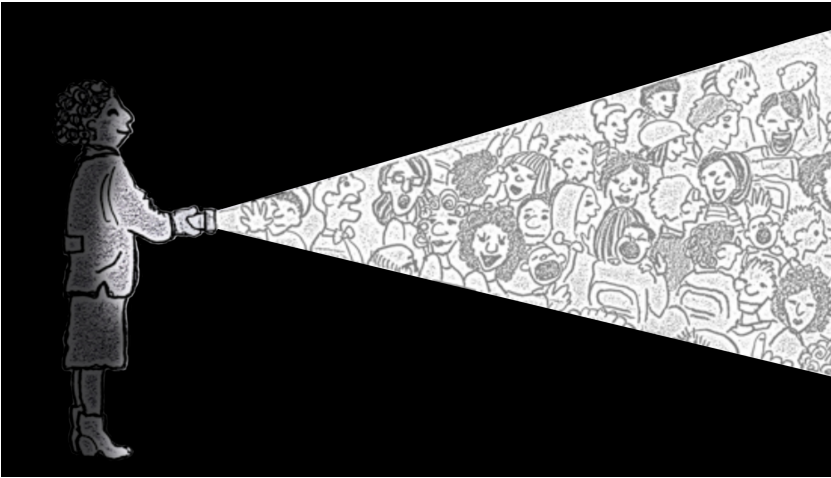
”Sulake?”

Lee napsautti mikserin varmuuden vuoksi offille. Sophie-anoppini tuli paikalle taskulampun kanssa – hänen käsilauk-

kunsa on uskomaton runsaudensarvi. (Matkapuhelimia ei meidän seudullamme tuolloin, 80-luvulla vielä ollut.) Ingeborgin ääni huhuili pimeydestä:

”Hal-looo! Täällä tarvittaisiin taskulamppua! Sähkötaulu on kansliassa!”

Sophien taskulampun valokiila pyyhkäisi yleisön läpi. Monet olivat nousseet avuliaina seisomaan ja katselivat ympärilleen hameitaan ja pikkutakkejaan oikoen.

Oskarin ystävällinen baritoni kaikui hämmingin yli:

”Pyydän kärsivällisyyttä! Sulake on vaihdettu tuossa tuokiossa!”

Räps...räps-räps...rä-räps! Neonlamput syttyivät. Silmiään räpytellen viimeisetkin seisijat istuutuivat. Päät kurkottuivat kanslian suuntaan, josta säteilevä Ingeborg antoi italialaisvaikutteisen käsimerkkinsä. Voidaan aloittaa. Sophie, jota Leen isä usein kutsuu Murmeliksi, napsautti käsilaukkunsa kiinni ja istuutui paikalleen eturiviin posket punaisina.

”Aulassa palaa liian monta lamppua”, Herr Marcher jylisi.

Joku sammutti sivuvalot. Lee laittoi mikserin päälle.

Klak! Taas pimeni. Mikserin katkaisija äkkiä offille. Sophien taskulamppu välähti pontevasti päälle ja sen valokiila suuntautui nopeasti lyhentyen kanslian suuntaan.

Räps...räps-räps...rä-räps! Ingeborgin tiimi sai sähkötaulun luona taas valot päälle. Kyykistyin Leen viereen mikserin luo. Rukoilimme kädet kyynärpäitä myöten ristissä.

”Leander! Konn i hölfm? Voisinksmää auttaa?” Tuttuääninen mies hyppäsi hengästyneenä lavalle.

Avasimme ihmeissämme silmämme. ”Alfred! Ootko sinäkin täällä! Jumalalle kiitos!”

”Joo, heh, ja onneks tultiin firman autolla!” Alfred pyyhkäisi kiharoita otsaltaan ja avasi työkalupakkinsa, johon oli kirjoitettu kirkuvan punaisella *Elektro Haselmeier*. Alfred oli sähköfirman pomo. Sen näki otteista. Kolvi kuumeni jo, ja hetkessä mikseri oli auki. Kello tikitti. Yleisö kuiskaili innoissaan. Alfred uurasti ja mutisi: ”Kaikki tuntuu olevan kunnossa... Mikähän ihme tässä nyt kiikastaa?”

Oskar rauhoitteli yleisöä käsiään hieroen: ”Hetki vielä! Eiköhän vika kohta löydy...” Muitakin taskulamppuja oli seuraavan pimennyksen varalta matkalla kansliaan.

”Haaa, se on toi pikkuruinen kontrollilamppu!” Kolvi hehkui jo punaisena, ja Alfredilla näytti olevan homma hanskassa. Hän napsautti lampun irti ja paikkasi johdon. Ingeborg, Sophie ja Herr Marcher kurkistelivat kansliasta. *Klak!* Sali ei ollut pimentynyt! Halleluja! Oskar astui mikrofonin taakse ja Launsdorfin alakoulussa raikuivat myrskyisät aplodit.

Konserttikin meni ihan kivasti.

5. Landhof

”Lee! Puhelin!”

”Outi und Lee, halloo?”

”Halloo! Herbert tässä Rauschele-järven rannalta morjens! Onko teillä vielä kalenterissa vapaata? Tää tulee nyt äkkiä, tiedän, mutta olis kiva saada teidät soitteleen meidän Gasthaus Landhofin vieraille ens kuussa jonain sunnuntai-aamupäivänä. Me ollaan perinteisesti järjestetty joka kesä viihdemusiikkia lähinnä saksalaisturisteille, joita täällä on rannat vilisten.”

”Viihdettä... Hmm. Oottekste kuullu meidän kappaleita?”

”Joojoojoo! Mun kaks kamua toi meille kasetin kuunneltavaks. Niillä on manageritoimisto, ja olitte kuulemma jutelleet Galleria-Caféssa.”

Lee kääntyi ja kuiskasi käheästi: ”Kynä, paperia!” Hän alkoi kirjoittaa kynä sauhuten käsittämättömiä hieroglyfejä paperille, joka rypistyi ja alkoi liukua kohti puhelinpöydän reunaa. Pää viinossa, lankapuhelimen luuri olkapäätä vasten, nauruaan pidätellen Lee alkoi lopetella puhelua. ”Selvä, hienoa! Nähdään parin viikon päästä. Tschau!”

”Mitä ihmettä?” Yritin saada selvää Leen muistiinpanoista.

”Ne tyypit siellä taidegalleriassa! Soitetaas ystävien rukousarnejia töihin ja aletaas harjoitteleen ulkoilmakonserttia varten! *Our God is an awesome God, He reigns from Heaven above...*”

<>< <>< <><

Lee ohjasi vanhan Audimme Landhofin takapihalle tiheäksi kasvaneen pensasaidan portista. Mukavan näköinen paikka. Ruusu-

pensaita ja päärynäpuita, lyhtyjä, viiniköynnöstä. Yöllä oli sata-nut. Sandaalit kastuivat nurmikolla. Päärakennus toi mieleen vil-linlännen ranchin.

Herbert, nelissäkymmenissä, toivotti meidät tervetulleiksi. Näytti olevan samaa jengia kuin Galleria Cafén agentit. ”Haluat-teko heti pystyttää kamat ja kokeilla saundia, vai janottaako? Irish coffee? Olutta? Viiniä? Whiskyä?... Jaa että kaffiako vaan? No, Pizza tulee kymmenessä minuutissa. Söisittekö mielellänne nyt vai myöhemmin? Talo tarjoaa.”

Yläkerran ikkuna avattiin. Pörröinen, uninen pää kurkotti uteliaana katsomaan vieraita.

”Wieltschnig! Nyt jo hereillä! Painu takasin pehkuihin mies että oot illalla speaktaakkeliä varten kunnossa”, Herbert naures-keli ja osoitti peukalollaan kuuluisaa taidemaalaria. ”Meni yöllä vähän myöhäseksi...”

Johann Wieltschnig laittoi silmilleen aurinkolasit, joiden toi-nen linssi oli pyöreä, toinen neliö. Tummakutrinen kaunotar ki-katti hänen kainalossaan.

”Tarjoilijatyttö”, selvitti Herbert ilmeisen ylpeänä.

Taivaalla roikkui tiheä, lämmin sumu. Vuoria ei näkynyt sen enempää kuin pientä Rauschele-järveäkään. Kartalta olimme nähneet, että Herbertin majatalolla oli oma yksityisranta. Sellai-sia ei omistanutkaan Etelä-Itävallassa ihan kuka tahansa. Muu-tamat onnekkaat olivat saaneet nuo nykyään huimissa hinnoissa olevat tonttinsa perintönä monen sukupolven takaa. Niin oli Landhofinkin laita: Yli sata vuotta sitten eräs uudisasukas oli rakentanut idyllisen, italialaistyyllisen maalaistalonsa tuon kir-kasvetisen, Slovenian rajavuoria peilaavan järven rannalle. Herbert tiesi olevansa onnenpoika.

Tunsin pisaran paljaalla olkapäälläni. Soundcheck oli sujunut hyvin ja toiset kahvitkin jo juotu. Vieraita ei kuulunut. Sumu oli kuin vuori, Landhof harmaanvihreän vuoren sisällä kuin luolassa. Herbert avasi ties kuinka monennen tupakka-askinsa, tarttui naapuripöydän tuoliin, pyöräytti sen kapeiden reisiensä väliin kuin satulan ja tarjosi meille hajamielisenä Marlborojaan. ”Ai niin, te ette polta. Joo, tämmöstä ilmaa on nyt ollu, mutta eiköhän pian päästä alotteleen. Talon yövieraat taitaa kyllä nukkua pitkään.” Hän virnisti ja imaisi silmät sirrillään savukettaan. ”Täällä oli aikamoiset pirskeet.”

Sumu ei liikkunut, mutta sen harmaanvihreiden seinämien läpi alkoi ilmestyä värikkäitä haamuja sateenvarjoineen. Haamut hymyilivät ja sulkivat varjonsa. Joku sytytti päärynäpuiden sähkölyhdyt ja Landhofin keittiö heräsi eloon.

Herbert, joka oli ponkaissut satulastaan, tuli jo ensimmäisen tarjottimen kanssa. ”Nyt voidaan aloittaa!” hän huikkasi ja nikkausi meille silmää.

Go, tell it on the mountains, over the hills and everywhere...

Pizzerian saksalaisvieraat kääntyivät yhä leveämmin hymyillen lavan suuntaan. Duomme toi vaihtelua seudun tavanomaisiin nahkahousuyhtyeisiin. Jokainen kelpo Gasthausin omistaja tiesi, että *Frühschoppen*, sunnuntai-aamupäivän viihdetuokio oli haluttua höystettä. Kylän keskustan yhteensekoittunut kakofonia ei onneksi kantautunut Landhofiin asti.

Sumu muutti väriä. Seinämät Landhofin ympärillä liikkuivat ja maisema avartui. Herbert tasapainotteli täyttä tarjotinta päänsä yläpuolella ja puikkelehti uusien vieraidensa lomassa kuin flamenco-tanssija.

*Swing low, sweet chariot,
coming for to carry me home...*

Yleisö taputti ja Herbert hymyili aurinkoisesti. Tarjoilijatytötkin olivat heräilleet ja juoksentelivat ihmeellisen hyvinvoivan näköisinä keittiön ja puutarhan väliä. Jatkoimme omilla lauluilla:

*Ja vuorilla kaikuu,
kuin laukkaisi tuhannet
ratsastajat laaksoon
On aika nousta ja antautua
ja olla valmis lähtöön.
Hei- jaa, hei-jaaa...*

*Työnnä vesille venees!
Anna sen lipua pitkin jokea
Vesi nousee – ei pelota enää
Minä soutelen hiljaa ja rannoille huudan:
Hei, Jumala armahtaa
Virta nousee, virta nousee, virta nousee...*

Parin tunnin päästä pidettiin ensimmäinen tauko. Istahdimme päärynäpuun alla olevan pöydän ääreen. Herbert ravisteli punavalkoruudullisen pöytäliinan, jolle oli pudonnut päärynäpuun kuivuneita kukintoja ja oikoili tuolien pikku tyyntyjä touhuissaan. Hän sytytti kynttilän ja kiepsautti eteemme tyylikkääts ruokalistat. Kynttilän liekki lepatti sumussa, joka tuntui taas tihenevän. Saksalaisia ja hollantilaisia vieraita sumu ei näyttänyt häiritsevän. He istuivat sadetakeissaan Sacher-torttujensa ääressä ja hymyilivät tyytyväisinä.

”Talo tarjoaa”, muistutti Herbert tuodessaan meille maxikokoiset pizzat. ”Voisitteko te laulaa vielä illalla? Tiedätte varmaan Friedbert Kerschbaumerin, sen panhuilua soittavan Bacchuksen. Se on tulossa soittaan. Viime kerralla piha ja talo oli aivan täynnä. Kerschbaumer on mun hyvä ystävä. Oon varma, että se olis teistä innoissaan. Saatais tänne pienet festarit. Wieltschnig maalaa ensin halukkaiden kanssa yhdessä ja jatkaa sitten illan mittaan yhä vähäpukeisempina soolojuttujaan. Pitää vaan sopia finanssipuolesta. Ollaan jo kauan mietitty mitä erilaista voitais tarjota vieraillemme.”

Iltapäivällä sumu antautui ja alkoi laiskasti laahata repaleitaan metsän reunaan. Vuorien rinteillä se vielä roikotti muutamia huntumaisia riepujaan kuusien oksilla. Aurinko oli houkutellettu turistit pienen Rauscheleseen rannoille ja Landhofin keittiö suljettiin siestan ajaksi. Onneksi olin pakannut rantakampeet mukaan. Lähdimme talon vieraiden kanssa uimaan ja löhöilemään auringossa. Keskustelut olivat enemmän kuin mielenkiintoisia.

”Seuraavaksi haluan esitellä suomalais-kärnteniläisen muusikko-avioparin: *Audi an' Leeeee!*” Friedbert Kerschbaumer taitvutti pyylevän olemuksensa ihmeen notkeaan hovikumarrukseen ja viittasi meidät tervetulleiksi esiintymislavalle. ”Heidän ohjelmistonsa on erikoislaatuinen! He laulavat *Jeeesuksestaaa Kristuksestaaaa!* Aplodit Audille ja Leelle!” Friedbert kuulutti ja istuutui etummaiseen pöytään vaahtokruununaisen oluttuoppinsa ääreen kammaten sormillaan pitkää harmaata partaansa.

Yleisö taputti tahtia haltioissaan. Epäilemättä Friedbertin osuus oli saanut jokaisen lämpiämään, eikä oluestakaan ollut puutetta. Olimme miltei hämillämme ja yritimme nähdä läpi näkyvän. Suurin osa kuunteli tarkkaavaisesti, mitä Lee kertoi laulujen synnystä ja elämästä Jeesuksen kanssa.

Tällä kertaa yleisö oli enimmäkseen itävaltalaista, ja Lee tiesi, että useimmille hänen maanmiehistään ilosanoma Jeesuksesta, syntien anteeksi saamisesta ja Pyhän Hengen vaikutuksesta arkielämässä oli ennen kuulumatonta.

Konsertin alussa etummaiseen pöytään hoiperrellut remuisa nuorten miesten seurue kävi illan mittaan yhä hiljaisemmaksi. Kuulimme, että he olivat jo kaksi vuorokautta kestäneellä ryypyreissulla. Niin ikään humalassa ajetussa liikenneonnettomuudessa menehtyneen ystävän hautajaisista reissu oli alkanut. Kysymykset kuolemanjälkeisestä olotilasta olivat pinnassa. Konsertin jälkeen miehet kutsuivat meidät pöytänsä. Kuulimme, että useat heistä olivat lapsena tienanneet taskurahaa katolisen kirkon kuo-ripoikina. Olin varmaan ainoa paikalla oleva, jolle asia ei ollut ihan selvä. Pöytäkumppanimme alkoivat yhteen ääneen kuvailla etelä-itävaltalaisen katolilaisuuden messutraditioita: Valkoisiin alboihin puetut pikku ministrantit avustavat pappia rituaalisessa käsien pesussa, seisovat messun aikana alttarin molemmilla puolilla ja osaavat kilauttaa Tintinnabulum-messukellojaan juuri sillä

hetkellä, kun ehtoollisleipä ja -viini muuttuvat ”Jeesuksen ruumiiksi ja vereksi”. Kuoripojat oppivat myös heiluttelemaan suitsukeastiaa niin ettei suitsuke sammu. He kannattelevat juhlaallisesti Messukirjaa ja Raamattua sekä ehtoollisvälineiden pesuun tarvittavia liinoja, kullaväristä kannua ja kulhoa ja tietävät milloin pappi niitä tarvitsee. Miehet kertoivat usein miettineensä jälkeenpäin noiden rituaalien syvempää tarkoitusta. Onneksi olimme ottaneet mukaamme laatikollisen Uusia testamentteja, joita nyt jaoimme halukkaille. Muutamat halusivat rukoilla kanssamme. Mieleemme muistuvat omat ensimmäiset sinä-muodossa soperrellut sanat Jeesukselle.

Ovi Landhofiin oli auki. Herbert ja hänen managerinsa Bernhard vaimoineen sopivat vielä yön pikkutunneilla viideksi sunnuntaiaamupäiväksi kesäkonsertteja Outille ja Leelle.

”Hallo Outi, servus Lee!” Seuraavalla kerralla Landhofiin saapuessamme tunsimme jo kuuluvamme kyläyhteisöön. Pizzeriassa viettivät aikaa taiteilijat, esoteerikot, filosofit ja heidän seuralaisensa. Turistit ottivat mielellään valokuvia Landhofin jengistä, ja erikoisuuksille avoin Herbert säteili tuon kaiken keskellä.

”Muiskis!” Ennen kuin ehdin puolustautua, oli Friedbert Kerschbaumer rutistanut minut karhumaiseen syleilyynsä ja moiskauttanut suoraan suulleni täyteläisillä huulillaan – varmaan omasta mielestään – Bacchus-tyylisen suudelman.

”Muiskis!” Ennen kuin Friedbert Kerschbaumer ehti puolustautua, oli Lee antanut yhtä mojovan muiskauksen hänen hämmästyneille huulilleen. Friedbert pyyhki raikuvasti nauraen suutaan ja läimäytti Leetä kaverillisesti selkään.

Oli Friedbertillä aasikin kreikkalaisen viininjumalan esimerkin mukaan. Aasi-poloinen oli nyt huonossa kunnossa, sairastel-

lut ja jo vanha. Friedbert ei ottanut sitä mukaansa kuin suuriin markkinatapahtumiin.

Seuraavalla kerralla tavatessamme Friedbertin tervehdys oli vähemmän tarunhohtoinen. Hän kurkotti Leelle oikeaa kättään ja suojasi huulensa jykevän vasemman käsivartensa suojiin.

Lauloimme laulumme samalla antaumuksella kuin olisimme ne kristittyjen telttakokouksessa laulaneet, ja Lee kertoi tarkkaavasti kuuntelevan yleisön edessä päätöksestään, jonka hän oli tehnyt 17-vuotiaana eräässä luostarissa, karismaattisten katolisten nuortenleirillä. Siellä hän oli ottanut ensimmäisen askelen tiellä, jota Raamatussa aamuruskoon verrataan, ja joka kirkastuu kirkastumistaan sydänpäivään saakka. (*Sananlaskut 4:18*)

6. Aikapommi 1

Kuparinen antiikki-aikapommi raksutti kontrabasisti Juliuksen äänitysstudion aamuhämärässä. Pikkutunneille asti kestäneen äänitys-urakan rytmit tunkeutuivat uniimme.

Lee laittoi tyynyn korvansa peitoksi, käänsi ja väänsi kylkeä makuupussissaan. ”I weä taaamisch! Mää tuun hulluks! Niin kun tässä ei jo kylliksi olis tikitystä ja tinnitusta. Miten ton kapistuksen sais pois päältä?”

”Mää laitan sen matkalaukkuun. Miks Juliuksen pitikään mennä se meitä varten virittäään”, mutisin unenpöpperössä ja vääntäydyin makuupussistani. Nousin seisomaan toimistotuolille, joka alkoi tietenkäin liikkua.

Lee kiilasi jalkansa sen pyörien eteen. ”Varo! Vedät pian koko sen nostalgiahyllyn mukanas. Anna se tikittäjä mulle!” hän kähisi.

Suojasin aikapommia olkapäälläni. ”Shhh. Varovasti. Toi pikku kilistysvasara on vähän höllässä. On se kyä hiano. Juliuksen aarre. Että se jaksakin näitä vanhoja kapineita korjailla ja pipertää.”

”Kääritään se villapaitoihin ettei kupari naarmuunnu.”

”Ja aamulla sip paree muistaal laittaaas se takasih hyllylle!”

Parin päivän päästä puhelin soi kontrabasisti Juliuksen äänitysstudiossa.

”Juu-lius.”

”No hei Julius! Outi ja Lee täältä Kärntenistä. Se sun hieno kuparinen antiikki-herätyskello... Se oli meidän matkalaukussa. Me pakataan se huolellisesti ja lähetetään jo tänään takasin.”

7. Aikapommi 2

Varhaislapsuuteni hiekkaranta vilisi auton ikkunan takana kilpaa mäntyjen kanssa. Sydäntäni lämmitti ja vatsassani oli perhosia. Aikuiset silmäni ihmettelivät kumman matalia kiipeily-mattotelineitä ja aivan liian pikkuruisia suomenpystykorvia. Oi outo ja niin tuttu Savo! Kerroin Leelle ja meitä kyydittäville ystävillemme, Mannisen Hessulle ja Krisselle, juttuja – kehräten muistot ja minulle kerrotut varhaislapsuuteni tapahtumat yhdeksi vyyhdiksi. Olin asunut tuolloin jo melkein kaksikymmentä vuotta Itävallassa. Kouluajikojeni Tampere oli muuttunut mielestäni eksoottiseksi paikaksi – kuinka huimaavasti enemmän varhaislapsuuteni Savo!

Hessu pysäköi autonsa meille vielä tuntemattoman isäntäperheemme pihaan. Hän oli vaimonsa Krissen kanssa järjestänyt keikka-aikataulumme niin, että saimme yöpyä näiden kesälomaisten juuri tyhjäksi jättäneessä kodissa. Pihassa Leetä ja minua odotti heidän vanha Peugeotinsa. Seuraavana päivänä saisimme lähteä sillä Lappiin ja Norjaan konserttikiertueellemme.

Tuo vuosia haaveilemani lapinreissu oli suunnitteluvaiheessa tyssätä matkarahojen puutteeseen. Emme Leen kanssa olleet puhuneet tiukasta finanssitilanteestamme kenellekään muulle kuin Jumalalle. Mistä saisimme bensarahat? Jumala vastasi koskettavalla tavalla:

Tämä suomenkiertueemme oli alkanut Mäntsälän KAN-kotipäiviltä. Hessu ja Krisse olivat aktiivisesti mukana tuossa kristillisessä alkoholisti- ja narkomaanityössä – olivatpa asuneet muutamaa KAN-kodissa isäntäpariskuntanakin. Hessu oli aiemmin, nuorena insinöörinä ratkennut juopottelemaan, avioliitto oli käytännössä jo menetetty ja itsemurha mielessä. Yksiksensä yöllä, synkissä mietteissään hän oli soittanut uskovalle lääkärille, joka olikin heti kiirehtinyt auttamaan nuorta ystäväänsä. Aamun sarastaessa miehet olivat polvistuneet Jumalan eteen ja Hessu oli saanut uuden suunnan ja voiman elämäänsä.

Monen mutkan takaa Hessu oli saanut selville Krissen ja lasten piilopaikan, kutsunut Krissen polkupyöräajelulle ja pamauttanut: ”Mä oon tullu uskoon!”

Krisse oli polkaissut pyöränsä jarrut pohjaan niin että pikkukivet lensivät ja huutanut: ”Mitä sä NYT oot keksinyt?”

Uusi elämänsuunta kuitenkin piti, ja Krissekin tuli uskoon.

Nyt Hessu oli ollut kuivilla jo kolmekymmentä vuotta. Olimme tutustuneet heihin kotikylässämme Itävallassa, jossa he isännöivät muutaman vuoden ajan Teen Challenge -järjestön ylläpitämää

narkkarikotia. Krisse, sävähdyttäviä tekstiiliteoksia kutova taiteilija sai tuossa Itävallan kodissa muutaman maankiertäjä-pojankin innostumaan kangaspuiden ihmeellisyyksistä. Manniset ovat asuneet myös Bangladeshissa – Hessu tutkimassa ja kehittämässä juomaveden puhdistussuodattimia köyhän väestön arkipäivään.

Mäntsälän KAN-juhlilla tapasin muitakin tuttuja vuosien takaa. Uskoni alkuvaiheissa 70-luvulla olin työskennellyt muun muassa Myllykummun katuevankelistojen kanssa Pori Jazz-festivaaleilla. Monet heistä olivat itse pelastuneet katuojasta.

Lee istuskeli juhlakahviossa jutellen jonkun ex-alkoholistin kanssa, kun kadulta harppoi sisään kaksi gangsterin näköistä miestä mustat aurinkolasit silmillään. He pysähtyivät Leen pöydän viereen. "May we sit here?"

"Sure! ...of course", Lee sopersi ja teki tilaa kahdelle tuolille.

Toinen miehistä kaivoi povaristaan tukun kymmenen euron seteleitä. "Me olemme business-miehiä", hän sanoi painokkaasti englanniksi ja asetteli rahat tasaiseksi pinoksi Leen eteen. Miesten puvuntakkien rintataskuun oli kiinnitetty nimikyltti MOKIA.

"Herra käski tuoda nämä kymmenykset teille Lapin evankeliointia varten. Ikävä kyllä me emme voi jäädä tänne nyt juhlille", miehet pahoittelivat ja nousivat lähteäkseen. "Meillä on hommia." He toivottivat siunausta ja marssivat ulos moikkaillen kahviossa rupattelevia ystäviään.

Lee ei saanut häkellykseltään vähään aikaan sanaa suustaan. Aloimme kysellä juhlan vastuunkantajilta, mitä miehiä nuo mokialaiset olivat, ja olisikohan rahojen vastaanottaminen laillista – Lee on äärimmäisen pikkutarkka tulojen ja verotuksen suhteen. Saimme selville, että miehet olivat olleet mukana aamukokouksessa, jossa Hessu oli esitellyt meidät ja kertonut lapinkiertueestam-

*me. Ystävämme naureskelivat: ”Vai business-miehiä... No niin kyl-
lä, tosiaan, kyllähän ne liikemiehiä on!”*

*MOKIAN syntytarinan kuulin tuolla juhlilla: Kyseessä oli erään ex-
alkoholisti-leipurimestarin idea, joka alkoi toteutua tuon leipurin
pyydettyä sosiaalivirastosta nimelistaa seudun toivottomimmista
alkoholisteista. Leipuri oli etsinyt miehet käsiinsä ja kutsunut ha-
lukkaat business -palaveriin. Muutama oli huumorimielellä saa-
punutkin paikalle.*

*”Onko teillä jokin unelma, jonka haluaisitte vielä ennen kuole-
maanne toteuttaa?” oli leipuri kysynyt kutsuvierailtaan.*

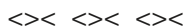
*Jengi oli – useiden enemmän tai vähemmän mielipuolisten eh-
dotusten jälkeen – päätynyt yksimielisesti haaveilemaan risteilystä
Huippuvuorille.*

*”Selvä!” oli leipuri julistanut. ”Tämä porukka risteilee Jumalan
avulla Huippuvuorille itse ansaitsemillaan rahoilla!”*

*Haave sai purjeisiinsa tuulta, ja miehet perustivat handyman-
periaatteella toimivan ruohon- ja pensasaidanleikkuu – lumen-
luonti – sekä – keittiönviemärinpuhdistus – ynnä – muun – kodin-
piirin – hoito – palvelufirman nimeltä MOKIA. Logo oli kirjoitettu
samoilla fonteilla kuin NOKIA. Nytkähtelevän startin jälkeen nuo
miehet olivat todella saaneet elämälleen uuden sisällön ja toivon.
KAN-kodin työntekijöiden hoivissa ryhmä MOKIA -miehiä oli tul-
lut toinen toisensa jälkeen uskoon ja parantunut alkoholiriippu-
vuudestaan. Huippuvuori -risteilykin oli toteutunut! Matkan jäl-
keen kaverukset saivat muitakin haaveita. Veronmaksu suori-
tettiin moitteetomasti, ja muutenkin mokialaiset olivat tunnettuja
vilpittömyydestään ja iloisuudestaan. Tutun porukan palvelukses-
sa tehtiin joskus kyllä yllättäviä prioriteettivalintoja. Erään mat-
kahaaveen toteutus sattui kerran keskelle KAN-kodille luvattua*

remonttiurakkaa: ”Herra sano selevästi, että just nyt pitää lähtee friman bussilla Siperiaa evankelioimaan.” Tuollaisen näyn edessä rakennushommat saivat odottaa. KAN-kotilaiset jäivät rukoilemaan kädet kyynärpäitä myöten ristissä, että bussinromu kuljettaisi evankelistat taas ehjinä takaisin. MOKIAN työ on vuosien saatossa kasvanut upeaksi, siunatuksi avustusverkostoksi.

KAN-koti -päivillä sain omien konserttibiisiemme ohessa yhtyä taas uskoni alkuaikojen ihaniin rukouslauluihin: Niin alhaalla ei kukaan kulje, Sä olet Jeesus kallein aarteheni, Golgatalle saavuin synteineni, Kristallivirran kirkkaan rantaa...

Bensarahat lapinreissua varten olivat siis koossa, samoin ajoneuvo. Täällä Savonrannassa, uusien ystäviemme kodissa, yöpyisimme ja jatkaisimme seuraavan päivänä leppoisasti pohjoista kohti. Vihdoinkin saisin näyttää Leelle Lapin! Olin kertonut hänelle, kuinka 70-luvun lopulla ylioppilaskirjoitusten jälkeen melkein muutin kansakoulunopettajan lomittajaksi Nuorgamiin. Saa-meakin olin alkanut itsekseni opiskella. Etelä-Suomessa oli silloin hengellinen herätys, jonka aallokossa itsekkin olin juuri tullut uskoon. Minulle ja ystävilleni alkoi järjestyä gospel-konsertteja tiuhaan tahtiin. Lappi sai odottaa. Aloin kiertää Suomea ja vähän Eurooppaakin erilaisissa musiikillisissa kokoonpanoissa 200 konsertin vuosivauhdilla. Sanoituksia ja säveliä pukkasi ja aika lensi.

Ja nyt, yli kymmenen vuoden kuluttua, olin lähdössä Lappiin unelmamieheni kanssa! Nostimme rinkkamme, kitaran ja käsi-rummun Mannisten autosta ja venyttelimme pitkän matkan jäykistäminä. Varmistettuaan, että avain majapaikkaamme löytyi

piilopaikasta ja että pääsimme sisälle, Hessu ja Krisse jatkoivat saman tien remontoimaan lähellä sijaitsevaa KAN-miestenkotia. Myös lomalle lähtenyt Ojuvan perhe, uskomattoman vieraanvarainen isäntäväkemme, oli innolla mukana tuossa kristillisessä alkoholisti- ja narkomaanityössä.

”Miks me oikeestaan kuiskitaan”, Lee naurahti seisoksellesamme kaksin ujoina eteisessä.

”On tää vaan niin juhlallista...” vastasin ja kumarruin katsomaan isäntäperheemme lasten koulu- ja eskarikuvia piirongin päällä.

Ilmassa oli juuri leivotun leivän tuoksua. Olohuoneen leveäksi vedetylle sohvalle oli pedattu raikkaat lakanat. Tuo yhteydentunne yllättää yhä uudelleen. Se henkäilee jostain kauempaa kuin varhaislapsuudesta ja saa meidät hiljaisiksi. Iankaikkisuusnäkökulmaa. Tunsimme olevamme noiden tuntemattomien kanssa Jumalan perheväkeä, niin kuin Paavalikin kirjoittaa Efesolaiskirjeessään. Ajattelemme kiitollisina niitä lukemattomia perheitä, joiden kodeissa olemme saaneet yöpyä reissuillamme. Olemme osa Jeesusken seurakuntaa ympäri maailmaa.

Istahdimme avaran, valoisan tupakeittiön pöydän ääreen. Seinällä oli porontalja, raanuissa jo ruskan värit.

Lee sulki silmänsä, nosti kätensä ylös ja kuunteli. ”I weä taamisch! Mää tuun hulluks!” hän huudahti nauraen ja ponkaisi seisomaan. ”Kynä ja paperia! Piirretääs kartta:

Lapinseinällä poronsarviraaminen.

Kirjahyllyssä vuolukivinen.

Kaiuttimen yläpuolella merimieshenkinen.

Telkkariseinällä Suomen kartan muotoinen.

Keittiössä pyöreä.”

Tarkistimme vielä kerran kartan ja roudasimme sitten koko hie-
non kellokokoelman

isäntäperheemme

lastenhuoneen sängylle

peiton alle

suljetun oven taakse

sinfoniaansa tikittämään.

8. Örinää idyllissä

”Meillä on teille jymy-yllätys!” Pohjalainen nuoriso-ohjaaja-tyttö säteili Ivalon helluntaiseurakunnan rukoushuoneen kesäoisessä porstuassa. ”Teillä on varmahan kauhia näläkä. Mä haen keittiöstä kylmäkassin ja justihin leipoomani sämpylät. Jaksattahan ajaa nyv vielä puoli tuntia?”

En ollut nukkunut Leen vierellä silmänräpäystäköön huristellessamme laina-Pösöllämme tuota upeaa, 900 kilometrin pituista Savonranta-Ivalo-reittiä pohjoiseen. Tie oli ollut hiljainen ja maisema tulvillaan kuivaa kangasmetsää, hiekkarantoja, nevaa... Kesäyön viiletessä tupasvillojen keskeltä oli noussut usvaa. Sen savunharmaat lonkerot olivat kiemurrelleet männynkäppyröiden keskellä ja muuttaneet nevan satumaaksi. Tiellekin usva oli muodostanut pitkiä sifonkitunneleita, joiden läpi olimme tunteneet lentävämme kuin unessa. Aika oli muuttunut rukoukseksi...

Olin äärettömän onnellinen. Ivalo oli vielä kauniimpi kuin olin muistanut. En ollut käynyt siellä sitten nuoruusvuosieni. Helluntailaisten rukoushuone oli ollut helppo löytää. Pääovessa riippui juliste:

OUTI & LEE - konsertti

Ivalon Saalem-rukoushuoneella

Su. 5. 8. 2007 klo 13.00

Nuoriso-ohjaaja-tyttö oli pystyttänyt julistetelineitä teiden varsille. Reipas ja aikaansaava konsertinjärjestäjä! Sieltä se nätti pieni harppoi herkkuiheen parkkipaikalle pitkä poninhäntä heiluen ja hyppäsi autoonsa. ”Lähäretähän!”

Vaihdoimme Pösössämme kuskia. Lee laski istuimensa selkänojan nukkuma-asentoon, mutta istuikin jännittyneenä etunojassa vierelläni. Tyttö ajoi reipasta vauhtia ilta- ja aamuruskoa kohti pohjoiseen. Veri alkoi taas kiertää puutuneissa niskoissamme. Kasvoja pisteli. Lee venytteli. Olin iloinen, että hänellä ei ole tapana naksauttaa eteenpäin nurinristittyjä sormiaan – inhoan selaista.

”Täällä ei varmaan enää tartte tiirailla silmät verestäen hirviä! Ajatella! Ekaa kertaa Lapissa ja neljä hirviötä jo nähty.” Lee haukotteli autuaasti ja lisäsi: ”Mielummin kyllä olisin nähnyt ne josain muualla kun maantiellä. Kiitos Jeesus että johdatit ja ajettiin just silloin niin hitaasti!”

Aurinko nousi tunturin takaa. Käännuttiin soratielle.

”Jahas, ajetaan järvelle päin. Hiekkarantaa. Lupaavaa!”

”Vau! Kelohonkamökki!”

Aamuyön aurinko peilasi Inarijärven, kun pysäköimme autot hiekkaiselle parkkipaikalle. Tyttö kummasteli savun tuoksua ja kipitti Ukontuvan kuistille. Avain kilisi ja ovi narahti auki.

”Mikä kauhia sotku! Juuriham mä täällä siivosin pari päivää sitten! Äijien kalsariakin pitkin poikin.”

”Örinää.”

”Huomenta. Mitäs ihimettä te täällä teettä?”

”Örinää.”

”Tää oli varattu meidän vierahille.”

Mökki oli täynnä lomaansa pidentäneitä hillastajia. Saunatuovassakin nukkui väkeä. Olisivat aamulla lähdössä.

”Nyt ON aamu!” Tytön silmät leiskuivat.

”Hei ei se mitään”, sopersimme. ”Me voidaan nukkua autossa kirkon pihassa kun aamulla olis hyvä kokeilla äänentoistolaitteiden ennen jumalanpalveluksen alkua...”

”Meirän vierahat ei kyllä pihalla nuku!”

Kauniin rukoushuoneen parvelle syntyi pehmeä pesä kirkonpenkkien tyynyistä. Makuupussit meillä onkin aina mukana.

Olin salaa toivonut, että hippityyliset konserttijulisteemme houkuttelisivat rukoushuoneelle shamanistis -new age -vaihtoehtoisia yleisöä. Konserttiohjelmaamme olimme sen takia valinneet useita inkkarityylisiä, evankelioivia rumpulaulujamme. Lauloimme niiden sijaan perinteisempiä hengellisiä lauluja, joihin tuo ystävällisesti hymyilevä, konservatiivisempi yleisömmme innoissaan yhtyi. Kirkkosalin peräseinään nojasi seitsemänkymppisen näköinen laitapuolen kulkija, joka mölisi ja häiritsi konserttia niin, että eräs suurikokoinen konserttivirus joutui puoliksi kantamaan hänet ulos. Konsertin jälkeen tuo viinan murjoma mies palasi säyseänä saliin kahville ja väitti olevansa vanha tuttu. Mietin pääni puhki, mutta en saanut hänen pahasti pöhöttyneitä kasvojaan sopimaan mihinkään elämänvaiheeseen. Ehkä Tuusniemeltä... naapurin setä? Ei. Miehen murre olikin enemmän pohjoisen puoleinen.

”Sie tunnet minuut toella hyviin”, hän väitti ja tuntui saavan selkeyttä sanoihinsa. ”Met olthin samalla kurssilla raamattukouluksessa!” mies huusi nauraen, sai röyhtäistyä pitkän, provosoivan, oksennukselta löyhkäävän ryökäyksen ja hoiperteli lähemmäs.

”Ei siis... hehe... ei voi olla totta”, sopersin ja otin muutamia askeleita taaksepäin.

”Meillon ollu sama harrastuski: telinevoimistelu”, mies kähisi, virnisti mustine pikkihampainen ja lähestyi taas mielestäni hie-
man liian iholle.

”Siis... Ahaa... Hetkinen... En tiennytkään että sää olit pohjoisen poikia. Ootko se todella sinä joka välituntisin nousit usein

tuolilles käsilläseisontaan... Ei siis... Oot kyllä aika lailla muuttunut. Onhan siitä kyllä aikaa... Mutta rehellisesti sanottuna... en olis tuntenut!”

Mies horjahti eteenpäin, tarrasi minuun, ja ennen kuin ehdin irrottautua, hän kouraisi takamustani ällöttävästi ja nauroi räkäisesti niin että sali kaikui. Salamana Lee ja se isokokoinen kaveri olivatkin jo kourijan kyljissä ja kantoivat tuon ratketakseen, selkä notkolla ja pää takakenossa huutonauravan miesparan ulos.

”Met tunnethan koko perhe”, isokokoinen kaveri kertoi myöhemmin Leelle ja minulle. Alkoholi oli kuulemma palannut tuon vankilassa uskoon tulleen ja raamattukoulun käyneen poloisen elämään.

”Vieläkään ei ole liian myöhäistä”, sanoimme kaikki melkein yhteen ääneen. ”Jeesus on tehnyt ihmeitä muidenkin elämässä!”

Saimme tutustua tuon seurakunnan moniin, sydäntä lämmittäviin työmuotoihin. Isokokoinen kaveri oli ammatiltaan lapinretkien järjestäjä. Nuotiolla hän oli saanut usein kertoa stressaantuneille etelän ihmisille uskostaan Jeesukseen.

Konserttimme päätteeksi saimme jatkoylläriä 3 välipäivää maailman ihanimmalla autiotuvalla. Ja pohojalaasta herkkuevästä riitti vielä Sevettijärvellekin.

(Pohjalaismurteen tarkisti ja korjasi Rauni ja lapinmurteen tarkisti ja korjasi Kaisa-Sisko. Kiitos!)

9. Varaslähtö

Josef-poliisi rummutti aina joulun alla kokoon paketoimis-komppanioita ympäri Itävaltaa. Helluntailais -ystävät käärivät paketteihin vankien äidinkielellä raamatunlause -kalentereita ja suklaata vuosi vuodelta enenevissä määrin. Vuoden 2013 ennätys-määrä oli 5600 pakettia – kalentereita oli 24:lla eri kielellä. Raamattuja olivat paketteihinsa toivoneet muutamat urdun-, mongolian-, farsin- ja arabiankieliset vangit.

Elettiin 1990-lukua: Joulujuhlakiertue Itävallan vankiloihin ”Outi & Lee” -konsertteineen oli jo puolessavälissä. Kiitollisina mutta lopen uupuneina olimme juuri saaneet unen päästä kiinni. Ystäväperheen talossa oli lämmintä ja rauhallista. Lumisade oli tauonnut ja tähdet tuikkivat tummalta, kuuttomalta taivaalta.

”Outi! Ylös!” Lee ravisteli hädissään minut hereille syvästä unesta. ”Me nukuttiin pommiin! Kello ei soinut! Äkkiä ylös! Olis pitänyt lähteä jo puoli tuntia sitten.”

Vaatteet päälle ja makuupussit rullalle. Hartiat korvissa Lee hiippaili nukkuvan isäntäperheen ovien ohi ja onnistui narisut-tamaan vain vähän vanhaa puulattiaa.

Varovainen koputus olohuoneen ovelle.

Käheä kuiskaus: ”Josef.. ”

Vähän ääntä mukaan: ”Joosef.”

Kop kop. Lee narisutti ovea raolleen: ”Joosef!”

”Woos, wou, mittee, misää? Mittee on tapahtunna?” Josef-poliisi hyppäsi jaloilleen – kuin pistoolivyyötään hapuillen. Löysi herätyskellon, sytytti valon... ”Leei... Ystävä rakaas... Kello on seit-temän yli puoli veijsi. Kuuvvelta on heräätys.” Josef virnisti ja tiesi taas, mitä kertoa Edithilleen seuraavalla kotisoitolla.

”Ei... Anteeks... Mitä... Mää...” Lee kurkisti katsomaan viereisen keittiön kelloa. ”Au! Tschuldigung! Anteeks! Mää näin väärin. Mää luulin että pikkuviisari... eikun siis iso... Siis että kello on jo yli seittämän. Tuat ma fuachtboa laad! Anteeks ihan kauheesti! Toivottavasti saat uudestaan unen päästä kiinni!”

Josef sai. Me ei. Keittiössä oli jo termoskannussa teetä ja sämpylöitäkin aamiaista varten. Haimme hiippaillen Raamatut ja nautimme ihanasta aamuhetkestä Jeesuksen kanssa. Makuuhuoneen ovi narahti ja unenpöpperöinen keijukais-emäntämme kuiskasi hämmästyneen huomenensa flanellipyjamassaan, kävi vessassa ja kömpi takaisin untuvatäkkinsä uumeniin.

Myöhemmin huhut kertoivat, että Outi ja Lee valmistautuvat päiväänsä jo aamuviideltä. Esimerkillistä lähetystyötä.

Edithiltä ja Josefilta saimme joululahjaksi hyvän herätyskellon. Se ei edes tikitä.

10. Otilii

”Nysse toine liikkus.”

”Se avas silmäns. Se o herrrrreil.”

”Se kuiskas jottai tol toisel.”

”Tekin avat tilmäntä!”

”Shhhh... Nynne nauraa.”

”Ne kattoo tännnpäi.”

”Pakkoooon!”

Kolmipyöräisen ratinaa eteisen kaakelilattialla, pienten jalkojen töminää. Lastenhuoneen ovi jymähti kiinni. Lapsenvahti oli sanonut, että isä ja äiti tulee myöhään yöllä kotiin konsertista ja salaperäinen *Otilii* nukkuu sitten olohuoneen sohvalla. Sinne oli pedattu kauniit lakanat ja siellä ei saanut pomppia.

Aamiaispöydässä meitä tuijotti rivi ymmyrkäisiä lastensilmii. Saksankielellä asia selvä:

Se jolla on parta, on DER Otilii,

ja se jolla on pieniä lettejä hiuksissa on DIE Otilii.

11. Kohahdus

”Misäs ne taiteilijaton? Kyä ny oj jännää ja eksoottista!” Kaksi iäkkäämpää pariskuntaa kurkotteli hykerrellen ympärilleen Gasthof Kirchenwartin eteisaulassa 90-luvun alussa.

”Onks sulla Paappa nyssitten kamera valamiina? Laitas nym mun hartiahuivi tuolta niskasta, noh, kiitos. Ja kattos nyk kun sun pirtakravattis on ihav vinossa. Ja kissankarvaa takkis valakosenaan...” Rouva veti käsilaukustaan tarrarullan ja työsti sillä tomerasti siippansa tirolilaistakin selkämystä.

Paappa alkoi jo hermostua: ”Noni... äläs ny... riitti jo Friidakulta, Schatzilein... äläs ny ihmisten aikana...”

Toinen rouva suojautui vaistomaisesti käsilaukkunsa taa.

”Onkos ne gospellaulajat ihan afrikkalaisia? Noh, Friida, annas nyssen Erelvaissis olla. Mun saali pysyy ilman solkeeki. Eikä! Äläs ny... annas ny... Emminä tarvii. Eikum piräv vaan itte. Se sopii sulle. Rauhotus ny. Ni. Onkos ne gospelistit afrikkalaisia vai amerikkalaisia?”

”Tervetuloa! Käykää peremmälle! Edessä on vielä vapaita paikkoja.” Ohjailin jälkijoukkoa konserttisaliin enkä tiennyt, pitäisikö esittäytyä...

Konserttimme jälkeen kuulimme, että vanhanaikaisella painokoneella painetut gospelkonserttikutsut olivat niin tummia, että muusikot näyttivät mustaihoisilta. Eksotiikkaa odottaneiden mielessä kävi takuulla pettymyksen kohahdus. Konserttimme jälkeen juttelimme vielä pitkään hilpeän juhlayleisön kanssa voileipäpöydän ääressä. Tuntui että Gospelin ilosanoma meni sydämiin väärästä rodustamme huolimatta.

12. Uve ja Teddy

Hannoverin seutu ja Uve *Veellä*. Kätilö oli ollut suomalainen ja kirjoittanut kuulemma pojan nimen suomalaisittain v-kirjaimella. Ei siis niin kuin kaikki muut Uwet.

Huhutaan, että tuo ankaran lakimies -isän jättiläismäinen hunsvottipoika suljettiin joksikin aikaa poliisiputkaankin rauhoittumaan. Elämä seestyi kuitenkin lopulta ja Uve pääsi raamattukouluun. Kilteistä kiltein Elke-vaimo löytyi sitä seuraneelta lähetykskurssilta. Molemmat valmistuivat sen jälkeen vielä sosiaalityöntekijöiksi. Lapsiakin heille lahjoitettiin viisi, joista esikoinen on jo kotona taivaassa.

Tutustuimme Uveen Pohjois-Saksassa, ex-hippi-ystävienne raamattupiirissä, jossa tutkittiin juuri ensimmäisen Korinttilaiskirjeen toista lukua. Uve puhui rauhalliseen tapansa Pyhän Hengen lohdutuksesta keskellä elämän myrskyjä. Juttelimme elämän vuoristoradasta ja ajastamme ennen uskoontuloa. Olimme kaikki jo vuosia sitten tietoisesti pyytäneet Jeesuksen sydämiimme. Meillä kaikilla oli myös kokemusta siitä, että Raamattua ei ilman Pyhää Henkeä voi ymmärtää:

*Ihminen ei luonnostaan ota vastaan Jumalan Hengen
puhetta, sillä se on hänen mielestään hulluutta.
Hän ei pysty tajumaan sitä, koska sitä on tutkittava
Hengen avulla... (1. Kor. 2:14)*

Uve kutsui meidät seuraavana syyskesänä missio-kiertueelle juuri avattuun itäiseen Saksaan. Hän oli järjestänyt gospelkonsertteja toisen maailmansodan pommituksista muistuttaviin suurkau-

punkeihin ja Arkonanmeren hiekkadyynisen rannikon pikkukaupunkeihin. Tiekarttamme oli todella surkea, mutta ajoimme Uven perässä luottavaisin mielin.

Lee autteli minua niihin aikoihin vielä usein saksan kielen kanssa – murteet kun eroavat niin paljon toisistaan: ”Hehe. Ymmärsikseen kun se kertoi koiransa olevan Tšingis-kaanin 17. ruumiillistuma?”

Naureskelin mielessäni Teddylle, Uven sinikieliselle kiinanpystykorvalle.

”Uve sanoi itse olevansa Tšingis-kaanin 18. ruumiillistuma.”

”Ha-ha! No ei se kyllä saksalaiselta näytäkään. Varmaan Attilan hunnien jälkeläisiä.”

Teddy ja Uve. Erottamattomat. Erehdyin kerran Teddyn paijaus-yritykseen. Muistona on vieläkin pieni arpi ranteessa. Uve ei ollut moksiskaan paikalla olleiden ystävien toruista, totesi vain: ”Ach, hyvä kun varotti. Muuten olisi mennyt koko käsi.”

Suuri lohtu ja kunnia oli se, että kuulemma raspikurkku Wendy Kaiserille (*Resurrection Band*) kävi sama juttu paria vuotta aikaisemmin. Muutenkin kuvani Teddyn nallemaisuudesta alkoi karista. Eräänä aamuna löysimme Uven isäntäperheemme ankarasta puhuttelusta. Teddy oli yöllä raadellut naapurin 9 kania. Oli avannut häkit ja saanut amok-kohtauksen. Syyllinen oli laitettu autoon häpeämään. Siellä se hymyili ratin takana leveää sinistä hymyään.

Uve teki lähtöä naapuriin ja otti lompakon takataskustaan.

”Hei odotas!” Lee osoitti Uven raamatunlause-T-paitaa:

”Ne jotka Herraa odottavat, saavat uuden voiman.

He kohottavat siipensä kuin kotkat.”

Lee naureskeli partaansa. ”Olisko muuta kuvaa kun toi raatelukyntinen petolintu?”

Uve avasi matkalaukkunsa. Keltainen T-paita kokoa XXXL:

”Juudan leijona.”

”Ei ihan.”

Uve nosti vihreää paitaa.

”Just. Toi on hyvä!”

”Katsokaa kedon kukkia! Ei Salomo kaikessa loistossaan ollut niin vaatetettu kuin yksi niistä.”

13. Peruutus

Uve ja Teddy porhalsivat edellämme ylinopeutta yössä, jossain itäisen Saksan horisontissa. Matkaan oli lähdetty Pohjois-Saksasta rajun spontaanisti: Illalla meillä oli ollut Rostockin lähellä Serahnissa konsertti. Yllätykseksemme Uve ilmoitti järjestäneensä koulukonsertin aamukahdeksaksi lähelle Saalfeldiä.

”Anteeksi kuinka?” Lee yritti pitää eteläisen temperamentinsa aisoissa. ”Saalfeldiin on yli 400 kilometriä – ja sellainen matka Itä-Saksan teitä!”

”Jawohl!” Uve mörähti hunninsilmät nauraen. ”Mikäs tässä. Onhan meillä koko yö aikaa ajella.”

Isäni kutsui saksalaisia Hannibalin sotanorsuiksi. Aloin ymmärtää, miksi. Uven ja Teddyyn perässä ei totisesti ollut helppo pysyä – ainakaan meidän äänentoistolastisella, täyteen pakatulla, 70-heppaisella Nissan Prairiellamme. Uve ja Teddy olivat vauhdin suhteen enempi Länsi-Saksan autobaanamiehiä.

Kolmelta aamuyöllä heräsin Leen huutoon: ”Miten se tollai hoippuen ajaa? Hei, nyt se on vastaantulevien kaistalla.” Lee töötäsi.

Parkkipaikka. Uven vilkku. Pysähdyttiin. Uve avasi ikkunansa. ”Minä otan pikku tirsat. Ajakaa vain etelään, tätä tietä eteenpäin. Teddy ja minä otamme teidät sitten kiinni.”

Puolentoista tunnin päästä Uve ja Teddy ohittivat meidät reippaalla ylinopeudella voimakasmoottorisella Fiat Cromallaan. Aamu alkoi jo sarastaa. Uve kääntyi sivutielle. Viiden kilometrin päässä asfaltti loppui. Seuraavassa tienhaarassa Uve mietti hetken ja kääntyi oikealle. Ajoväylä muuttui yhä kapeammaksi. Töyssyn töyssyn.

”Tää näyttää traktoritieltä”, mutisi Lee ja yritti väistellä paksuja juuria, jotka risteilivät pitkin ja poikin ajoväylää. Vastaan tuli marjastajia polkupyörineen. Avasin jo ikkunaani, mutta piti ottaa taas Uve ja Teddy kiinni. He olivat hävinneet kumpareen taakse.

”Uuuveee! Mikset sää kysynyt niiltä!”

Metsä muuttui aarniomaiseksi. Aamuauringon säteet siivöityivät kitschimäisesti kuusenoksien läpi.

Lee vihelteli: *”Aurinko kappaa hiuksiansa havumetsän takaa...”**)

Aloin jo todella hermostua. ”Nyt kyllä käännytään ja annetaan sen jatkaa yksin! Hei, kato! Bambi! Valkohäntäpeura...”

Muutaman kymmenen metrin päässä Uve pysähtyi ja käveli leppoisasti automme luo. ”Tämä oikotie ei onnistunut. Pitää peruuttaa takaisin.”

Aikamme peruutettuumme Uve ja Teddy luotsasivat meidät koululle. Kello oli seitsemän paikkeilla. Hyvää aikaa ottaa pienet nokoset. Kahdeksalta rehtori olisi paikalla.

Konserttimme oli peruutettu. Retkipäivä. Uvelle oli unohdettu ilmoittaa. ”Tut uns leid. Olemme pahoillamme. Sihteerin väärinkäsitys.”

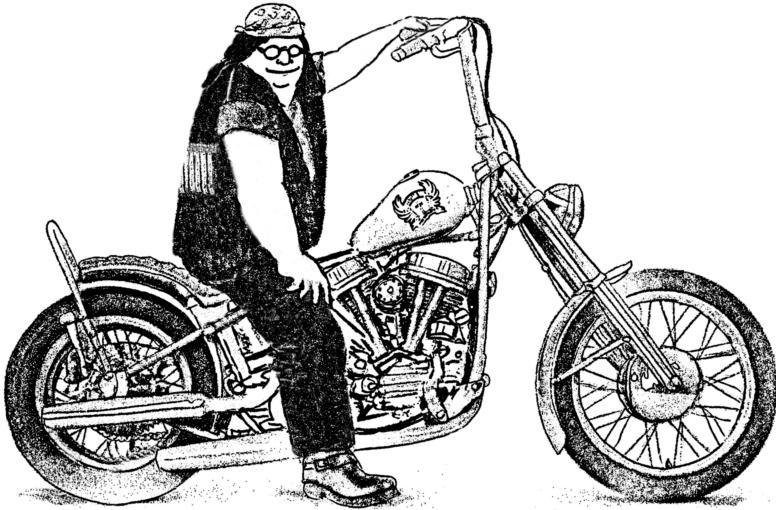
*) Laulusta *Ohi on / CD Wolkenmeer*

14. Holy Riders

Harleywood sykki ja hönki sinistä kaasua Etelä-Itävallan turistikparatiisiin idylliin. Majatalojen isännät yskivät ja hieroivat käsiään motoristiuskottaviksi muutettujen kulissiensa edessä. Faakerjärven seudun muut kiinteistönomistajat olivat paenneet kuka minnekin Harley-tulvan tieltä.

European Bike Week! Harley Davidsons wellcome!

Ja tulihan niitä: 75 000 ja risat! Saksalainen Holy Riders-moottoripyöräjengi oli kutsunut meidät esiintymään jumalanpalvelukseensa festivaalialueelle. Holy Riders-veljet olivat aika arpinaamoja, eikä sisartenkaan elämäkertomuksia käynyt kateeksi.

Meidät otettiin karhumaisin halauksin vastaan Holy Ridersien teltalla. Lukuisten Euroopan maiden pikkuliput lepattivat siellä iloisen kirjavina leveän tiskin yläpuolella. Kristillisiä painotuotteita oli tarjolla eri kielillä. Kahvia porisi suuren keittimen läpi monta kymmentä litraa päivässä. Eurolla kirja ja kahvi! Erityisesti moottoripyöräilijöille painetut pienet Biker-Raamatut menivät kaupaksi kuin lämpimät sämpylät.

Ystävämme luotsasivat meitä meluisana vellovan markkinamassan läpi. Harley-varaosateltat repeilivät liitoksistaan. Ne olivat tupaten täynnä viimesempäälle tyyliteltyjä, bodattuja italialaiskaunokaisia. Harley-paraati oli juuri alkamassa. Pyörättömät Harley-sympatisantit seisoivat kameroineen pyörävirran rotvallirannoilla. Tuo monen tuhannen fanin kunniakaarti oli kirjavanaan Wild West-romantiikkaa, mustaa niittinahkaa, Harleylippiksiä, Harley-paitoja, Harley-lippuja, hot dog-kauppiaita kärkyineen, isiä pikkupoikineen ja kaiken keskellä kai kademieltään purkavia naamiaisvieraita, jotka tanssittivat pumpattavia Barbaroitaan ja pullistelivat pippelinkuvaessujaan paparazzien huomiota kerjäten. Jotkut eliittimotoristit olivat ajaneet sähkövät Harleynsa erikoisperäkärryn suojissa Pohjois-Saksasta asti. Paljon puhuin ilmein he alentuivat nyt ohjaamaan statussymbolinsa Harley-paraatin nelirivistöön. Tuo vähemmistö erottui reissussa rähjäntyneestä, Arizona-meiningin valtavirrasta kuin vaahto kosken kuohuista.

80 kilometrin mittainen Harley-paraati kaasutteli verkkaaisesti eteenpäin korvat lukkoon päristävänä kahdenkymmenenviiden tuhannen moottoripyörän virtana aamupäivän läkähdyttävässä kuumuudessa.

Holy Ridersit olivat saaneet luvan pitää sunnuntaijumalanpalvelustaan tuon valtaväylän läheisyydessä. ”Te voitte koota

äänentoistolaitteet tuonne suuren Harley-liikkeen eteen. Se avataan vasta iltapäivällä.”

Aloittelimme jo sound-checkiä, kun mustaan nahkaan pukeutuneet myyjät alkoivat avalla ovia.

”Mitäs te täällä teette. Ei tässä saa soitella. Meillä on omat musiikit.” Tyttö työnsi ja veti koko höyhensarjapainollaan suuria nahkarotsikärryjä esiintymislavamme eteen. ”Kuka teidät on tänne kutsunut?”

”Festivaalialueen manageri.”

”Managerit sinne tai tänne! Tää on meidän telta. Me ollaan maksettu tästä kova vuokra!” Tyttö hävisi takahuoneeseen.

Samassa myymälän ämyreistä alkoi jyristä death metal. Keräilimme kimpsumme ja kampsomme sivummalle, pois asiakkaiden jaloista.

Yli 100-kiloinen Holy Riders-sisaremmme pahoitteli hässäkkää huvittavan kirjakielimäisellä pohjoissaksallaan: ”Ach, Scheiße. Entschuldigung, he aloittivatkin aikaisemmin tänään kun on tuo paraati. Ach, guck mal! Täällä on nyt enemmän jengiä kuin koskaan. Meidän pomomme on yrittänyt jo koko aamun saada audienssia festivaalialueen johtajilta, mutta kukaan ei tiedä missä he ovat. Lupa jumalanpalvelukseen meillä on, mutta ei paperilla.”

Ystävämme alkoivat kysellä neuvoa alueella partioivilta, hätkähdyttävän kohteliailta vartijoilta. Heitä oli tullut lentokoneellinen Englannista. He olivat erikoistuneet huligaanimellakoiden tukahduttamiseen.

”Hee, tulukaa tännes soittaaan!” Viereisen grilli-ravintolan omistaja keskeytti pöytien pyyhkimisen ja harppoi luoksemme käsiään vihreään essuunsa kuivaten. Hän oli seurannut Harley-teltan luona tapahtunutta möhlinkiämme. ”Tulukaa tänne päiv

vaan! Täällä voitte soittaa. Täsä krillin takana. Tosta tarjoilijoittem pitää päästä ohitte, mutta tästä...” Mies piirteli käsillään suurin kaarin sopivan soittopaikan rajoja.

No, mikäs siinä. Hyvä paikka. Tarpeeksi kaukana pärisevästä paraativirrasta ja heavy-teltoista, mutta keskellä leppoosaa jalan-kulkuväylää. Pystyimme uudestaan kamat ja aloimme tsekkaila saundia.

Vihreäessuinen seisoi rätti kädessä, pää hieman kallellaan ja kuunteli Leen käheää *I have decided to follow Jesus* -tulkintaa. ”Genau. Justiisa. Siinä on pojjaalla ääni.”

Lee jatkoi saksaksi: ”*Ich bin entschieden zu folgen Jesus.*”

Mies alkoi hitaasti pyyhkiä edessään olevaa pöytää. ”Mikäs tää tämmönen laulu on?”

”Gospelia. Tähän tulee sitten muutakin esiintyjäporukkaa tuolta Holy Ridersien teltalta. Meidät on kutsuttu pitämään täällä festarialueella motoristijumalanpalvelusta.”

Mies tarkkaili meidän hippimäistä olemustamme ja alkoi kuivata käsiään essuunsa, otti sittenkin rättinsä ja siirtyi pyyhkimään seuraavaa pöytää irrottamatta katsettaan Leestä.

”Jumalanpalvelusta?”

Ystävät Holy Riderseista pelastivat tilanteen. He olivat saaneet luvan pitää yli tunnin mittaisen juhlatilaisuuden festivaalialueen valtavalla päälavalla, katosta roikkuvien Harley Davidsonien katveessa. Festivaalien manageri oli kutsunut jopa miksaajan paikalle, joten meidän ei tarvinnut käyttää pieniä äänentoistolaitteitamme. Harley-paraatista huolimatta päälavan edessä olevalla aukiolla ja sen lukuisissa olut- ja grilliteltoissa riitti kuulijoita. Monet siirtyivät korviaan uskomatta, ZZ Top-tyyliteltyjä partojaan sivellen lavan edessä oleville penkeille kuuntelemaan. Leen hauska bottleneck-biisi *Harley Davidson* sai

myrskyiset aplodit. Holy Ridersit kertoivat Jeesus-laulujemme lomassa elämästään ennen ja jälkeen uskoontuloaan. Jumalanpalveluksen jälkeen muutamat siirtyivät kanssamme kirjateltalle juttelemaan.

Illalla lähdimme päänsärkyisinä ja keuhkot kipeinä häkäpilven ulkopuolelle koti-Launsdorfin. Holy Ridersit jäivät vielä pikkutunneille asti jakamaan traktaatteja ja keskustelemaan kaffivieraidensa kanssa. Teltan seinässä, kaikkien nähtävissä oli kirjoitus:

Turn or Burn! – Käänny tai pala!

15. Valoa pimeään

Tunsin savun hajua. Kuvausavustaja ryntäsi salamana taaksemme, tempasi ilmiliekeihin leimahtaneen adventtiseppeleen tupakeittiökulissin hyllyköstä ja vaihtoi sen paikalle kynttilälälyhdyn, jonka oli kahmaissut käsiinsä kuin tyhjästä.

... seitsemän, kuusi, viisi, neljä, kolme... Kamera!

Nieleskelimme ja hymyilimme coolina haastattelijallemme, joka kääntyi silmiään räpytellen katsomaan kameraan. Kuuntelin poskiani purren kuinka meidät esiteltiin:

”Hyvää joulua, hyvät katsojat! Suorassa lähetyksessämme *Valoa Pimeään* meillä on vieraanamme suomalais-itävaltalainen muusikko-pariskunta. Tervetuloa Audi, tervetuloa Lee!”

”Kiitos!”

”Kiitos! Ja iloista joulua!”

Yskitti, mutta nieleskelimme kaikki kolme urhoollisesti savuharson leijaillessa ympärillämme.

”Olette tuoneet mukanne laulun *Legt die Waffen nieder, Laskekaa aseet*. Te olette kuin jonkinlainen jäännös 70-luvun hippiajoilta. Gospel-konserteissanne puhutte varmaan myös paljon rauhasta ja luonnon suojelemisesta. Liittyykö tämä laulu siihen?”

Kerroimme, että ympäristön suojeleminen alkaa sisältä, sydäimestä. Tuo oman sielun puhdistaminen itsekkyydestä ja ahneudesta ei onnistu omin voimin, ja senhän 70-luvun kukkaislapsetkin huomasivat. Lupaavalta näyttänyt luonnon ihannoitus päättyi usein huumeorgioihin. Henkeäsalpaavan kauniit festivaalialueet muuttuivat hetkessä kaatopaikoiksi. Ihminen on taipuvainen syyttämään aina muita tämän maailman tilasta. Me löydämme

lopullisen rauhan vain suhteessa luonnon ja koko maailmankaikkeuden suunnittelijaan, Luojaamme. Kerroimme, että Jeesuksessa Jumala tuli itse tähän ihmisen pilaamaan maailmaan ja mahdollistaa tänäänkin syntien anteeksi saamisen. Juhlimme joulua tuon valon saapumisen vuoksi. Raamatussa sanotaan, että Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa. Kerroimme, että olemme ottaneet vastaan tuon syntien anteeksiannon, Jumalan armon Jeesuksessa.

Haastattelijamme vei savun keskellä kurkkuaan selvitellen keskustelun urhoollisesti loppuun: ”Ja juuri tästä Valosta pimeyteen kuulemmekin seuraavassa laulussa. Olkaa hyvät, Audi an' Lee.”

Pääsimme savuisesta tupakeittiöstä laulumikrofonien taa.

*Ohi on yösi, kaamoksen kansa - taivaanranta jo punertaa
Aurinko kampa hiuksiansa havumetsän takaa
Odotan parempaa, kuin aurinkoa nousevaa
Jumalan Poikaa takaisin odotan*

*Das Volk, das im Dunkeln lebt sieht ein großes Licht
Für die, die im Land der Finsternis wohnen
Leuchtet ein Licht auf
Trocknet die Tränen ab, legt die Waffen nieder!
Unser Retter, Er kommt wieder. *)*

- *) *Kansa, joka pimeydessä vaeltaa, näkee suuren valkeuden.
Niille, jotka asuvat Pimeyden Maassa, loistaa valo.
Kuivatkaa kyynelet, laskekaa aseet!
Meidän Pelastajamme tulee takaisin.*

16. Feidaus

Se oli joskus yhdeksänkymmenluvulla keväisessä Itävallassa, kun ystävämme Helga kutsui meidät juontamaansa suoraan tv-ohjelmaan laulamaan ja kertomaan laulumme synnystä. Olimme tutustuneet Helgaan yksinäisellä vuoristotiellä, jonka varrella hänen autostaan oli loppunut bensa. Helga oli seisokellut siellä jo puolisen tuntia liikuttavan orpona tyhjän kanisterinsa kanssa. Olimme pysähtyneet ja ottaneet hänet kyytiin seuraavalle bensa-asemalle ja takaisin. Matkan aikana meillä oli heti synkannut, ja niin saimme yllättäen uuden ystävän. Olimme nytkin televisio-ohjelmaa edeltävänä iltana jutelleet syvällisiä teekuppien ääressä, ja Helga oli tuon keskustelun pohjalta suunnitellut ohjelman valmiiksi.

”Tästä tulee mielenkiintoinen juttu. Haastattelen teitä ohjelmassa sitten spontaanisti. Kertokaa ihan vapaasti Jeesuksesta ja Raamatusta.”

Harjoittelimme vielä ennen suoran lähetyksen alkua studiossa ohjelman kulkua ja Helga hymyili tummat silmät loistaen. Hän oli nähnyt paljon vaivaa haastattelumme suhteen. Kuvaussihteri ja ohjaaja pälyilivät meitä ja kuiskivat toisilleen mielestäni hieman synkeän näköisinä. Suoristimme ryhtimme, selvitimme kurkkumme ja ohjaaja aloitti lähtölaskennan:

*Kymmenen... yhdeksän...
Laulut sitten ilman haastattelua!
Haastattelun paikalla
nauhoitus katugallupista!
... viisi... neljä...*

Helgan silmät suurenivat ja niissä leiskahti jokin salaman kaltainen. Katsoimme toisiimme typertyneinä, mutta vedimme henkeä ja onnistuimme ottamaan televisioilmeen...

... kolme... kaksi... Kamera!

”Iloista iltapäivää, hyvät katsojat! Vieraanamme studiossa ovat tänään Outi ja Lee, suomalais-itävaltalainen muusikko-pariskunta...”

Myöhemmin ystävämme Helga kertoi tuohtuneena, että ohjaajan mielestä aihe kuulosti liian arveluttavalta. Ensimmäisen laulumme lauloimme suomeksi, ja toinen feidattiin kuulumattomiin sopivasti ennen voimakkainta julistushuipentumaa. Seuraava katugallup vei katsojat turvallisen etäisyyden päähän tulenaralta alueelta.

17. Alttaritanssi

”Niin kuin kotkat. Sehän on hieno idea!” Peter, Klagenfurtin katolisen tuomiokirkon kappalainen laittoi kädet puuskaan ja nojasi selkensä pappilan tupakeittiön lämmintä, vihreää kaakeliuunia vasten. ”Yleensä liturgiassa seuraa välittömästi Anamnese, mutta pidetään siinä paussi ja te laulatte Niin kuin kotkat.”

”Siis ensin *Akklamation: Sinun kuolemaasi julistamme, ylösnousemustasi ylistämme, kunnes saavut kirkkaudessaasi...* ”

”Niin, ja siitä heti *...nousen pilviin, Jumalan Poikaa vastaan taivaan pilviin.*” Peter merkitsi laulumme iltamessuhahmotelmaan. ”Ja sitä paitsi saarnan sijaan ajattelin haastatella teitä. Kerrokaa sitten erityisesti Raamatun lukemisen tärkeydestä ja miten se vaikutti teidän mielenmuutokseenne.”

Tiesimme, että kappalaisen ei sopinut noin vain muutella iltamessun järjestystä. Monille messu on rituaali, joka auttaa syntien anteeksi saamiseen vain, jos se suoritetaan kaavan mukaan. Peter oli kuitenkin sitä mieltä, että laulumme selventäisi liturgian oikeaa, raamatullista sanomaa.

<>< <>< <><

Messusarjan *Knocking on heaven's door* ensimmäinen ilta alkoi. Kuuntelin katolisen messun liturgiaa tarkemmin kuin koskaan. Oli helppo elää mukana. Peter kysyi meiltä saarnan paikalla, mikä oli vaikuttanut voimakkaimmin siihen, että tulimme uskoon. Kerroimme, että Raamattua lukiessa tiesimme yhtäkkiä, että Jeesus on kuollut meidän syntiemme puolesta. Ymmärsimme olevamme kelvottomia taivaaseen, pyhän Jumalan eteen, ja vain

Jeesuksen kautta pelastettuja, lunastettuja ikuisesta kadotuksesta – helvetistä, joka tarkoittaa ikuista eroa Jumalasta. Lauloimme kirkkokansan kanssa liturgiaan sopivia biisejämme. Messu tuntui etenevän suunnitelmien mukaisesti, kunnes aloimme laulaa saksankielistä versiota rauhallisesta, Jeesuksen paluusta kertovasta laulustamme *Niin kuin kotkat*:

*Niin kuin kotkat aamua odottaa,
odotan sitä minäkin
Ne istuu ja valvoo, jo ennen kuin sarastaa
Taivas tulee syttyy, ja ne suuret siipensä levittää
Nousen pilviin, Jumalan Poikaa vastaan taivaan pilviin
Siivet levitän tuuleen - odotan vaan, vähän aikaa vielä...*

*Niin kuin kotkat tuulella ratsastaa,
ratsastan pian minäkin
Luen uudestaan, ja sydän hakkaa
Tätä varastaa ei voi kuolemakaan
Nousen pilviin, Jumalan Poikaa vastaan taivaan pilviin
Siivet levitän tuuleen - odotan vaan, vähän aikaa vielä...*

*Huutakaa niille, jotka yössä saalistaa
ja päivää kammoo, valoa vihaa:
"Tulkaa tänne - Jumala rakastaa
ja antaa silmät, joilla katsoa voi aurinkoon!
Nousen pilviin, Jumalan Poikaa vastaan taivaan pilviin
Siivet levitän tuuleen - odotan vaan, vähän aikaa vielä...*

Kirkon takaosaan, keskikäytävälle, oli ilmestynyt tanssija. Farkkuhaalareissaan, villasukissaan ja sandaaleissaan nuori mies pyö-

rähteli kuin hidastetulla filmillä valssin askelkuvion kohti alttaria. Hän nosti kätensä kuin ylistykseen ja siirtyi kauniisti keinahdellen silmät puoliummessa taaksemme alttaritasanteelle. Laulu loppui viimeisiin kitaran flagioletteihin. Tanssija kyyristyi hitaasti maahan, kädet päänsä peittona ja alkoi kieriskellä maassa alttarin edessä nyhkyttäen sydäntäsärkevästi.

Hiippailin hänen luokseen ja kumarruin varovasti jonkinlaiseen kömpelöön puolihalaukseen. ”Heeei, kaikki on hyvin...”, so-pertelin kuiskaten. Leekin oli saanut kitaransa telineeseen ja hiipi paikalle. Nuorukainen rauhoittui, mutta jäimme siihen alttaritasanteelle polvillemme, kun kappalais-Peter jatkoi rauhallisesti liturgiaa: ”*Oi Jumalan Karitsa, joka otat pois maailman synnin, armahda meitä..*”

Tanssija ei halunnut lähteä alttarilta. Jäimme hieman hämil-lämme hänen kanssaan polvillemme siihen suurelle punaiselle matolle. Kirkon takaosassa näkyi liikehdintää. Kuulimme ta-kaamme alttarilta Peterin sanat: ”*Jeesuksen ruumis ja veri..*”

Nuori mies alkoi taas kieritellä itseään matolla. ”*Ei Jeesusta! Ei Jeesuksen verta!*” hän karjui hurjana, nousi jaloilleen ja otti sil-mät leiskuen uhkaavia askeleita Peterin suuntaan.

Kirkon keskikäytävää pitkin lähestyi kaksi rotevaa miestä ja – kuten myöhemmin kuulimme – psykiatrisen sairaalan lääkäri, joka oli istunut kirkkokansan keskellä. Vanha kirkkoherra nousi paikaltaan alttarin sivustalta ja kiiruhti maassa kierittelevän lam-paansa avuksi.

”Niin niin, kaikki on hyvin, Hannes*,... Sooooh...” Kirkkoherra laski kätensä tanssijan hartialle ja jutteli bassollaan hitaasti ja rauhoitellen. ”Sooo... Hannes, feeeein... gaaaanz ruuuhig, brauchst kaaa Ongst hobm... ei tartte pelätä. Jeesus rakastaa.”

”*Ei Jeesusta! Ei Jeesuksen verta*”, nuorukainen parkui valko-

hiuksisen kirkkoherran isällisessä syleilyssä. Siinä tanssija näköjään tunsi olonsa niin turvalliseksi, että lähti vapaaehtoisesti ambulanssimiesten ja lääkärin mukaan. Nuo viisi poistuivat sakastiin, ja ovi vedettiin kiinni.

Yhtäkkiä ovi paiskautui jälleen auki ja sakastista lensi ver tahyytävän karjunnan siivittämänä jokin vihkivesiastian näköinen ufona alttarille. Ovi suljettiin hätäisesti. Astia pyöri hetken maassa kuin hyrrä ja jäi sitten nököttämään yksinäisenä keskelle alttaritasankoa. Joku sulki kirkon avoimeksi jääneen suuren pääöven. Kaiku kiersi tuomiokirkon holvit ja sivualttarihuoneet ja jätti ikuisuuksilta kestävän humunsa jälkeen jäljelle täyden hiljaisuuden.

Jumalanpalveluksen jälkeen emme saaneet alttaritanssijaa mielestämme. Hyvä niin. Kirkon painavat ovet eivät pidättelee Jeesustakaan, vaikka monet itävaltalaiset luulevat jättävänsä Hänet leipänä ja viininä pieneen alttarikaappiin, jota Tabernakeliksi kutsutaan.

Muutama vuosikymmen myöhemmin tapasimme katolisen nuoriso-ohjaajan, jolle koko lapsuuden kristinuskosta oli jäänyt vahvimmin mieleen kirkon sakastista alttarille lentänyt kiiltävä vihkivesiastia.

18. Huumevalistusta

”Koululaiset ovat jo kovin jännittyneitä kuulemaan hippiajoista. Huumausaineet ovat todella akuutti puheenaihe näinkin nuorten keskuudessa. Muusikot varmaan kertovatkin sitten laulujensa lomassa jännittävästä elämästään huumeiden orjina ja siitä, kuinka he pääsivät niiden kahleista vapaiksi!” Itäsaksalaisen Dresdenin yläkoulun rehtori katsoi kelloaan. ”Voidaankin tästä...”

Lee selvitti kurkkuaan. ”Entschuldigen Sie.. sanoitteko huumausaineiden orjat?”

Rehtori jähmettyi paikalleen. ”Niin?”

”Me emme ole käyttäneet huumeita”, Lee sopersi.

Rehtori kääntyi hitaasti katsomaan minua kuin apua etsien.

”Te? Kuinka?”

”Me emme ole käyttäneet huumeita”, selvensin minäkin.

”Bitte? Ettekö yhtään? Kannabista edes tai jotain?”

”Lee ei ole koskaan edes polttanut tupakkaa.”

Rehtori alkoi jo hätäpäissään tyytyä vaihto-oppilasvuoteni marijuanakokeiluihin, mutta sitten mukaamme tullut Berndt pelasti tilanteen: ”Minä olen ollut huumeiden orja.”

Rehtori tarkkaili helpottuneena keski-ikäistä Berndtiä, jonka kiiltävät hiukset ulottuivat yhä vyötärölle, ja puuskahti: ”Gott sei Dank! Jumalan kiitos!”

19. Tykitystä

Linz, Pohjois-Itävalta.

Näyttämövalot olivat liian kirkkaat. Niitä oli näköjään siis viritelty vielä soundcheckin jälkeen meiltä kysymättä. En nähnyt laulaessani edes ensimmäistä katsomoriviä. Harmin paikka! Kulttuurisalin talonmies oli lähtenyt konserttimme ajaksi hommiin toiseen tilaisuuteen läheisen Gasthausin juhlasaliin. Hän tulisi takaisin vasta yöllä sulkemaan ovet ja laittamaan paikat kuntoon. Lee näppäili kitaralla jo ensimmäisen biisin alkusoittoa. Päätin unohtaa valot ja keskittyä lauluihin. Konserttimme ovat aina melko spontaaneja. Emme ole niissä ainoat tunnelmanluojat ja siksi meille olisi tärkeää nähdä koko yleisö.

Näyttämövaloissa leijaili pölyhiukkasia. Olin katsovinani niiden taakse, muka tutuille hymyillen – välillä lähemmäksi, arvioimaan eturiviin, ja sitten taas tähdäten katseeni ylemmäs ja kauemmas, takariviin. Pakotin katseeni lipumaan *rauhallisesti* vasempaan reunaan, sitten yleisön keskipaikoille ja sitten taas eturiviin. Varoin katsomasta silmät kierossa noita valoissa leijuvia pölyhiukkasia – ainoaa, mitä edessäni näin. Muistiini välähti myös palaute tuollaisista pimeistä katsomoista ystäviltä, joita olin tietämättäni tuijottanut idioottimaisen kauan suoraan silmiin. Äh, luonnollisinta vain kommunikoida Leen kanssa! Päätin taas keskittyä konsertin sisältöön.

Yhtäkkiä kesken laulun mieleeni jysähti ajatus: ”Entäs jos joku hullu nyt ampuu meitä tuolta pimeydestä?” Tunsin viileän henkäyksen niskassani. ”Ja höpöhöpö!” naurahdin mielessäni. ”Jeesus, siunaa meitä kaikkia täällä salissa olevia!” Unohdin saman tien koko typerän ajatuksen.

Väliajalla luokseni käveli tuttu, aikaisemminkin konserteissamme vierailut psykiatrisen avohoito-päiväkeskuksen potilas. Hänellä oli hieman kummallisesti hymyilevä vaitelias ystävä mukanaan. Kättelimme ja vaihdoimme kuulumisia.

Vaitelias mies kumartui puoleeni ja kuiskasi käheästi: ”Tiesiitkö sinää että minää haluaisin kerran tosissaan ampuva sinuut?”

Nielaisin, rukoilin salamarukouksen ja kysyin syytä.

”Juttuutit minuun ex-vaimoa vuosi sitten ja ompi sinuun syytäs että se otti minuusta eron”, mies kähisi jäykästi hymyillen.

Kerroin rauhallisesti, että mielestäni ei ole *kos-kaan* ollut viisasta antaa avioliittoneuvoja tuntematta molempien tarinaa. Vakuutin, että yleensäkin Leen kanssa kieltäydymme *eh-dotto-mas-ti* puuttumasta tuntemattomien sielunhoitoasioihin. Olemme kiertäviä gospelmuusikkoja ja kuulumme tiimiin. Konsertti-paikoilla on yleensä aina kokeneita sielunhoitoammattilaisia, jotka voivat paikan päällä auttaa apua tarvitsevia eteenpäin.

Mies tuntui rauhoittuvan. Juttelimme vielä konsertin päätyttyä isommalla porukalla voileipäpöydän ääressä. Kuulin myöhemmin, että tuo kovia kokenut Günther* oli alkanut käymään ystäviemme vapaakirkkoseurakunnan tilaisuuksissa.

><> ><> ><>

Olimme saaneet taas kutsun Linziin, Pohjois-Itävaltaan. Kevät oli kauneimmillaan. Hedelmäpuut kukkivat, tuomet tuoksuivat ja iltaan tummuva Tonava virtasi majesteettillisen rauhallisesti ulkoilma-konserttilavamme ohi. Meillä oli vielä hyvin aikaa, joten kävimme Leen kanssa joenrannassa. Päivä oli ollut ensimmäinen aurinkoinen pitkiin aikoihin. Auringonpalvojat antautuivat illan

viileydelle hieman vastahakoisen näköisinä ja pukivat bikinien ja uimahousujen päälle jotain lämpimämpää. Rantapyyhkeitä ravisteltiin siitepölystä ja tuulen lennättämistä kukinnoista. Annoimme muutamalle rannalla istujalle vielä konserttikutsut ja siirryimme sitten konserttialueelle, valkoisenaan kukkivan pensasaidan suojiin. Kaikki oli valmista: soundcheck oli tehty, kristillisen kirjakaupan myyjät hymyilivät myyntipöytiensä takana, pensasaidan oksilla keikkui vienossa tuulenvireessä värikkäitä sähkölyhtyjä ja herkkuja notkuva voileipäpöytä oli piilotettu muovipeitteiden alle. Väliajalla olisi sitten sen vuoro.

Tuttua porukkaa ja vieraitakin alkoi virrata konserttipaikan pitkille penkeille. Jotkut seurakuntalaiset jakoivat vielä kutsuja pensasaidan takana olevalla hiekkaisella rantapromenaadilla.

Aloitimme perinteisillä gossellauluilla, joihin yleisö innoissaan yhtyi. Yhtäkkiä pensasaidan takaa kuului, kuinka joku yritti saada megafonia toimimaan. Lause alkoi, katkesi... Megafoni kiersi kimeästi, naksahdus, köhisi... Ja sitten alkoi huutotykytys: Kirouksia, sukupuolielimiä, saksalaisten hevibändien perversejä sanoituksia... Erityisesti meidät kutsuneen seurakunnan kiltti diakoni, Mandi-niminen ystävämme, sai kuulla kunniansa.

”Se ompi taas Günther”, huusi yksi lavan lähellä seisovista järjestysmiehistä. ”Laattakke ämyyrit lujeemmalle!”

Yleisö yritti pidätellä nauruaan.

Olimme juuri laulaneet ihanan vanhan gospel-rukouksen:

Deep River! My home is over Jordan.

Deep river! Lord, I wanna go over

to the campground!

Lord, I am a-coming!

Näin mielessäni pensasaidan takana konserttipaikkaa kiertävän ja kirouksiaan syytävän Günther-paran, joka ei oikein tuntunut kuuluvan tähän maailmaan. Yliherkkänä hän otti kuulemma nokkiinsa pienimmätkin mielipide-erot tai ystäviensä myöhästymiset. Sydämeni oli pakahtua. Juuri laulamamme Gospel-biisin sanat osuivat hyvin Güntheriin.

"Aena minuua pidetään ulukopuoolisena!" hän nyt kiljui megafoniinsa itkunsekaisella falsettiäänellä.

"Minää soetan polliisiin!" huusi järjestysmies ja alkoi kaivaa puhelinta taskustaan.

Lee kumartui hänen puoleensa ja toppuutteli: "Ei tässä poliisia tarvita. Eiköhän tilanne rauhoitu. Laitetaan mielummin käsiä ristiin."

Aloin rukoilla mikrofoneihin laulun ajatuksia: *"Deep River! My home is over Jordan...* Tuntuu kuin syvä, ylitsepääsemättömältä näyttävä joki erottaisi ihmiskunnan Jumalasta ja taivaan paraatiisista. Jeesus, sinä näet ystävämme Güntherin nyt tuolla ulkopuolella, aidan takana. Hän ei ole mikään ulkopuolinen! Kiitos Jeesus että rakastat Güntheriä, olet kuollut hänen puolestaan Golgatan keskimmaisella ristillä! Kosketa häntä nyt, halaa oikein ja paranna! Anna Güntherin tuntea läsnäolosi..."

Huuto pensasaidan takana oli loppunut. Leekin rukoili vielä mikrofoneinsa Güntherin puolesta ja siellä täällä jotkut ystävämme nousivat seisomaan ja nostivat kätensä rukoukseen.

Väliajalla näin näyttämöltä, kuinka Günther – megafoni vielä kädessään – suuressa oranssissa työhaalarissaan halasi Mandi-ystäväämme.

Jeesus sanoo: *"Siunatkaa niitä, jotka teitä kiroavat, rukoilkaa niiden puolesta, jotka parjaavat teitä."*(Luuk. 6:28)

20. Seremoniamestari

Eteläisen Saksan Friedrichshafenin rantapromenaadi vilisi kaiken ikäisiä kesävieraita ja paikallisia koirineen, skeittilautoineen, italianjäätelötötteröineen ja sorsanleipäpusseineen. Jonglöörit taituroivat nurmikoilla, purjelauta-alkeiskurssi kuivaharjoitteli rantahietikolla ja paikallisen vapaakirkon nuoret jakoivat värikkäitä konserttikutsuja ohikulkijoille.

Kokoilimme äänentoistolaitteitamme Simpukaksi kutsutun ulkoilma-konserttikatoksen suojiin. Bodensee kimalteli iltapäivän auringossa ja kaukana lounaassa, järven toisella puolella, hohtivat Sveitsin Alppien lumipeitteiset huiput. Aalloilla keikkui kaikenkirjavia huvipursia ja valkoisena hohtavia purjeveneitä. Friedrichshafenin symboli, Zeppelin-ilmalaiva, leijui äänettömänä kummajaisena korkealla turistiparatiisin yläpuolella. Meidät kutsuneen seurakunnan tytöt, äidit ja mummot kantoivat säteillen pöydille kakkujaan ja piiraitaan. Sukupuolinormatiivista tai ei, pojat, isät ja muu miesväki viimeisteli videokameroiden ja valonheittäjien säätöjä pimenevän illan varalle. Seurakunta keräsi tuolla järjestämällään tilaisuudella lahjoituksia itäisen Romanian avustustyölle. Katsomon penkeillä alkoi olla jo kivanlaisesti porukkaa. Lee vilkaisi kelloaan. Mitään kiirettä ei ollut – meillä oli vielä 15 minuuttia aikaa konsertin alkuun.

”Eikös se vessa tossa ravintolan takana ollut...” Lee mietti ääneen ja alkoi reippaasti kävellä muistamaansa suuntaan.

Konsertin nuori, innokas juontaja sai loistavan idean: kannattaisi varmaan kutsua vielä viimeisiä mahdollisia konserttivieraita ämyreiden kautta. Hän kallisti mikrofoniinjalkaani, irrotti mikrofoni, kiersi tottunein elein johdon kätensä ympärille, koputti

mikrofoniin, puhalsi, tsekkasi huulet töttörellä ”One-two-one-two”, pyysi minua ”vääntämään pellit täysille” ja aloitti sitten mainonnan, joka kaikui yli tienoon – epäilemättä myös rantaravintolan taakse:

”Ladies and gentlemen! Tässä valmistaudummekin iltapäivän erikoisohjelmaan! Tilaa on vielä täällä rantapromenaadin Simpukka-lavan edessä! Tunnelma alkaa tiivistyä! *Audi an' Leeeee*, suomalais-itävaltalainen, sympaattinen ja yli korviensa rakastunut muusikkopariskunta aloittaa näillä minuuteilla ohjelmansa. Lee käy vielä vessassa, sitten voidaankin aloittaa...”

P.S. Tarina on kerrottu saksaksi Leen kirjassa ”*Wer zulezt lacht, lacht im Himmel*”. (= Joka viimeksi nauraa se taivaassa nauraa.) Infoa tämän kirjan lopussa.

21. Ylläreitä

Vankila- ja koulukonserteille oli yhteistä se, että äänentoisto piti saada paikalle salamannopeasti. Vangit tai oppilaat virtasivat yleensä jo saliin, kun selvittelimme vielä viimeisiä piuhoja paikoilleen.

Lähikaupunkimme kauppaopisto ei ollut poikkeus. Eräänä kauniina syysaamuna 90-luvun alussa voimistelusalissa oli jo täynnä kiherrystä, huutoja ja ystäviään vielä vapaille paikoille viittoilevia tyttöjä, vaikka konsertin oli määrä alkaa vasta kymmenen minuutin kuluttua. Oppilaita istui myös seinävierillä ja leveillä ikkunalaudoilla. Tunnelma oli iloisen innokas.

”Voi ei. Mun pitää käydä vessassa”, kuiskasi Lee minulle liivahtaessaan pukuhuoneeseen ja juosten hädissään kohti sen perällä olevaa vessaa – hammaslääkäri oli edellispäivänä kirjoittanut hänelle antibioottikuurin.

”Herkkä suoli ja koulukonsertti... Morjens. Tiedän tunteen”, tuumasin vilkaisten kelloa. ”No, onhan tässä onneks vielä hyvin aikaa...”

Vessa oli tyypillinen 70-luvun kirjavakaakelinen, varmaan aikoinaan moderniksi suunniteltu koppi. Leetä ei arkkitehtuuri sillä hetkellä kiinnostanut. Antibioottisotku suihkeusi suolesta paineella – onneksi WC oli kaukana, tyhjän pukuhuoneen perällä. Voi ei! Vessapaperirulla oli melkein tyhjä. Farkkujen taskussa taisi olla pari nenäliinaa... Vessan katosta kuului sihahdus. Lampu! Tuli pilkkosen pimeää. *Juuri* sillä hetkellä Lee kuuli voimistelusalin kaiuttimista yli-innokkaan, aikataulusta reippaasti edellä olevan rehtorin tervehdyksen:

”Hyvät oppilaat! Olen todella iloinen saadessani tänä aamuna esitellä suomalais-itävaltalaisen muusikko-avioparin *Audiiii an' Leeeee!* Olkaa hyvät!”

Astuin rukoillen ja sydän pamppaillen mutta hymyillen mikrofonin eteen, vedin syvään henkeä ja aloitin *hi-taaaaaaaas-ti* yksin:

*A – maaaa - zing Graaaaace
hoow sweeeeeet the soooooound...*

Viidenteen säkeistöön yhtyi itsensä ihmeen raikkaaksi huoltanut ja vaivihkaa saliin hiippaillut rakas Lee.

P.S. Tarina on kerrottu Leen näkökulmasta saksaksi kirjassa ”*Wer zulezt lacht, lacht im Himmel*”. (= Joka viimeksi nauraa se taivaassa nauraa.) Infoa tämän kirjan lopussa.

22. Toni

Kesäkuu 1990-luvun Itävallassa.

Vankilakiertueen kuvat pyörivät yhä mielessämme:

*Kaulaan tatuoidut hämähäkinverkot
poskille ikuistetut kyynelet
Karlau, Stein, Suben...
monikansalliset herooinitien pysäkit,
mafia-sotien pakollisen pitkät aseleporintamat,
keskellä konserttia huudetut kysymykset,
afrikkalaisten salin täyttävä stemmalaulanta,
muslimien vakavat, kysyvät silmät
ja konsertin lopussa sellikaverin
turkinkielestä saksaksi kääntämä
kiitos ja pyyntö tulla
uudestaan laulamaan.*

Pitkän vankilakiertueen jälkeen lauloimme messulaulujamme eteläisen Itävallan Klagenfurtissa, sen esikaupunkialueen hiljaisessa, täydessä kirkossa. Ikkunoissa ei ollut kaltereita, mutta tunnelma oli melankolinen, harmaa. Viimeisen laulun aikana väki alkoi nousta paikoiltaan ja laahusti päät painuksissa kohti ulko-ovea. Tätien käsilaukut napsahtelivat kiinni – tavanomaiset lukkoaplotit kanttoreille. Tyhjä kirkko kaikui, kun keräilimme kampeitamme kokoon. ”Taidetaan olla väärässä paikassa. Vielä mikseri ja kaiutinboksit autoon...”

Kirkon sivuovi lennähti kauhealla pamahduksella auki. Oven karmeihin nojasi puolialaston jättiläinen, kuin ristiinnaulittu; ru-

mia, amatöörimaisia tatuointeja; pikkuboxerit roikkuivat vinossa lantiolla. Mies hengitti raskaasti, nosti päänsä ja siristi silmiään – avasi toisen etsien suuntaa.

Kirkonpenkeistä tukea hakien hän kompuroi alttarille, seisahtui suuren krusifiksin eteen, levitti kätensä, jännitti kaikki lihaksensa ja huusi niin että holvikaaret kaikuivat:

”Jeesus Kristus auta muaaaaa!”

Hän seisoi siinä hartaushetken ajan lihakset värähdellen, kääntyi hitaasti ja huomasi meidät.

”Mitä te täällä teette?”

Kävelimme alttarille ja kerroimme. Mies sulki taas toisen silmänsä ja tarkkaili meitä epäluuloisena. ”Mää oon nähnyt teirät jossakin. Vankilassa. Mutta ette te ollu ne. Sillä jätkällä oli pitkätkä hiukset. Paljon piremät kun sulla. Ja se mimmi lauloi *Oooooi-jooooi-jooooi!*”

Pitelimme korviamme. Mies nosti boksereitaan ja istui kolmanteen penkkiriviin. Hän kohotti suttuisesti tatuoidut käsivartensa kuin käsiraudoissa korkealle ja iski ne edessään olevan puisen kirkonpenkin selkänojaan niin että rusahti. Pidätimme hengitystämme. Mies kirosi, hieroi käsivarsiaan ja nousi seisomaan.

”Te ootte ne samat. Jouruin kellariin kun hakkasin yhren, joka häiritti teirän konserttia”, mies sammalsi.

”Mää oon Toni*. Ja te ootte Outi und Lee. Lähretääs kaffille. Mummu on tänään siivonnu mun kämpän. Sinne kelpaa kutsua julkkiksia.”

Hän huomasi mikserin, nosti sen vasemmalle hartialleen ja alkoi hoippua pääovelle. Rukoilimme salamarukouksen, katsoimme toisiimme, otimme kaiutinboksit ja lähdimme. Kaffille. (Jatkuu luvussa 24...)

23. Alex ja Erna

Das andere Kreuz. Se toinen risti. Kirja oli onneksi jo käännetty suomeksi ja sai nimekseen *Ristin vaihto (B. Thureson)*. Se oli alunperin kirjoitettu Ruotsissa, mutta kertoi itävaltalaisen Alexander ja Erna Ferrarin elämästä. En olisi vielä avioliittoni alkuaikoina ymmärtänyt tarpeeksi saksaa, joten olin tosi iloisesti yllättyneyt, kun vanha pastorimme Alex ojensi minulle elämänerotuksensa suomalaisversion. Avaan vähän kirjan sisältöä:

Alexander Ferrari, rikkaan sahanomistajan poika, äitinsä ylpeys, pohjois-italialaista aatelissukua. Pitkä, vaalea, sinisilmäinen, 30-luvun rotunuorukainen. Eteni poliittisella urallaan Spittalin, pienen vuoristokaupungin *Hitler-Jugend*-osaston johtajaksi. Sai kätellä vierailemaan tullutta Adolf Hitleriä.

Erna Kraßnitzer, Spittalin sekatavarakauppiaan pieni, pippurisilmäinen tytär. Liike pakkosuljettiin, koska kauppiaas oli suvainnut erääksi kauppa-apulaisekseen natsismin vastustajan. Aamulla ostoksille tulleet kaupunkilaiset huomasivat ovesa kyltin: *Kelpo saksalainen ei osta tästä kaupasta!* Tumma, pieni Erna kelpuutettiin kuitenkin *Hitler-Jugend*-osastoon. Tulisieluisena ja lujajäänisenä hän nousi jopa sen seudun tyttöprikaatin komentajaksi.

Sota syttyi. Alex haki ja pääsikin itärintamalle. Erna palveli kotirintamalla Wienissä. Keskitysleireistä he eivät tiedäneet mitään. Korkea moraalii, ahkeruus, työtä, leipää, urheilua, kuria... *und der Führer!* Puhdasotsaiset nuoret suuntasivat katseensa läpi sotakenttien polyn uljaaseen uuteen maailmaan.

Kulissit romahtivat. Alex palasi Venäjän vankileiriltä murtuneena miehenä. Perheen puutavarafirmakin oli raunioina.

Nuoruusvuosien tuttavuus Ernan kanssa kypsyi rakkaudeksi, ja niin vietettiin häitä. Toimeentulo oli kiven alla, mutta pieni perhe kasvoi: tummasilmäisen esikoistytön, Magdalenan, leikki-kaveriksi syntyi yhtä epä-arjalainen Elisabeth.

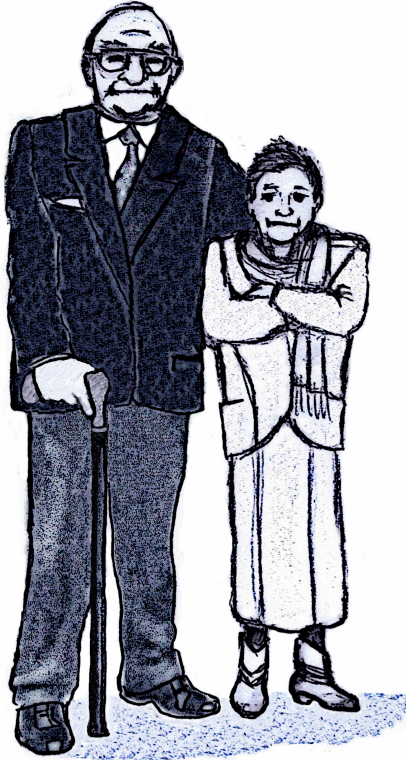
Alex sai mahdollisuuden lähteä Ruotsiin metsätöihin. Erna seuraisi sitten perässä tyttöjen kanssa, kunhan pesävärkit siellä kaukana pohjoisessa alkaisivat olla koossa. Pieni hengähdystauko tekisikin perheelle hyvää. Alexin raivokohtaukset, ryyppäily, syrjähyppyt ja öiset riehumiset sotapainajaisten riivaamana alkoivat käydä voimille.

Pesävärkkiä oli Ruotsissa Ferrarin perheelle tarjolla enemmän kuin kukaan olisi osannut edes aavistaa. Aineellisen hyvinvoinnin lisäksi löytyi rauhan satama: Alexin herjämieleessä aloittamat vierailut ystävällisten naapureiden vapaakirkkoseurakuntaan muuttivat ihaniksi keidashetkiksi. Alex vaihtoi hakaristinsä Jeesuksen ristiin. Vielä katolisen kirjoissa oleva natsi-Erna ei ollut uskoa silmiään lukiessaan uutisen Alexin rakkauskirjeestä. Saatuttuaan Ruotsiin Erna suostui kuitenkin tulemaan Alexin kaste-tilaisuuteen. Kun Alex nousi säteillen ja hiukset märkinä kastealtaasta, marssi pieni Erna eteen, kurkotti läimäyttämään raikuvan korvapuustin miehensä poskelle, kääntyi kannoillaan ja poistui salista mustat silmät leiskuen.

Mutta Alex muuttui. Raivokohtauksia ei enää kuulunut. Painajaiset pysyivät poissa. Kapakassa-istujan sijaan oli tullut perheenisä. Ja Erna uskoi Jeesukseen. Kuopuspoika, Pikku-Lexi, isänsä kuva, syntyi kristittyyn kotiin.

Raamattukoulun ja muutamien pastorivuosien jälkeen Ferrarit muuttivat vanhaan kotikaupunkiin eteläiseen Itävaltaan.

Leen perhe liittyi Alexin ja Ernan perustamaan pieneen Vapaa-kirkkoseurakuntaan ja niin minäkin sain tutustua tuohon temperamenttiseen pariskuntaan.

Lee ja minä järjestimme häämme niin nopeasti, että kaikkia sukulaisia ei olisi saatu saman katon alle. Häämme olivat siis kahdessa osassa, ensin Itävallassa ja sitten vasta Suomessa. Ex-natsi Alex vihki meidät kristilliseen avioliittoon syvänsinisen Läng-järven rannalla seitsenhaaraisen, juutalaisen Menora-

kynttelikön edessä 21.11. 1987. Lensimme häidemme toiseen osaan Suomeen vielä ottamaan vastaan perheeni ja läheisten ystäviemme siunauksen Ulvilan kirkossa, jossa isovanhempani ja vanhempanikin on vihitty.

Erna ja Alex kuuluivat valtavan tärkeänä osana rukouspiiriimme. He olivat ensimmäiset, jotka rohkaisivat Leetä ja minua kokotoimiseen evankelistan tehtävään Itävallassa. Alex soitti meille aina konserttiemme jälkeen. ”No, mites meni?”

Tiesimme, että he olivat rukoilleet puolestamme.

24. Katko

”Oon pessy jopa napani.” Toni* avasi mummunsa juuri silittämän kesäpaidan nappeja napansa kohdalta. ”Ja nää hihat tairan sittenkin kääriä alas ettei tatuoinnit näy.”

Tunnin ajomatkan jälkeen näytti olevan jo korkea aika hermosauhuille. Toni katseli haikeana läheisen huoltoaseman suuntaan. Se oli näin sunnuntai-aamuisin suljettu. ”Emmää tairak kestää. Jos sittenkin haen äkkiä oluen kaupungista. Eihän sinne oo kovin pitkä matka. Hakisiv vaan yhyren. Janottaa niin pereku-leesti.”

Onneksi vapaakirkon pihaan kaarsi lisää autoja. Parkissa oli seurakuntamme rumpalin Bogdanin, entisen kick-box-mestarin kiiltävä urheiluauto. Vieras asuntoautokin näkyi tulleen Pohjois-Saksasta. Ja pari moottoripyörää... saksalaisia nekin. Toni sai muuta ajateltavaa.

Kipitin edellä portaille. ”Keittiön jääkaapissa on aina kokista ja tuoremehuakin varmaan. Tuu, haetaan sulle pullo. Voit ottaa sen mukaan seurakuntasaliin.”

Alex Ferrari seisoj eteisessä.

Toni yritti muistaa kumpi Alexin silmistä oli proteesi ja unoh-ti täydellisesti janonsa. Siinä se sodan helvetin läpikäynyt ve-teraani seisoj tuuheat kulmakarvat Tonin kulmien tasolla. Isähahmo, josta Toni oli osannut vain unelmoida. Oma isä ei ollut edes tiedossa.

Veteraani seisoj siinä kuin aarniometsän naavainen petäjä ja katsoj silmät nauraen Tonin tervetulleeksi.

Se ojensi karkean kouransa. ”Alex.”

Sen koura oli suuri ja lämmin.

Ehdin pieneen seurakuntasaliin ennen Tonia ja Leetä. Takimmaisessa penkkirivissä istui pitkää partaa, hiuskuontaloa, nahkavaatetta, niittejä, mustia motoristiaiheisia teepaitoja... ja kaiken keskellä: hunninsilmät!

”Uve Veellä! Mitä te jätkät täällä teette? Mikä ajoitus! Eihän tää voi olla mahdollista!”

”Ach jaa, mahdollista kyllä, kun oli nuo moottoripyöräfestiivaalit tuossa parinkymmenen kilometrin päässä”, Uve myhäili. Motoristimission jälkeen hän oli päättänyt hannoverilaisten kamujensa kanssa vielä kiittää Jumalaa vähän isommalla porukalla Spittalin tutussa seurakunnassa. Uven perhekin oli mukana asuntoautoineen ja Spittalista matka jatkuisi sitten Adrianmeren rannalle.

Kun illalla veimme Tonin kotiin, olivat suunnitelmat jo selvillä: Toni lähtisi mukaamme keikkarundille Pohjois-Itävallan kautta länteen ja rajan yli Sveitsiin. ”Jos vaikka pääsis katkolle”, hän selitti äidinäidilleen.

Tonin isoäiti ei ollut innoissaan lähtöpäivänäkään. ”Kyllähän minä sinua hoidan. Siivoon ja ruokin, vaattees pesen ja silitän. Eihän sulta täällä mitään puutu... No, eihän sille sitten mitään voi. Kun nyt niin kauas oot lähdössä niin käy nyt ainakin mun meedion luona. Tässä on nimi ja osoite. Bregenzin metsässä se asuu Sveitsin ja Itävallan rajalla. Sillä on sun valokuva. Kyllä se sut tuntee kun joka päivä siirtää energiaa suhun sun kuvan kautta.”

Lee ja minä katsoimme toisiimme. ”Bregenzin metsä! Sinnehän se uusi Espanjasta lähtösin oleva katkohoitopaikkakin on suunnitteilla. *REMAR* on sen yhdistyksen nimi. Sveitsissä niillä on useampia taloja. Tää tulee olemaan ensimmäinen Itävallassa. Tämäpä sattui. Voidaan käydä sitä mummun meediotakin moikkaamassa. Olis vähän puhuttavaa tosta energia-aiheesta.”

Mutta ensin pohjoiseen Linzin seudulle laulamaan ja sen jälkeen Wieniin päin, Sankt Pöltenin kaupunkiin: Rakas ystävämme Don Carlos vietti siellä kolkytviisvuotis-syntymäpäiväänsä.

Emmaus-liikkeen keidasmainen, kristillinen miestenkoti oli juhlapyyntingissä. Ajoimme sisäpihaan äänentoistolaitteinemme.

Grillin luota kuului käheä ulvaus: ”Oaaan woaaansinn! Die Kärntna sen dou! Miiijeleetööyntä! Kheäntteniläeset on teällä!” Pienikokoinen, pyylevä ystävämme Don Carlos peitti punakat kasvonsa nokisilla käsillään. Hän kurkisteli sormiensa lävitse ja harppoi hitaasti autollemme. Katse osui pieneen lahjapakettiin, jota pitelin käsissäni. ”Oaaaan Woansinn! I weä toamisch! Miiieleetööyntä! Minää sekkoan!” Don Carlos itki.

Riemunkirjavassa, itsepainetussa, valtavassa t-paidassa oli teksti: *Jesus the Insider*. Suuren grillin päällä tირisi pihviä ja makkaraa kadun kansalle. Kaikki tunsivat Don Carlosin tarinan: kaduilla öykkäröineestä alkoholistista oli tullut viitisen vuotta sitten *Jesus-freak*. Don Carlosin äitimuurikin oli vieraiden joukossa: Pieni laiha huivipäinen mummeli, josta tuli – anteeksi vain – ensimmäisenä mieleen satukirjojen ilkikurisesti hymyilevä noita-akka.

Yleisö alkoi siirtyillä mehubaaritiskiltä katsomon penkeille. Toni istui hermosahuilla sivummalla ja seurasi epäluuloisena Don Carlosin touhuja. Päivänsankarin haitari ja syntetisaattori olivat odottaneet jo aamuvarhaisesta asti näyttämökorokkeella konsertin alkua.

Don Carlos säteili, pyyhki grillinrasvaisia käsiään raidallisten leggingsiensä reisiin ja huusi vähän väliä *Woahnsinniään* kädet kasvoilla. Huudahdukset jatkuivat gospel-laulujen lomassakin. Päivänsankari loi syntikallaan yllättäviä äänikulisseeja lauluihim-

me: Meren tyrskyjä hiekkarannalla, lokkien huutoa, kevätlintujen viserrystä... Lauloimme ja soitimme myös yhdessä meidän kolmen lempparibiisejä. Don Carlos tuntui nousevan muihin sfääreihin:

*Soon and very soon we are going to see the King!
No more crying there, we are going to see the King!
No more dying there, we are going to see the King!
Halleluja, halleluja, we are going to see the King!*

*I have decided to follow Jesus
No turning back, no turning back!*

*Go, tell it on the mountains
over the hills and everywhere
that Jesus Christ is Lord!*

Toni istui turvallisen välimatkan päässä mehubaarijakkaralla, mutta ei tuntunut päästävän Don Carlosia hetkeksikään silmistään.

Lee sai yhtäkkiä loistavan idean: ”Mitäs jos Karlin äiti kertoisi jotain poikansa lapsuudesta! Tai ihan miten vaan. Äidillä on varmaan mielenkiintoista sanottavaa näin kolkytviisvuotis-synttäreiden kunniaksi!”

Don Carlosin pieni äiti ponkaksi seisomaan. Hän laittoi laihat kätensä puuskaan ja katseli ympärilleen hymyillen ilkkurista hymyään. Yleisö pidatti hengitystään. Ja sitten kajahti äidin ääni:

”Toi läskimaha on pakko saada laihtumaan!”

Purin poskiani. Mehutiskin luota alkoi kuulua käheää pihinää. Toni piileskeli tiskin takana eikä tiennyt itkeäkö vaiko nauraa.

Auton takapenkillä, matkalla seuraavaan etappiin Toni purskahti vähän väliä itkunsekaiseen käkätykseen pyyhkien kyyneleitä silmistään. Hän niisti nenänsä kuuluvasti ja puuskahti: "Jos toi pääsi kuiville niin pääsen minäkin!"

Eräs tapahtuma tähän on pakko vielä kertoa:

Hyvästellessämme ystäviämme Emmauksen pihassa hiipi Don Carlosin äitimuori vaivihkaa taakseni. "Kiitos kun tulitte", hän kuiskasi ja laittoi jotain farkkutakkini taskuun.

Lesken ropo.

<>< <>< <><

Saavuimme Zürichiin. Katkopaikka REMARin porukka valmistautui häihin. Eräs kodin johtajista, itsekin huumeista eroon päässyt, meni naimisiin.

Kodin kirpputorilta löytyi juhlavaatteita. Pojat kokeilivat hihitel-
len peilin edessä pilkullisia, kitara- ja mikkihiirikuviollisia, nah-
kaisia, leveitä ja kapeita kravatteja. Pukujakin löytyi erityylyisiä.
Laihoille vyötäröille piti vain kiristää vyö pitämään housuja yl-
häällä.

Pihaan saapui autoja muista miestenkodeista. Hääpukuiset
isännät ryntäsivät tervehtimään entisiä huumejengiläisiään. He
nauroivat toisilleen katketakseen vedet silmissä ja osoittelivat
toistensa hampaattomia suita. Itävallan puolella oli nimittäin eräs
kristitty hammaslääkäri ottanut missiokseen hoitaa näiden ex-
narkkareiden hampaat kuntoon. Hän ei tyytynyt vähään, vaan
otti REMAR -yhdistyksen hoidokit huippuklinikkansa kunniapo-
tilaiksi. Heille hommattiin hammas-implantit! Häiden aikaan
hoito oli vielä kesken, ja mustat, kariesin syövyttämät piikkiham-
paat oli monilta juuri poistettu.

Toni imi posket lommolla hermosauhujaan ja seurasi sivum-
malla asioiden kulkua. Espanjalaiset, jo kauemmin uskossa olleet
johtotiimiläiset kävivät taputtelemassa Tonia rohkaisevasti sel-
kään.

*"Hombre, ihmisen pitää päättää. Jumala anta Pyhä Henki voima
kaikille, jotka otta Jeesuksen apu vastaan. Todos juntos! Kaikki
yhdessä!"*

*"Just! Siteet poikki kotiympäristöön vähintään vuodeksi ja
REMARin porukan kanssa eteenpäin."*

*"Remar tarkoittaa soutamista. Tämä ei ole mitään leikkimistä,
hermano! Tämä on taistelua! ALLELUIA!"*

*"Koiralta ei voi viedä luuta, ellei se saa lihaa tilalle... Tai huoli
lihaa tilalle. Huumeidenkäytön jälkeen jäävä tyhjiö on saatava
täyttymään jollain paremmalla. Vain Jeesus voi täyttää tyhjiön."*

Pitkällä kotimatalla läpi Itävallan Toni oli vaitelias. Isoäiti oli saanut jo viestin, että Bregenzin metsän meedio oli matkoilla. Emme olleet tavanneet häntä. Mummu oli silminnähden ärsyyntynyt. Hän otti Tonin heti suojiinsa ja katseli meitä kuin pahanteekijöitä. Toni kömpi hiljaisena kellariasuntoonsa, isoäitinsä parturiliikkeen alakertaan nukkumaan.

Parin päivän päästä kävimme Tonin luona. Hän pelasi juuri olohuoneessaan tennistä punkkariystävänsä kanssa. Asunnossa haisi virtsa ja oksennus. Lähdimme ulos haukkaamaan raitista ilmaa.

Isoäiti ilmestyi ovelle. Hän piteli kädessään REMAR-kodin hakupaperinippua. Tennismatsi jatkui äänekkäänä kellarissa. Isoäidin silmät salamoivat. ”Ja että perhesiteet haluatte katkaista! Ja että Anton ei pääsisi käymään kotona vuoteen!” Hän veti syvään henkeä, heitti hakupaperit silmillemme ja huusi: ”Häipykää älkääkää tulko koskaan enää takaisin!”

Myöhemmin kuulumme, että Toni istui pitkää kakkua vankilassa. Hän ei ollut kiinnostunut tapaamaan meitä.

<>< <>< <><

Kaikkien näiden 20 vuoden aikana Don Carlos ei antanut periksi. Hän istui jalka-amputoituna moottoripyörätuolissaan hoitokodissa ja soitti meille harva se viikko:

”Mitää Anttooniukselle kuuluupi?

Onko äijää näkyynnä?

Jesus, bless You our Antonius!”

Rakas veljemme ja ystävämme Karl Weichhard, alias Don Carlos, haettiin taivaan kotiin 31. 1.2015. Hän oli 54-vuotias.

*No more crying there –
we are going to see the King...
No more dying there –
we are going to see the King...
Halleluja! We are going to see the King...*

25. Albania

Vuoden 1995 syksyllä saimme puhelinsoiton: ”Olisko teillä aikaa lähteä evankelioimaan muutama vuosi sitten vapautuneeseen Albaniaan? Meillä on siellä kaksi lastenkotia ja kaksi evankelista-perhettä, jotka tuntee tienoot syrjäisiä vuoristokyläiä myöten. Voisitte laulaa englanniksi tai saksaksi. Me käännetään laulut *sh-qipeksi* (äännä šđšipe).”

Innostuimme ajatuksesta ja rukousmiettimisajan jälkeen ostimme lentoliput.

Olin säestänyt laulujani 70-luvun Suomessa ikivanhalla Landola-kitarallani, mutta ehdotukseeni ottaa nytkin matkalle mukaan vain Leen äidin nailonkielinen Hagström-kitara Lee nau-rahti: ”Eihän siellä enää oo vallassa Hoxha (lausu Hodša). Omaisuutensa saa jokainen pitää. Ja meidän Lowden kyllä kestää ne kuoppaiset tiet.”

Vastassa Tiranan lentoasemalla oli kuusikymppinen Bob*, joka näytti tuntevan jokaisen asemalla oleilevan – kerjäläisestä lentokapteeniin. Aina vähän väliä hän jäi vaihtamaan muutaman hyväntuulisen lauseen jonkun kanssa. Luulin ensin ylemmydentuntoisena, että hän ei ollut oppinut ääntämään kunnon ”R”-kirjainta, kunnes häpeäkseni kuulin albanialaistenkin käyttävän tuota amerikkalaista *kuuma-peruna-suussa-äännettä*. Shqip-kielessä on tosin myös kunnon suomalainen ärrrrrrä. Senkin tuo albanialaisten rakastama lähetystyöntekijä oli oppinut.

Lentokenttä oli tullut Bobille tutuksi siellä pidetyissä evankeliointitilaisuuksissa. Diktaattorin, paremminkin sanottuna tyranni Hoxhan aikoina Bob oli vaimonsa Cathyn* kanssa rukoillut kotonaan Minnesotassa Albanian puolesta, ja nyt kun demokratia

oli voittanut ja ensimmäiset monipuoluevaalitkin järjestetty vuonna 1991, Bob ja Cathy olivat jo täysin omistautuneet Albanian evankelioimiseen. Heidän lähetysjärjestönsä avusti Albanian köyhiä vuoristokyläiä myös ruoka- ja vaate-avustuksilla. Siemenviljaa, maanviljelyneuvoja, vuohia ja siipikarjaakin ystävämme olivat vieneet noille karuille seuduille. Bob oli iloinen, ystävällinen ja lujaääninen isähahmo. Terveytensä hän oli menettänyt syötyään jossain vuoristolaisten juhlassa pilaantunutta ruokaa. Paksusuoli oli pitänyt poistaa ja hänellä oli ohutsuoliavanne. Se ei kuulemma häirinnyt häntä edes viikkojen reissuilla syrjäisissä vuoristokylissä. Repussa sai kannettua pinoittain stoomapusseja.

Bob heilautti rinkkamme kleinbussinsa takaosaan - Lee otti mielummin kitaralaukun polviensa väliin etupenkille. Tiet näyttivät todella kuoppaisilta.

"Awright! Sitten vielä nää tuulilasinyyhkiäjät ja sivupeilit paikoilleen... noin", Bob hymähti Minnesotan aksentillaan ja kiipesi kuskinpukille. "Paras pitää noita aina lukon takana autossa, jos ei oo liikenteessä. Joskus käy niin että ne vaihtaa omistajaa parkkipaikalla. Monet albanialaiset myy köyhyyttään kauppatorilla kaikesta mitä käsiinsä saa."

Ajelimme Tiranasta, pääkaupungista, kaakkoon päin yli mätymetsäisten kukkuloiden Elbasanin kaupunkia kohti. Metsät olivat paikoittain kuin tulipalon jäljiltä.

"Varsinkin siellä minne kiinalaisten rakennuttamat myrkkYTEHTAAT tupruttaa vihreää savuaan", valisti Bob. "Täällä oli vielä 50 vuotta sitten hedelmätarhoja, oliivilehtoja ja lammaslauvoja vehreillä niityillä."

Mitä kauemmas ajelimme Tiranasta, sitä kaatopaikkamaisemmaksi maa muuttui. Elbasanin kaupunkikin oli paikoittain puolen metrin korkuisten jätekasojen peitossa. Koirat, varikset ja

muut haaskansyöjät piehtaroivat paratiisissaan. Ränсистyneiden kerrostalojen parvekkeilla komeilivat satelliittiantennit ja pikkupojat pelasivat jalkapalloa tyhjillä muovipulloilla. Siellä täällä tomuisten katujen vierillä kohosi muureja, joiden päällä oli piikkilankaa ja auringossa välkähtelevää lasia. Yhden tuollaisen linnoituksen eteen pysähdyimme. Portti oli auki ja kolme kurais-ta, pellavapäistä pikkupoikaa juoksi kädet levällään meitä vastaan.

"The guests are here!" he huusivat käheillä äänillään.

"No moi pojat! Kone oli vähän myöhässä mutta perillä ollaan! Tässä on Outi ja Lee ja tässä Andersonin* pojat", esitteli Bob ja ruuvasi taas sivupeilejä paikaltaan.

Andersonitkin olivat tulleet Minnesotasta lähetystyöhön Albaniaan.

"Meillä oli siellä hevosia, erilaisia kun täällä", valisti vanhin pojista, ehkä kymmenvuotias. Nuoremmat tappelivat jo rinkastamme bussin takana. Tiesivät varmaan, että vieraita neuvotaan aina tuomaan lännentuliaisia. Taisivat vainuta suklaalevyt...

"Hai!" huusi pihassa raspikurkkuinen country-girl ja halasi minut melkein kumoon. "Mahtavaa että tulitte! Tästä tulee hauskaa!" hän kähisi ja kätteli Leetä. "Musliminaapurit tykkää pahaa jos nainen halaa miestä julkisesti. Ota tää haleina", hän hymyili *Julie Roberts* -hymyllään.

Isä-Anderson, oikea karhu mieheksi, kantoi jo rinkkaamme ja siinä roikkuvia pikkupoikiaan sisäpihalle. "Tervetuloa! Vaimo on laittanut pöydän koreeksi ja mulla on jo huutava nälkä."

Äiti-Anderson huusi vielä jotain käheällä albaniallaan naapurin naisille, joita kurkotteli lähimpien kerrostalojen parvekkeilla. "Ne haluaa kaikki kutsua teidät tänään syömään luokseen, mutta mä sanoin että meillä on hommia", hän selitti englanniksi.

Andersonien koti oli pieni mutta homeeton. Pihassa komeili kolme appelsiinipuuta ja ruusupenkki tuoksui täydessä kukassa. Ilta pimeni humahtuen, mutta kynttilät ja kerosiinilyhdyt olivat jo valmiina. Sähköt olivat päällä vain muutaman tunnin kerrallaan kaksi kertaa päivässä. Juttelimme, rukoilimme ja suunnittelimme tulevaa viikkoa. Onneksi osasimme amerikkalaisia ylistyslauluja – saimme yhtyä käheän perhekuoron ylistykseen. Pojat saivat valvoa myöhään. Jostain syystä nuorimmainen katseli minua mieltäväisen näköisenä.

”Äiti, kerro niille se juttu siitä Elämän Antajasta”, hän pyysi ja istui viereeni.

Äiti kertoi: Poika oli kolmivuotiaana Minnesotassa häipynyt ystäväperheen pihasta, eikä häntä ollut ensin löydetty mistään. Yhtäkkiä naapurin puolelta oli kuulunut vertahyytävä huuto: ”Herrajjumala! Lapsi uima-altaassa!” Rynnätessään naapurin pihaan Andersonit olivat nähneet, kuinka naapuri jo roikotti poikaa ylösalaisin ja alkoi sitten hätäisen elvytyksen. Ambulanssi oli saapunut ennätysajassa ja ammattilaiset alkoivat taistella lapsen hengestä.

”Taitaa olla liian myöhäistä. Sen aivot on ollu liian kauan ilman happea”, oli äiti kuullut shokkiinsa kuin sumun läpi. Hän oli vajonnut polvilleen ja huutanut minkä keuhkoistaan pystyi:

”Jesus, elämän antaja! Armahda meitä!”

Poika oli nytkähtänyt, vetänyt henkeä ja alkanut yskiä.

Sairaalassa ei ollut todettu mitään vahinkoa tapahtuneen. Poikaa oltiin pidetty vielä tarkkailussa muutama päivä, ja sitten hän oli palannut leikkeihinsä kuin mitään ei olisi tapahtunut.

Parin viikon päästä iltarukouksen jälkeen poika oli pyytänyt äitiä lähemmäksi. ”Mikset sä antanut mun mennä sinne?” hän oli kysynyt vakavana.

”Minne, kulta?” äiti oli kuiskannut ihmeissään ja ottanut pojan kainaloonsa, silittänyt hiuksia, nostanut syliin.

Sanoja etsien poika oli jatkanut: ”No sinne... Sinne Jeesuksen luo... Ihanaan valoon. Sä huusit: ’Jeesus, elämän antaja!’ ja sitten mun pitikin tulla takaisin.”

Äidin kertoessa tarinaa poika oli painautunut aivan kiinni kylkeeni. Hän katsoi minua totisilla sinisillä silmillään ja kysyi: ”Onko sulle koskaan tapahtunut tollasta?”

En muista enää tarkalleen sen viikon päiväjärjestystä, mutta tuota kertomusta en unohda koskaan. Muut ympärillämme jatkoivat kiitosrukouksen jälkeen keskustelua, mutta minä ja poika istuimme hiljaa kylki kyljessä, pojan pienet kädet omissani.

(Puoli vuotta myöhemmin makasin Itävallassa verenmyrkytyksen heikentämänä teho-osastolla ja ajattelin Jeesusta ja Hänen ihanaa valoaan. Aivan kuin poika olisi aavistanut... Jeesus tiesi tuon taivaskuvan olevan minulle vielä tarpeen!)

Vietimme aikaa albanialaisissa lastenkodeissa pelaten ja leikkien, kaupungin elokuvateatterissa kokoontuvissa seurakuntatilaisuuksissa laulaen ja kertoen elämästämme Jeesuksen kanssa. Vuoristokylissäkin kuljimme sydänjuuriamme myöten kosketettuina. Ihmiset olivat liikuttavan vieraanvaraisia.

”Syökää sitten vaan hedelmiä, joita voi kuoria... appelsiineja mieluiten! Ja peskää aina välillä oikein saippualla hangaten käsiänne – tai desinfiokaa jos ei vettä ja saippuaa ole lähellä”, amerikkalaiset ystävämme valistivat.

Kaduilla ja toreillakin lauloimme. Ihmiset kerääntyivät kaikkialla tiiviiksi muuriksi ympärillemme. Leen soittaessa jotkut kurkottelivat näppäilemään kitaran kieliä.

Bob kumartui Leen puoleen ja kuiskasi englanniksi: ”Älä sitten anna kenenkään kantaa kitaraas. Täällä päin kaikki on yhteis-

tä. Se joka kantaa kitaraa, saa myös ottaa sen vaikka kotiinsa ja soitella, lainata ystävilleen ja niin edelleen.”

Kävimme erään hammaslääkärinkin luona illallisella. Pöytä notkui herkkuja.

”Täällä on varmaan puhdasta! Näyttävät olevan hyvin sivistyneitä ihmisiä”, päättelin ja täytin lautaseni vuohenjuustosalaatilla, kebabintapaisella ja paksulla jogurttikastikkeella.

Kuulimme ihmeestä, joka oli tapahtunut vuotta aikaisemmin: Tuon hammaslääkärin äiti oli maannut halvaantuneena jo pari vuotta, mutta Bobin rukoiltua yksinkertaisen rukouksen mumeli oli noussut sängystä ja alkanut palvella vieraitaan.

”Niin kuin Pietarin anoppi!” huusi tuo ex-muslimi-hammaslääkäri englanniksi kyynelet silmissään.

Koko lähisuku oli kääntynyt kristityksi. Hammaslääkärin kodissa kokoontui nyt uskonnollisen vapauden koitettua säännöllinen, innokas raamattupiiri.

Herkuttelimme tuon hammaslääkärin luona vierailumme viimeisenä päivänä ja ihme kyllä, vasta lentokoneessa vatsamme alkoi kipristellä. Kotiinkin pääsimme ennen kuin se tosissaan alkoi...

Minulla suolistotauti kesti sairaalahoidosta ja rankasta lääkityksestä huolimatta melkein kaksi vuotta. Laihduin 36-kiloiseksi. Vasta kun puolentoista metrin pituinen, syövän esiasteelle tulehtunut paksusuoleni poistettiin, alkoi painoni hiljalleen nousta.

Varsinkaan noiden albaniantuliasten valossa en koe kutsumukseksi olevan Albaniassa – vaikka eihän sitä koskaan tiedä. Bobkin pärjää. Nyt voin ainakin vankiloissa kiertäessämme kertoa tietäväni vähän, miltä tuntuu maata kahlituna (letkuihin ja tippoihin) ja kuulla ikkunan takana jonkun käynnistävän autoa:

”Tietääköhän se, miten onnellinen saa olla, jos voi vapaasti lähteä ja tulla, ajella pois, vaihtaa maisemaa? Ja tietääköhän se, mitä on olla vapautettu sielu, Jumalan rakastama, ikuisen elämään Jeesuksen verellä lunastettu, Jumalan valtakunnan kirkkautta jo täällä ajassa näkevä?”

Muutama vuosi myöhemmin tutustuimme erääseen vankilasta vapautuneeseen vanhempaan mieheen, joka maalasi kauniita hääkutsukortteja, lohdullisia suru-adsesseja ja muita taidekortteja kristillisen vankilatyön hyväksi. Tuo parikymmentä vuotta istunut ex-pankkiryöstäjä kertoi meille, kuinka hän oli ensimmäisissä vankilakonserteissamme salin takarivissä naureskellut: ”Mitähän noi lapsparat luulee elämästä tietävänsä!” Hän piti kertomuksensa jälkeen pienen tauon, avasi taidekorttilaukkunsa, ojensi minulle ihanan kuvan vapaaksi lentävästä häkkilinnusta ja sanoi: ”Ton sairaalakokemukses jälkeen tiedät jotain elämästä ja mitä on olla vapaa! Kerrotaan edelleen Jeesuksesta kaikille vangituille, oli ne sitten muurien sisällä tai ulkopuolella!”

26. Psalmeja

CD-tehdas Sony Salzburg 1990-luvulla:

*Rekkoja lentokentälle,
rekkoja rahtiasemille,
rekkoja Saksan halki satamiin.*

CD-tehdas Sony Salzburg:

*Michael Jackson,
Zillertalin Varpuset,
Wiener Philharmoniker,
Jazz-legendat
ja Outi & Lee.*

Kaarroimme vanhalla Nissanillamme aikataulun mukaan tuon CD-tehtaan lastauslaiturin eteen. Uuden levymme julkaisukiertueen ensimmäisen konsertin oli aika alkaa neljän tunnin päästä kaupungin toisella laidalla. Hyvin vielä aikaa pakata uunituoreet CD:t autoon! Olimme tehneet niille tilaa äänentoistolaitteiden ja instrumenttitemme keskelle. Takapenkkikin oli kattoon asti täynnä tavaraa.

”Psalmen. Ei tässä ole sellaista pakettia.” Sinihaalarinen, afro-itävaltalainen varastomies raapi päätään ja harppoi kartonkipakkaukselta toiselle. Seinällä riippui lankapuhelin. ”Halloo Gabi! Täällä asiakkaat tuli hakemaan levyjään. Psalmen, Audi and.. Noh, sori, miten se oli? Audi an’ Lii. Psalmen. Tultiin hakemaan. Ai pitäisi olla täällä? Mut kun ei oo. Katotko vielä B-laiturin papeirit, bitte baby?” Sinihaalarinen tuijotti pikkuruista Nissaniamme lastauslaiturin edessä. ”No, soita jos löydät jostain, bitte, danke!”

Mies tarkisti vielä pienimmän kartonkipakkauksen. ”Joo, ei ole nyt täällä vaikka pitäisi. Kyllä tässä oli paljon näitä paketteja mutta hakivat juuri ison rekallisen lentoasemalle. Ei kai teidän Psalmit nyt sitten vaan oo Japaniin menossa?”

Lee kohotti kulmiaan. Nämä kristillisten levyjen valmistus-yllärit pläjähtivät eteemme aina niin mielikuvituksellisin tavoin: Masterointistudioiden laitteet lakkoilivat, vaikka maallista musiikkia viimeistellessä tekniikka olisi juuri pelannut ongelmitta. Erään Unkarin rajalla olevan huippustudion kaiuttimet hajosivat, kun meidän herkkää hartauslevyämme *Carry the Gospel* masteroitiin. Lee joutui viimeistelemään tuon CD:n itse pienessä kotistudiossamme. Eräs ystävämmme, pohjois-itävaltalaisen studion omistaja, vitsaili kristillistä kuorolevyä viimeistellessään kieläytyvänsä enää koskaan äänittämästä *jeesus-musiikkia*, koska aina silloin jotain kummituksellista tapahtui. Yhteistyö hänen ja kristillisten bändien kanssa kuitenkin jatkui, koska ystävämmme alkoi uskoa rukouksen voimaan.

Siihen mekin uskomme – kuitenkin iankaikkisuus-asenteella: ”*Tapahtukoon Sinun tahtosi!* Elämmehän langenneen luomakunnan keskellä...”

Rrrrrring!

Sinihaalarinen ryntäsi vastaamaan lankapuhelimeen. ”Haloo. Joo, onko nyt niin että ne Psalmit on lentämässä just Japaniin? Niin. Rekalla haettiin tunti sitten. No, kysy nyt vielä, beibi! Näillä olis nyt kiire julkaisukonserttiin. Juu, soita sitten, Puppe (Nukke), bitte, danke!”

Pysymme kumman rauhallisina. Mies lähti tarkistamaan tilannetta takahuoneisiin. Muitakin sinihaalarisia alkoi juoksennella ohitsemme. Hallissa olevia laatikoita käänneltiin ja nosteltiin. Istahdin Leen viereen rampin reunalle juttelemaan Jee-

suksen kanssa. Ensimmäinen sinihaalarinen harppoi paikalle ja hieroi otsaansa. ”Tut mir *irrsinnig* leid. Olen *mielettömän* pahoilani...”

Rrrrrring! Säpsähdimme kaikki kolme lankapuhelimen pirahdusta. Varastomies ryntäsi vastaamaan.

”Halloo?... Aaa... No tietenkkin!” mies huudahti lyöden kämmenellä otsaansa. ”Sinne ne varmaan on viety kun on viikonloppu alkamassa! Kiitos! Minä lähden luotsaamaan. Tschüü-üß!”

Mies hyppäsi pihassa seisovaan kuljetusautoon ja lähdimme ajamaan hänen perässään. Parin kilometrin päässä kurvasimme puisen varastorakennuksen pihaan. Kumma paikka Sony Salzburgin tuotteille. Kurkistelimme pikkuruutuisista, karpäsenkakan täplittämistä ikkunoista sisälle hämärään. Kartonkeja siellä kyllä näkyi... Mutta ovi oli lukossa.

”Ai joo, tietenkkin. Avain tästä vielä puuttui!” Sinihaalarinen alkoi jo todella hermostua.

Onneksi joku oli ajatellut asiaa toimistolla: avain oli jo tulossa. Olimme kiitollisia rukousvastauksesta. ”Nehän ottaa meidät ihan tosissaan, vaikka viikonloppukin just alkamassa.”

Tyhjän varastoalueen pihan poikki hoiperteli mies. Hän heilautti kättään tervehdykseksi, mutta elehti meitä pysymään kauempana ja kähisi suuren kaulahuivinsa uumenista: ”39 astetta kuumetta. Asun onneksi ihan tässä kulman takana.” Hän valitsi avainnippusta suuren avaimen. Ovi avautui naristen. Hämärässä, niin kuin olisivat nököttäneet siellä vuosia kaiken pölyn keskellä: Outin ja Leen upouudet Psalmit.

27. Tulinuoli

”Just trust me! Luottakaa minuun!” Nuori amerikkalaistyttö viriteli upeaa kameraansa ja etsi kuvakulmaa tasapainotellen sillan kaiteen takana. ”Noi joen pyörteetkin olis hyvä saada kuvaan. Vaihdetaas paikkoja.”

Aikaa oli kulunut jo kauemmin kuin olimme tuota valokuva-sessiotamme varten suunnitelleet. Etelä-Itävallasta mukaan lähteneet ystävämme vilkuilivat jo varmaan kellojaan. Käännyin katsomaan Traugott-isäntämme ranchille. Jahas, hyvä: 5-vuotias Christopher-poika oli päässyt hevosen selkään. Ystävät olivat siis saaneet yllätys-ohjelmanumeron.

Traugott Engelschön. Ihan totta. Suomennettuna *Jumalaan-luottava Enkelinkaunis*. Isäntämme nimi kuullostaa uskomattomalta, mutta Itävallassa tuollaiset vanhat nimet kuuluvat sempaljon päiväjärjestykseen, että Traugottia ei ollut kiusattu edes koulussa. Amerikkalaiset intiaaniystävät olivat kuulemma kyllä ottaneet käyttöönsä enemmän miestä kuvaavan nimen: englanniksi *Big Bear*. Traugott oli oikeastaan puuseppä, mutta hänen jousensa, nuolensa, puukkonsa ja tiipii-telttansa olivat niin kysytyä tavaraa, että Engelschönin perhe tuli hyvin toimeen partio-tarvikevälittäjänä. Esther-vaimo hoiti kaikki käytännön paperityöt ja markkinoinnin, ja niin tiipiitä nousi kuin sienä sateella. Erityisesti moottoripyöräfestivaaleilla Traugott kauppasi menestyksellä puukkojaan.

Uuden, juuri äänitetyn CD:mme nimeksi tuli *Feuerpfeil (Tulinuoli)*. Kaikki muu kannessa ja vihkossakin oli jo taittoa varten valmiina, mutta valokuvat puuttuivat vielä. Olimme suunnitelleet sielumme silmin etukanteen vuoristomaiseman, tiipiin, sen ovi-

aukosta pilkistävän nuotion ja Outin ja Leen uljaina ampumassa tulinuoliaan.

Engelschönitkin innostuivat ajatuksesta ja kutsuivat meidät ja yhteiset inkkari-fani-ystävämme ranchilleen Steiermarkiin, Itävallan metsävyöhykkeelle.

Tiipiissä porisi gulash-pata nuotiolla. Traugott käväisi vielä hakemassa kanttarelleja kuusikosta ja sitten voitiinkin koko porukalla istahtaa powwowlle. Otimme toisiamme käsistä kiinni ja kiitimme Jeesusta ystävydestä ja herkkuruuasta.

Uusi amerikantuttavamme oli kuullut jumalanpalveluksessa foto-sessio-suunnitelmistamme ja lupautunut kiltisti hienon kameransa kanssa messiin. Tyttö oli kuulemma ollut hommissa ihan Walt Disneyn studioilla. Hän ei oikein malttanut keskittyä gulashinsyömiseenkään, vaan piirteli kansikuvan ja tekstityksen hahmotelmia vihkoonsa. (Tietokoneita ja digitaalikameroitahan ei silloin vielä ollut kuin vain korkeintaan Disneyn Walterilla.)

”Outi, ton peilin voit sitten kiikuttaa saman tien takasin autoon. Minä olen tottunut portrettikuvaaja”, uusi ystävämmme sanoi painokkaasti.

”Mut mää oon kans tottunut itse tarkistamaan kasvoihin tulevaa valoa tämmösestä isosta peilistä. Tästä mekin nähdään heti millanen kuvasta tulee. Ei tartte odotella ja jännittää filmin kehitystä.”

”Peili pois. Trust me!”

”Mut mää saan aknekohtauksen jo pelkästä kuvan ottamisen ajatuksesta! Tää peili auttaa näkeen valon ja varjot...”

”Trust me!”

Traugott oli jo kääriänyt useampien nuolien päät kangassuikaleisiin ja kasteli niitä petrooliin. Kokeilin polleana hentoisen Estherin joutsa, mutta en saanut sitä jännitettyä nimeksikään.

Päätettiin, että vain Lee tähtäilee niittyä tulinuolillaan, ja minä naureskelen vieressä.

Tulinuolikuvia otettiin vain viitisen kappaletta, koska amerikantytöllä oli muitakin ideoita:

Silta.

Veden pyörteet.

Iso, sammaleinen kivi.

Naavaiset kuuset.

Outin ja Leen kädet ja käsissä sulkia.

Saimme sitten viikon päästä postia kotiin Launsdorfiin: Kuvassa Outin ja Leen vasemmat kädet huolellisesti sommiteltuna, sormet lomittain, sormukset näkyvissä, ja kaunis metsälinnun sulka siinä intiaaniromantiikkaa höystämässä. Kuvan raamit olisi kuulemma hyvä soinnuttaa hopeasormuksiimme... tai okraan, jota oli sulassakin. Soikeat raamit mieluiten. Tulinuolikuvat olivat epäonnistuneet. Siltakuvista tuli kuulemma aika hyviä.

Onneksi Engelschönit ilahtuivat uutisista: Päästiin pitämään uudet powwowt ja fotosessiot ihan omalla tutulla porukalla – ilman Disneyn ja Suuren Maailman hehkutusta.

(Ihan tähän näin Disneyn studioista puheen ollen lisättäköön, että ohan toi meidän Leekin kyä tv-sturiohommissa ollu: Koulupokana kesätoissa kaapeleita rullaamasa. Ja kerran tiarotusopin opiskelijensal lomassa kuuluisaa luantovilimiäkin tekemäsä: sai hätyytellä aamu-usvasella kesäniityllä valakohäntäpeuroja laukkaan. Sturiohommia kun on niin moneks – varmaan uurelle ystävällemekin siälä Disneyn tiimissä.)

28. Sadonkorjuuta

Lippekogelin pohjoisrinteelle oli kaadettu edelliskeväänä avohakkuualue. Josef-poliisi oli saanut vihiä tuosta mustikka-apajasta joltakin kollegaltaan. Pääsimme vihdoinkin kunnan mustikkamaille! Lee suostui vähän haikaillen jättämään pikkuämpärin kotiin.

”No, mää oon kuitenkin aina se hitain poimija, mutta otetaan nyt sitten nää isot ämpärit...”

Ajaa töyssyttelimme Lippekogelin metsätietä yhä ylemmäs. Tuota pohjoisrinnettä aurinko ei päässyt kulottamaan niin kuin etelärinteille pakkasi käymään. Josef pysäköi auton mahtavien aarniokuusten varjoon. Mehevä sammal tuoksui, linnut visersivät ja perhoset tanssivat ilmassa. Josef-poliisi johti pientä poimintakomppaniaamme hypyn kengässä.

Mieli oli korkealla... vain Lee vaikutti vähän skeptiseltä. Olimmehan mekin kyllä menneinä vuosina yrittäneet löytää mustikkamaita, mutta laaksoissa oli aivan liian kuuma. Kärntenin vuorilla oli riehunut raemyrskyjä ja hallakin oli vienyt mone-na vuonna kukinnot. Olimme palanneet kallella kypärin ja tyhjin ämpärein kotiin Launsdorfiin.

Leveää, paksujen juurten ristikoimaa polkua pitkin tuli vastaanamme pyöräänsä taluttava mies.

”Onkos mustikat jo kypsiä?” Josef kysyi hykerrellen.

”Täälä mitääm mustikota oo!” Mies tarkkaili suuria ämpäreitämme avoimen ärtyneenä. Hänellä oli pyöränsä päällä iso, hyvin täydeltä näyttävä rinkka. Saalis ei näyttänyt kuitenkaan olevan riittävän tyydyttävä. Arvelimme, että mies hautasi juuri huomiset paluusuunnitelmansa. Toista keruureissua meidän ämpärillis-

määrämme jälkeen ei näille hakkuualueille kannattaisi tehdä.

”Dodi. Perilläpä ollaannii.” Josef säteili ylpeänä kuin viljavainioitaan esittelevä maanviljelijä.

Lee oli mykistynyt. Hän kahlasi transsissa sinistä rinnettä hieman ylemmäksi. ”Dos gibts nit! Eihän tällasta ookkaan...” Hän kiilasi ämpärinsä varvikkoon ja alkoi lypsää kaksin käsin mustikkamättäitä. Silmän kantamattomiin mustikkamättäitä.

”No, onhan tää melkein niin kun Suomessa”, hymyilin.

”Joo, muistaha minnäe ku oltiin kotijpuolesa Steiermarkisa Edithin äetin mustikkapaekoella. Eehän tämä niille apajille vertoja viä”, Josef jutteli. ”Keäntteniläes-reppanat vuan ei ou ies tämöesiin mustikkamaeihin tottunna, vae mitää Lei?”

Leen kynnervarret viuhuivat kuin männät varvikossa. Hän pysähtyi ja alkoi penkoa reppuaan. Aha, poimuri avuksi.

Josef, naapurit ja minä vertailimme poimureitamme ja hioimme strategiaamme. Naapurit päättivät lähteä alemmas rinteeseen. Minä jäisin auttelemaan Leetä. Josef siirtyisi oikealle ja sieltä ylöspäin.

”Jou, Edith antoi mulle kaksi ämpäriä kun pakkoon oemaan aena valamis kun muut on vasta aloottanna. Mustikankerruu on minum mieljpuuhija. Mihinkähä alakaesin ensin kerrätä? Tämä punaenen on hyvää. Tämän näkköö täösinäesenä sitten kaakoo, kun oun siirtyynnä myöhemmin tuonne yleemmäksi.”

Naapurien suunnalta kuului iloista hyräilyä. Mustikat olivat tosi hyvää lajia. Makeita ja tummia. Taivaalla purjehti verkkaisesti pieniä poutapilviä. Aurinko ei porottanut liikaa.

Josef nautti vapaapäivästään ja hymyili säteilevää hymyään. Ämpäri oli jo puolillaan. Hän verrytteli selkäänsä ja tähyili Leen suuntaan. ”Niij, kohta on täös ämpärj! Outkos Lei ennen semmoesta nähny?”

”No esimerkiksi tässä!” Leen pää ilmestyi suuren mättään taakaa. Hän kiipesi voitonriemuisena kannon päälle istumaan ja kohotti kukkuroillaan olevan ämpärinsä korkealle. ”Ja nyt istunkin tässä koko loppupäivän ja herkuttelen mustikoilla sen aikaa kun te teette hommia.”

(Savonkielen tarkistanut ja korjannut Sirkka Väätäinen, opettaja ja savon murrerunoilija. Kiitos!)

29. Joulukuusen Kastajaiset

Pienen, syvän Goggauseen rannalla järjestetään joka vuosi Joulukuusen Kastajaiset. Poseidoniksi pukeutunut sukeltaja vetää koristelemattoman kuusen mukanaan avantoon, kuljettaa sen jään alla toiseen avantoon, josta kuusi sitten nousee juhlavaloissa välkkyen, aploidien raikuessa seudun joulua valaisemaan. Kuulin, miten temppu tehdään, mutta enpäs kerrokaan sitä teille. Eräänä vuonna pelastussukeltajaseuraan kuuluva kristitty ystävämme järjesti meille kutsun tuohon tilaisuuteen. Hän kannusti meitä laulamaan Jeesuksesta ja joulun ilosanomasta. Pukeuduimme lähes pingviineiksi ja ajoimme lumitimanttien välkkeessä tuolle kotiseutumme pikku järvelle. Pelastussukeltajaseura oli sinäkin vuonna rakentanut upeita jäälinnoja järven rannoille. Eriväristen lyhtyjen valo lepatti jääseinien takana. Kastanjanpaahtimet hehkuivat punaisina ja glögi tuoksui.

Pysäköimme automme lämmittelyteltan taakse. Nuorimmat sukeltajajoukkueet kuivaharjoittelivat siellä vielä omia esityksiään. Jäälavalta alkoi kuulua kitaransoittoa. Ja pan-huilun! Olisikohan... Jes! Vanha ystävämme Friedbert Kerschbaumerhan se siellä tsekkasi saundia! Ryntäsimme teltan läpi jäälavalle. Friedbert istui siellä teepaidassaan, suoraryhtisenä ja pyylevänä, silmät nauraan. Vasemman käden etusormi oli lastoitettu. Siinä hohti suuri, valkoinen side. Ystävämme nousi seisomaan ja kaappasi meidät oikealla kädellään kiinni kylkeensä.

”Friedbert! Hei, mitä sun kädelles on tapahtunut?”

”Pyöräsaha. Etusormesta lähti pala eikä sitä löytyny mistään. Vaimo konttas koko pihapiirin. Piti sitten opetella kitaran soinnut eri sormituksella.”

30. Keltainen Kurjuus

Noch-DDR, Vielä-Toistaiseksi-DDR oli jo auennut länsieurooppalaisille lähetystyöntekijöille, vaikka virallisuudet olivatkin vielä vaiheessa. Kiertelimme pohjoisitähtalaisen vapaakirkkoseurakunnan nuorten seurueessa pitkin itäistä Saksaa. Katuteatteria, pantomiimia, Outia ja Leetä, evankeliumin julistusta...

Paikallinen pastoriystävämme lopetteli puhelua ja näytti todella innostuneelta. Hän laittoi lankapuhelimen luurin paikoilleen kirkon eteisseinälle ja viittasi Leen ja minut luokseen. ”Tehän olette kiertäneet vankiloissa laulamassa? Nyt olisi mahdollisuus päästä pitämään ensimmäistä kertaa evankeliumikonserattia Keltaiseen Kurjuuteen.”

”Gelbes Elend?”

”Se on eräs pahamaineisimmista vankiloista täälläpäin. Poliittiset vangit on jo kyllä suurin piirtein vapautettu. Pääsisitte laulamaan siihen saliin, missä tähän asti on julistettu vähän erilaista sanomaa.”

Seuraavana päivänä seisoimme kitaroinemme Keltaisen Kurjuuden kellertävätiilisten muurien edessä. Meidät kuljetettiin suuresta rautaportista ensimmäiseen sisäpihaan. Avainten kilinä, rautaportteja, tyhjiä, pitkiä, kaikuja käytäviä, tiputtavia vesijohtoja... muuten hiljaista. Vartijatkin tuntuivat olevan puolinukuksissa. Suuret avaimet kilisivät taas ja puuleikkauksin koristeltu tammiovi avautui niin sanottuun juhlasaliin. Meidät vietiin mahtipontisen korkealle näyttämölle. Mitähän saliin olisi mahtunut... ehkä kolmesataa kuulijaa. Odottelimme viitisen-toista minuuttia, ja salin perällä oleva ovi avattiin. Kauhtuneiden pyjamien kaltaisissa asuissa laihat, kalpeat, kaljuiksi ajellut

miehet alkoivat laahustaa heille osoitetuille paikoille. Vangit istuutuivat kumaraan, katse kohti lattiaa. Salin etummainen puolikas jäi tyhjäksi. Hmm, siinä olisivat kai sitten istuneet ne poliittiset vangit, jos olisimme tulleet paria kuukautta aikaisemmin... Tunsimme olevamme häviävän pieniä. Kuuluisikohan äänemme tällaisessa mielentilassa edes salin takimmaisiiin riveihin? Äänentoistolaitteitahan ei tietenkään ollut. Lee istuutui lavan reunalle. Seurasin esimerkkiä, mutta tuntui kuin olisin siitäkin huolimatta edelleen katsonut alaspäin, katsomossa lyyhistryneinä istuviin miehiin.

Lee veti henkeä ja huusi: ”Me tulimme juuri lännestä! Siellä me olemme tottuneet laulamaan vankiloiden juhlasaleissa seisaaltaan! Täällä menee jalat alta!”

Miehet alkoivat katsella vaivihkaa ympärilleen.

Lee veti uudelleen henkeä. ”Ja kauhea janokin minulla on! Kurkku aivan kuivana!”

Salin perällä eräs vangeista ponnahti seisomaan, ja ennen kuin vartijat ehtivät tai viitsivät estää, mies juoksi luoksemme, pisti kätensä vanginpaitansa poveen ja veti esille... *Coca-Cola-tölkin!* Hän piti sitä hetken korkealla kuin triumffisaalista ja ojensi sen sitten silmät loistaen Leelle. Lee katsoi minuun kuin hätääntynyt. Kuinka tällaisen voisi länsimainen juoda yksin?

Keltaisessa Kurjuudessa saimme laulaa toisessakin salissa. Se näytti luentosalilta. Tunnelma siellä oli leppoisaampi. Vangit olivat siviilivaatteissa – verryttelypuvuissa, jotkut jopa farkuissa. Vartijat juttelivat laulumme aikana salin takaosissa eivätkä välittäneet tarkistaa, minkäsisältöinen muovipullo mahtoi kiertää penkkiriveissä. Yhtäkkiä salin keskellä alkoi käsikämmä. Vaaleahiuksinen nuorimies nousi seisomaan ja alkoi huutaa jotain slaavilaisella kielellä. Vartijat laahustivat tympääntyneen näköisinä

paikalle, mutta vanhemmat vangit saivat isällisin elein nuoren miehen rauhoittumaan. Seuraavan laulun aikana käsikämmä alkoi uudestaan ja vaaleahiuksinen karjui uhkauksiaan ympärilleen.

Yksi vartijoista alkoi kilisyttää uhkaavasti avainnippuaan. ”Jos tilanne ei rauhoitu, konsertti päättyy tähän!”

”Nein, nein! Konzert, Konzert!” vanki huusi, nosti kätensä antautuneena ylös ja istuutui kiltisti paikalleen.

Konsertin lopussa nuorimies käveli luoksemme ja kiitti meitä. Hän mietti hetken, veti suuren sormuksen sormestaan ja ojensi sitä Leelle. ”Lahja sinulle.” Sormuksessa oli pääkallon kuva. Mies katsoi lahjaansa, virnisti ja tuli toisiin ajatuksiin. ”Ei hyvä lahja. Ei kaunis. Toinen lahja.” Hän veti jostain verryttelyhousujensa uumenista kyynärvarren mittaisen, paksun kettinginpätkän.

Vieressä seisova vartija hypähti hereille. ”Mistä te tuollaisen olette saanut? Tuohan on ase!”

”No, nyt ei asetta!” Mies virnisti ja näytti tyhjiä taskujaan.

Vartija otti Leen lahjan parempaan talteen. Saimme sen sijaan vartijoilta muistoksi yhden keltaisen tiilen. Tuo tiili oli pitkään rukousmuistutuksena kirjahyllyssämme,

*mutta
jossain
älyttömässä
joulusiivokohtauksessani
minä
hullu
heitin
sen
menemään.*

31. Murtohälytys

Salzburgia lähestyessämme liikenne alkoi puuroutua. Saksalais-ten kesälomien päättyessä tämä tieosuus muuttuu usein valtavaksi parkkipaikaksi. Edessämme näkyi onneksi ramppi, ja ehdimme juuri ja juuri livahtamaan ulos moottoritieltä. Uusi navigaattorimme ei suostunut uskomaan, että valitsin kartanlukijana tuon pitkän, kiemurtelevan maantieosuuden, joka hävisi jonnekin noiden nimettömältä näyttävien, metsäisten kukkuloiden uumeniin. Aloin itsekin epäillä neronleimaustani käännellessäni sylissäni vanhaa maantiekarttaamme. Älypuhelinta meillä ei tuohon aikaan vielä ollut.

Meidän lauluosuutemme oli suunniteltu ystäviemme hääseremonian alkuun. Olimme myöhässä omasta, leppoisasta aikataulustamme. Yritin peittää hermostuneisuuttani ja vakuuttelin ratin takana jännittävälle Leelle, että tilanne oli hallinnassa. Yhtäkkiä navigaattorikin älysi mihin pyrin, ja luotsasi meidät Salzburgin itä- ja pohjoispuolta Vapaakirkolle. Näimme parkkipaikkaa etsiessämme, että muut juhlavieraat olivat juuri siirtymässä saliin. Viidentoista minuutin päästä hääseremonia alkaisi.

Tienvieret olivat tupaten täynnä autoja, samoin kirkon pieni parkkipaikka. Kiersimme korttelin, luulimme löytäneemme vapaan ruudun mutta huomasimme sen olevan varattu takseille, joita siinä olikin muutama odottelemassa asiakkaita. Yhtäkkiä hihkuimme yhteen ääneen: ”Parkkitalo!” Lee ohjasi Caddy-volk-karimme sisään halliin ja parkkeerasi aivan luiskaa lähellä olevaan vapaaseen ruutuun. Helpotuksen huokaus. Olin kyllä tottumattomana muljauttaa nilkkani uusissa piikkareissani,

mutta ehdimme viimeisten joukossa juhlasaliin. Oli luksusta kantaa vain kitaraa, käsirumpua ja häälahjaa. Vapaakirkolla oli onneksi omat hyvät äänentoistolaitteet, joten olimme saaneet jättää omat laitteemme kotiin. Sulhanen ja bestman seisoivat jo alttarilla. Toinen kukkaislapsista näytti saaneen hepulin, mutta tilanne rauhoittui. Morsiamen ylpeä isä talutti säteilevän tyttärensä salin oviaukkoon, ja juhlayleisö nousi seisomaan. Onneksi hengitykseni oli jo tasaantunut, ja seurakunnan miksaaja antoi tinapillini alkusoittoon katedraaliset kaiut.

*”Astuitte portista uuteen aamuun
Vielä kimmeltää kasteinen polku
Unen usva hiipii hiljaa pois
Kuulkaa tuulessa siipien havinaa.*

*Astuite kannelle uuteen purteen
Teitä kutsuvat kaukaiset rannat
Jeesus luotsaa ja myrskynne tyynnyttää
Kuulkaa tuulessa siipien havinaa.*

*Astuitte uskossa uuteen maahan
Sadon korjaatte yhdessä kerran
Kaikki valmista on, rauhassa lähtekää
Kuulkaa tuulessa siipien havinaa.
(Suomalainen versio Siipien havinaa / CD Juhlaan
Flüsternde Flügel im Wind/ CD Ich liebe dich immer mehr)*

Olimme alunperin päättäneet lähteä kaksi- ja puolituntiselle kotimatkalle heti päiväkahvin jälkeen – jo ennen hääjuhlan iltapäivä-ohjelman alkua. Seuraavan päivän aamuna, sunnuntaina, olisi

oltava jo aikaisin etelä-Itäväallassa pidettävillä yrttifestivaaleilla äänentoistolaitteita pystyttämässä. Meitä vähän ihmetytti, että nuo festivaalin järjestäjät halusivat tarjota vierailleen Jeesuksesta kertovia laulujamme. Olisimme juhlien ainoa musiikkiryhmä. Tapahtuman pääesiintyjä olisi shamaani, joka esitelmöisi terapiaohjelmansa ihmeellisyyksistä. Tiesimme, että kaikki osanottajat eivät olisi meidän laulujemme raamatullisesta sanomasta innoissaan.

Lähtömme hääjuhlasta lykkääntyi lykkääntymistään. Saarna ja puheenvuorot olivat raikkaita ja rakentavia. Tapasimme vanhoja ystäviä, nauroimme, lauloimme ja rukoilimme yhdessä. Ilta alkoi jo hämärteä, kun keräsimme kampeemme ja lähdimme parkkitaloa kohti.

”Mitä ihmettä? Kyllä se Vapaakirkon tällä puolella oli”, mutisi Lee ja pysähtyi tutunnäköisen suojatien eteen.

Koputtelin korkokenkieni kadunkulmaan. ”Joo, tosta käännettiin ja ajettiin ton Intersparin ohi tännepäin.”

”Eihän se nyt koko parkkitalon höskä oo voinut ilmaan haihtua!” Lee laski kitaran jalkakäytävälle. ”Siis tässä on se suojatie ja tossa oli parkkitalon suuri oviaukko ja ajoluiska alas... Eihän tossa ollut tollasta harmaata seinää! Siis teräksenharmaata seinämää... teräksistä... Voi mamma mia!” Hän nosti kitaran maasta ja harp-poi läheiselle taksijonolle. ”Hei! Anteeks mutta eikös se parkkitalo tässä ollut?” Lee kumartui ensimmäisen taksin avoimen ikkunan tasolle.

Kuljettaja sytytti savukettaan. ”Et oo ainoa, joka niin on luullut. Ei toi oo mikään tavallinen parkkitalo. Se kuuluu Intersparille. Se on ollut kiinni jo tunnin.”

”Kiinni jo tunnin! Meidän auto on siä sisällä. Onko täällä yövartijaa tai jotain? Miten me saadaan automme ulos?”

Kuljettaja virnisti. ”Nyt on lauantai-ilta ja maanantai on pyhäpäivä. Tiistai-aamuna kahdeksalta ne aukasee ovet.”

Vapaakirkon pihassa seisoskeli sulhasen kaksi työkaveria tupakalla. Avuliaina he alkoivat soitella kaikkiin mahdollisiin Intersparin numeroihin, mutta tuloksetta. Noilla veljeksillä oli isänsä hinausfirman nimi puolellaan, ja kohta myös poliisi-asemalla tiedettiin, että *Hinauspalvelu Auto & Transport* odottaa Intersparin edessä lukkojen taakse jääneen auton saamista ulos. Morsiusparikin sai kuulla asiasta, ja pian Vapaakirkon eteiseen kokoontui rukouspiiri. Aloin jo kysellä junien aikataulua, mutta muistin, että konserttikansiomme oli jäänyt autoon. Tarvitsisin sitä aivan välttämättä. Yrttifestivaaleille suunniteltu ohjelmamme tulisi kestämään monta tuntia. En osannut kaikkia saksankielisiä laulujamme ulkoa. Ja kotoa Launsdorfista pitäisi hakea joka tapauksessa äänentoistolaitteet. Mistä me sunnuntai-aamuksi kuljetusauton saisimme!

Poliisiasemalta soitettiin Intersparin vartiointifirmalle, mutta asiaa ei auttanut edes Hinauspalvelu Auto & Transportin vuosia kestänyt yhteistyö poliisin kanssa. Ovi pysyisi kiinni tiistai-aamuun asti. Lee lähti Transport -veljesten kanssa tarkistamaan, löytyisikö rakennuksen toiselta puolelta ehkä sittenkin jotain toivonkipinää.

Jäin yksinäiselle, hämärälle jalkakäytävälle vartioimaan kitaraa ja muita kampeitamme. Varpaitani särki. Hidas kävely auttoi. Kuljeskelin kymmenen metrin pituista pätkää edestakaisin kädet puuskassa ja hyräilin Jeesus-lauluja. Autoja alkoi ajaa hitaasti ohitseni. Kuulin hiljaisia vihellyksiä. Kääk, miksi olinkaan pukenut kesäisen, oranssin minihameen päälleni! Ärsyttävää. Katulamppujen valokin oli niin himmeä, etteivät miespoliset tainneet huomata, että kyseessä oli liki kuusikymppinen

mummeli. Nostin kitaralaukun käteeni... ja varmuuden vuoksi vielä morsiamelta saamani ison kukkakimpun. Käsirumpukin nojasi vieressäni parkkitalon metalliovea vasten. Tunsin olevani vähemmän tyrkyllä.

Yhtäkkiä näin poliisiauton lähestyvän. Laskin kitaran maahan ja aloin huitoa innoissani. ”Täällä, täällä!” hihkuin ja heiluttelin kukkakimppuani.

Poliisit parkkeerasivat viistosti jalkakäytävälle, painoivat virkalakit päähänsä ja harppoivat vakavina luokseni. Toinen kirjoitti jo jotain vihkoonsa.

Ojensin innoissani kättäni lähemmälle virkailijalle. ”Oi kiitos kun tulitte! Me jo luultiin ettei saada enää autoamme tänä iltana ulos”, rallatin innoissani ja kättelin toistakin konstaapelia. ”Müller, hyvää iltaa! Olimme häissä tuossa Vapaakirkossa ja luulimme tätä yleiseksi parkkitaloksi. Mieheni onkin varmaan jo tulossa...”

”Nimi?” tiuskaisi muistivihkomies valmiina kirjoittamaan sen ylös.

”Müller. Outi Müller. O-U-T-I. Otto-Ulrich-Theodor-Ida”, höpötin oppimaani tavausapua oudolle suomalaisnimelleni.

Poliisin ilme ei pehmennyt. ”Otto-Müller. Kaksoisnimikö?”

”E-hei. Etunimi Outi. Sukunimi ihav vaam Mül-ler. Olen suomalainen. Mieheni on itävaltalainen... Ahaa, tuolla hän onkin jo ystävineen tulossa!” hihkaisin ja osoitin nurkan takaa ilmenteitä seuralaisiani.

Lee ja veljekset näyttivät kumman syyllisiltä. Eihän tässä nyt suurta ongelmaa pitäisi olla... Poikia seurasi kaksi harmaa-uniormuista miestä. Security, luin takkien rintapielestä. Vihkopoliisi asteli kuolemanvakavana Leetä ja poikia kohti. Toista konstaapelia tilanne tuntui huvittavan. Hän näytti purevan poskiaan ja kääntyi pois päin.

Vihkomies oli elementissään. ”Nimi!” hän ärjäisi Leelle.

”Müller. Leander.”

”Tekö murtauduitte sisälle parkkitaloon?”

Toinen veljeksistä otti sotilaallisen asennon ja ilmoitti: ”Minä aukaisin ovea enemmän raolleen ja sain hälytyksen päälle.”

”Nimi!”

”Berger*”

”Etunimi!”

”Benjamin*”

”Onko rikoskumppaneita?”

”Ei.”

Lee astui poikaparan ja poliisin väliin. ”Hetkinen... tässä ei ole rikoksesta kysymys. Ystäväni näki että rakennuksen takana oleva teräsovi oli raollaan. On hyvä että se huomattiin..”

”Pitääkö paikkansa?” murisi vihkomies ja kääntyi Benjaminin puoleen kirjoittaen tunnollisesti kaiken ylös.

Security-miehet rauhoittivat tilanteen. Murrosta ja rikoksesta ei ollut kysymys. Jonkun oli kuitenkin maksettava hälytysmaksu. Selvitimme Leen kanssa yhteen ääneen, että ottaisimme kaiken vastuun tapahtuneesta. Toinen Security-miehistä kirjoitti Leen henkilötiedot ylös. Saisimme laskun kotiosoitteeseemme myöhemmin. Vartijat eivät olleet varmoja, avautuisiko parkkitalon suuri metalliovi Leen ajaessa maksettuine ja leimattuine kortteineen tarkastuspylvälle. Odotin sydän pamppaillen oven ulkopuolella poliisien ja veljesten jutellessa hinaustapauksista. Kuului metallin kirskahdus ja sitten valtavalla jylinällä harmaa metalliseinä alkoi nousta ylös. Halleluja! *Outi & Lee – Good News Music* -tarrainen pakettiautomme rullasi parkkitalon uumenista vapauteen. Sulhanenkin oli saapunut paikalle ja jäi veljesten kanssa heiluttamaan, kun lähdimme etelään, Kärntenin

maakuntaa kohti. ”Ajakaa varovasti! Siunauksia!” kuulimme vielä kun käännyimme kadun kulman taakse.

Parin tunnin päästä huristimme Wörther-järveä sivuavaa pitkää moottoritien suoraa. Mittari näytti sataakolmeakymppiä. Enää kaksikymmentä minuuttia kotiin. Tie kaarsi loivasti oikealle.

”Varo!” kuulin huutavani.

Lee sai juuri ja juuri väistettyä osittain kaistallemme pysähtynyttä pimeää ajoneuvoa. Vilaukselta näin sen etupuolella toisenkin auton, jonka takaluukusta joku oli juuri ottamassa varoituskolmiota.

”Siis toihan olis jäänyt väliin!” kuulin taas huutavani. Vauhimme oli onneksi jo sen verran hiljentynyt, että pääsimme rauhassa takaisin oikeanpuoleiselle kaistallemme. Yhtäkkiä jokin tielläliikkuva humautti vasemmalla hirvittävää ylinopeutta ohitsemme. Joku romanialainen mafiooso varmaan ökyautollaan. Sitten tie ympärillämme rauhoittui. Liikennettä ei ollut juuri nimeksikään. Tähdet tuikkivat Wörther-järven ja Karawankenvuorijonon idyllissä. Sydän kurkussa lauloimme kiitoslauluja Jumalalle koko loppumatkan koti-Launsdorfiin. Netissä ei ollut myöhemmin mitään mainintaa Wörther-järven onnettomuudesta. Voimme vain toivoa, ettei kukaan muukaan loukkaantunut! Muutaman päivän päästä posti toi Security-firman laskun: 87 euroa. Mikä häviävän pieni summa tuon autobaanakokemukseme jälkeen!

32. Yrttijuhla

”Outi! Imtias on täällä!” Lee kantoi viimeisiä äänentoistolaitteitamme kohti esiintymislavaa, jolla itse häärasin mikrofoninpiuhojen kanssa.

”Mitä! Ei voi olla mahdollista. Täällä 50 kilometrin päässä; rotkojen ja kukkuloitten takana! Miten ihmeessä se tänne löysi? Onko se tullut jonkun ystävän autossa?”

”Se auttaa intialaisia markkinapöydän kanssa. Parkkeerasin ihan niiden viereen.”

Kipitin yrttimarkkina-alueen toiselle puolelle. Kotiseudullamme asuva ahkera intialaisperhe oli saanut sinne paikan markkinakojulleen.

Nuori ystävämme Imtias, pakistanilainen turvapaikanhakija, säteili pöydän takana. ”Hi! I saw Lee!” hän huusi ja huitoi käsilleen.

Kuulin, että hän oli lupautunut apupojaksi ”jonnekin vuorille”, ”joillekin festivaaleille”, ”katsotaan nyt, joko pizzaa myymään tai vaatteita kauppaamaan.” Hän nauroi kyynelet silmissään ja toisteli, ettei ollut tiennyt meidän konsertistamme mitään. Kuulumme samaan pieneen Vapaakirkkoseurakuntaan, mutta kiireitemme takia emme olleet ehtineet ilmoittaa ystävillemme tästä tapahtumasta.

Soundcheck oli tehty ja ohjelman olisi pitänyt jo alkaa. Esiintymislavalle oli pystytetty alttarin näköinen, sinipunaisella liinalla päällystetty pöytä. Lilanvärisiin vaatteisiin pukeutuneet itävaltalaiset järjestäjät kantoivat luomulääkelaatikoita ympärillemme ja hymyilivät minulle ystävällisesti päätään nyökytellen. ”*Namaste!*” minua tervehdittiin yhteenpainetuin kämmenin.

”No tereve-tereve!” vastailin.

Lee seurasi tilannetta sivumpaa ja naureskeli: ”Siis määhän sanoin että laittasit jotkut muut vaatteet!”

”Hei mun mekko on sinipunanen, paljon sinisempi kun noilla muilla” yritin puolustella vaatevalintaani.

”Namaste!” Sanskriitinkieliset tervehdykset sen kuin tihenivät. Lavan viereen pystytettiin koristeellinen lilanvärinen paviljonki, jossa shamaani ottaisi myöhemmin asiakkaitaan vastaan. Aika kului. Shamaania ei kuulunut. Ainakin sadan ihmisen jono odotteli jo paviljongin oviaukon edessä. Päätimme festivaalien järjestäjän kanssa muuttaa ohjelmaa ja aloitimme ensimmäisen rumpulaulumme (*En pelkää / CD Tunnen nuo jäljet*):

*En pelkää yön kauhuja, en manaajien loitsuja,
en päivällä lentävää nuolta.*

*Jumalan siipien alla, satamassa tai ulapalla -
ei ikävää, ei huolta.*

Kuka ei huutaisi sitä maailmaan!

Kuka ei laulaisi lauluna tuuleen!

Kuka ei piirtäisi pilviin ja meren pohjaan!

Mitä sydän on täynnä, sitä suu huutaa.

Jeesus valoni ja apuni! Herää, sydämeni!

Herää kitara ja rumpu!

Herää, aamurusko! Vuoret jo taputtaa käsiään.

Niityt pukeutuu riemuun.

Kuka ei huutaisi sitä maailmaan!

Kuka ei laulaisi lauluna tuuleen!

Kuka ei piirtäisi pilviin ja meren pohjaan!

Saan anteeksi pahan ja nousen kuin kotka.

Ympärilemme alkoi kerääntyä ihmisiä. Shamaanin oltiin nähty olevan tulossa. Yleisö talloi varpaitamme ja esiintymislavalla edessämme olevia perkussio-instrumenttejamme. Sain viime hetkellä irlantilaispillini turvaan. Mikrofoninjalkani alkoi kaatua, mutta Lee sai mikrofonini pelastettua ja huusi ihmishälinään: ”Hei, tää on esiintymislava! Menkää tonne paviljongin eteen!”

Shamaani saapui. Luonnon väreillä sinipunaiseksi värjäyty pitkät, kiharat hiukset ja parta, paljaat jalat, innosta salamoivat silmät ja lilat vaatteet... Keräsimme kamppemme ja teimme hänelle tilaa. Ohjelmassa oli tunnin mittainen puhe, joka venyikin kolmituntiseksi. Kaikki lääkärit ja farmateollisuus saivat kuulla rikinkatkuisen tuomionsa. Puhetta höystettiin härskellä alapään

vitseillä. Yleisö oli haltioissaan. Erikois-yrttilääkkeet ovat keino sairaudettomaan elämään.

”Vaikka ristiinnaulitsisitte minut, sittenkin huudan: näillä elätte satavuotiaiksi!” kaikui näyttämöltä, lilan alttarin takaa.

Istuskelimme kauempana, intialaisten markkinakojulla pizzaa syöden ja juttelimme Jeesuksesta. Esiintymislava vapautui ja paviljonki oli kaatumaisillaan tungoksessa. Lauleskelimme sitten vielä muutaman tunnin Jeesus-laulujamme ja keräsimme kamppeemme autoon.

Myrsky alkoi aivan odottamatta. Pian paviljongin edessä olevalla aukiolla vallitsi täysi kaaos. Pitkät puupöydät kaatuilivat tuulen voimasta ja ilma oli täynnä lilanvärisiä serviettejä, luomuaiheisia aikakauslehtiä, kierrätysastioita, tyhjiä luomulääkelaatikoita, buddhalaisia paperilyhtyjä, tuulikellojen kilkatusta, tiibetiläisiä rukouslippuja ja taikaviirejä. Tuuli yltyi yltymistään. Kuulin takaani esiintymislavalta kauheaa räminää. Shamaanin alttari kieppui myrskytuulen kourissa ja lensi päälleen pystyyn maahan kaiken sotkun keskelle.

Näin helpotuksekseni, että Imtias ja intialaiset olivat jo poistuneet pikkubussillaan paikalta. Kuulin myöhemmin, että he olivat myyneet vain pari pizzaa, havumetsäntuoksuisia suitsukkeita ja värikkään huivin. Lee ja minä olimme olleet ainoat asiakkaat. Iltamyrsky tyyntyi yhtä äkkiä kuin oli alkanutkin, ja täysikuun loisteessa siivoilimme muutaman järjestäjän kanssa markkina- paikkaa yön pikkutunneille asti.

33. Hochrindl'in juhannusvieraat

”Justhan täällä oli korkeet lumikinokset! Miten pari kuukautta voi hurauttaa ohi näin nopeesti?” Lee naurahti ja avasi auton ikkunan.

Kapea metsätie, jota pitkin näin kesäaikaan pääsimme helposti *Hochrindl*-vuoren *Zirbenhüttn*-alppimajalle, kiemurteli serpentiininä henkeä salpaavan kauniin maiseman keskellä. Oli satanut. Ilman täytti katajamainen, huumaava tuoksu. Vuorimäntyjä silmänkantamattomiin! Hochrindl'ia vastapäätä kohoavan *Speikofelin* puuton, tunturimainen rinne näytti höyryävän, sillä aamupäivä oli ollut tosi kuuma ja aurinkoinen. Kesäkuussa ei koskaan tiedä, minkä vuorenhuipun takaa seuraava äkillinen ukkoskuuro ilmestyy. Kuinkahan moni juhannuskonserttivieras uskaltaisi ajaa autonsa tänne sen uhalla, että joutuisi raemyrskyn vasaroitavaksi? Tarkkaillessamme pohjoisen suunnalta nousevia sinisenmustia alasinpilviä alkoi meilläkin sydän tykyttää.

Olimme tapamme mukaan ripustelleet konserttijulisteita huoltoasemille, ravintoloihin ja kaikille mahdollisille luvallisille seinille. Ystävät olivat jakaneet tekstiviestimainostamme eteenpäin ja paikallisradiokin oli ilmoittanut konsertistamme. Perinteenä tämä *Zirbenhüttn-Sonnwend* on vielä aika nuori – vaikka lienee näilläkin main muinoin, kelttiläisinä aikoina, kesäpäivän seisausta rummuteltu ja tanssittu. Nykyään juhannuksen olemassaoloa eivät Itävallassa muut kuin astronomit, astrologit ja shamaanit edes huomaa... Mutta katolilaisuuden haalistuessa alkavat yhä useammat druidit palailla vanhoille uhripaikoille.

Zirbenhüttn'in isäntäväki poikkeaa todella trendistä: he kutsuvat *Sonnwend*-juhlaansa Jeesuksen evankeliumia julistavan

duon. Suurin osa lauluistamme on kertomuksia. Käytämme teksteissä myös täkäläistä etelä-Itävallan (Kärntenin) voimakasta murretta. Blues-kappaleissa Lee soittaa bottleneck-tyyliin metallista resonaattorikitaraa. Hän on tehnyt blues-asteikolla myös hauskoja, vaikkakin koskettavan syvällisiä biisejä banjolle ja mandoliinille. Hitaita tinapilli-lauluja suomalaisine tekstisuuksineen ihmiset yleensä hiljentyvät meluisissakin majataloissa kuuntelemaan. CD-albumija (joita meillä on 13) olemme myyneet tuhansittain konserttireissuillamme. Lee ja minä konsertoimme tuolla Hochrindl'in vuorimäntyjen keskellä myös talvisin, läheisten laskettelurinteiden riehakkaiden uudenvuodenspektaakkeleiden hiivuttua. Alppimaja on aina ollut täynnä. Kirkkaasti valaistujen laskettelukeskusten vieraat viettävät välillä mielellään aikaa kaukana diskojyskeestä. Zirbenhüttn'illä tähtitaivaskin tuikkii luonnon rauhassa.

Olimme jo kerran tämän tunnin ajomatkan aikana pysähtyneet laaksossa huoltoasemalle. Perässämme ajaneen auton kuski oli tööttäillyt, vilkutellut valoja ja huitonut ikkunastaan niin että ymmärsimme kyseessä olevan jonkin muun kuin paikallisen jopakäiväntutun. Vaari Ludwighan se siinä tyttärentyttärensä kanssa taas seikkailureissulla – tällä kertaa Outi & Lee -konserttiin vuorille! Kuusivuotias peuransilmä-Sara oli näyttänyt meille ylpeänä melkein käsivartensa mittaista krusifiksia, jonka hän oli välttämättä halunnut ostaa matkan varrella vaarin lempikirpputorilta. *Kääpiövuorellakin* he olivat käyneet, mutta Lumikki ja Kääpiöt olivat kaikki maalattavina.

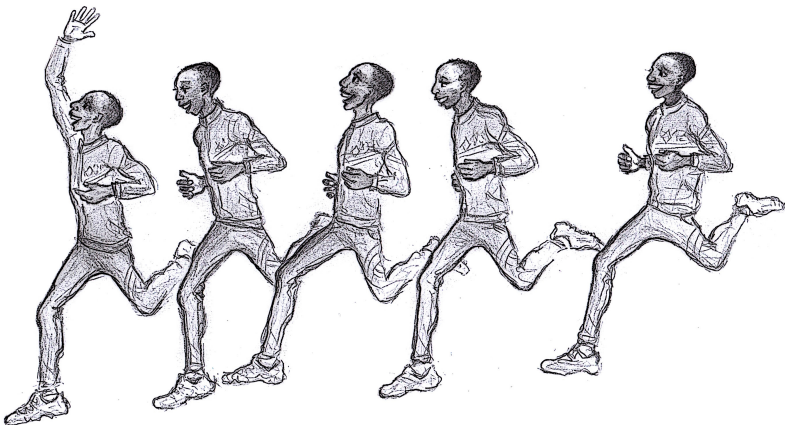
”Kuurilla”, naureskeli Ludwig-vaari.

Sara oli pirteä kuin peipponen, vaikka matkaa kotoa oli Hochrindl'ille 200 kilometriä. Sonnwend-juhlan jälkeen he ajaisivat yötä myöten takaisin kotiin.

Saavuimme Zirbenhüttn'in avaralle alppiniitylle. Sara löysi heti ystäviä tuttavaperheemme neljästä pojasta. En ole missään nähnyt inspiroivampaa leikkikenttää: käppyräisiä kiipeilypuita, köysiratoja, puumajoja, pikku latoja, joissa voi hyppiä heinissä... Alppi-gradunkin täällä voi suorittaa: puisen vuohen lypsyä, vuoristokasvillisuuden ja -eläimistön tuntemista...

Leen ja minun oli alettava kiireesti kokoamaan äänentoistolaitteita alppimajaan. Autoja näkyi olevan tulossa. Majatalon vanhaisäntä ohjasi liikennettä tiheiden vuorimäntyjen alle. Ne suojausivat ainakin vähän, jos tuo pohjoisessa kohoava sinisen-musta muuri saisi imua etelään päin.

Laulettuamme ensimmäisen tunnin setin Saran ja ystäväperheen poikien kuoron säestämänä alkoi ulkona jyskyä ja rätistä. Ovi pauskautui auki, ja tuulenpuuskan mukana lennähti sisään viisi hoikkaa afrikkalaista nuortamiestä verryttelypuvuissaan. Kasvojen kapeudesta päätellen arvelin heidän olevan pohjoisafrikkalaisia. "Hmm... varmaan muslimeja..." mietin. Tiesin, että noilla vuorilla oli muutamia ränsistyneitä hotelleja kunnostettu pakolaiskeskuksiksi.

”Poikaparat joutuneet tänne viimaan ja yksinäisyyteen...” huomasin surkuttelevani. Saksankielen opiskelu on vuorilla hidasta. Hyviä opettajia ei ole saatavilla. ”Eivät varmaan puhu englantiakaan...” arvailin. Ulkona rakeet rummuttivat maata, mutta huomasimme helpotukseemme, että ne olivat harmittoman pieniä ja pehmeitä. Solar-sähkötkin toimivat tasaisesti. Myrsky laantui hiljalleen ja maisema avartui. Jatkoimme konserttia vanhoilla gospel-biiseillä. Teoriani afrikkalaisten vieraidemme maailmankatsomuksesta alkoi murentua. Yksi heistä pyyhki kyyneleitä silmistään, toinen nosti silmät suljettuina kasvonsa kohti taivasta. Kaikki viisi yhtyivät englanninkielisiin lauluihimme syvän liikutuksen vallassa. Juhannuskokko oli tosin sytytetty pohjoisrinteeseen, mutta niitty oli sateesta märkä. Emme saaneet houkutteluista huolimatta väkeä ulos. Lämmin alppimaja ja maalaisherkut päihittivät uuden juhannuskokkotradition – ainakin toistaiseksi. Jatkoimme konserttia afrikkalaisten äänien siivittämänä myöhempään kuin olimme suunnitelleet. Baarin luona notkui vielä jokunen paikallinen maanviljelijä, muut konsertti-vieraat olivat jo iltakymmenen paikkeilla lähteneet ajelemaan laaksoon päin.

Afrikkalaiset vieraamme eivät olleetkaan pakolaisia. He olivat kenialaisia huippu-urheilijoita, jotka oli kutsuttu pitämään juoksuvalmennusleirejä läheiselle nuorisohotellille. Hochtindl’in tassaiset vuorenlaet ovat upeita juoksumaisemia ja reitit pysyvät mukavasti alle 2500 metrin korkeudessa. Kursseilla käy monen ikäistä juoksijaa, keskinkertaisista kilpailutasoiisiin.

”Olemme rukoilleet jo kauan – ja tänään erityisesti, että Jeesus johdattaisi meidät eurooppalaisten kristittyjen luo”, miehet kertoivat kauniilla englannillaan. ”Olemme yrittäneet jutella juoksuleiriläisten ja paikallisten kanssa Jumalasta, mutta täällä

vaihdetaan heti puheenaihetta. Olemme jo alkaneet epäillä, onko Euroopassa elävää kristillisyyttä enää ollenkaan.”

Miehistä puheliain oli jo kuudetta kertaa tuollaisella kolmen kuukauden valmennusrupeamalla. Yhden katolisen papin hän oli tavannut, mutta jostain syystä tuo viranhaltija ei ollut osoittanut kiinnostusta afrikkalaisen mielialheeseen.

Otimme kenialaisten kanssa toisiamme käsistä kiinni ja ylitimme piirissä Jumalaa. Rukoilimme perheittemme puolesta, Euroopan ja Afrikan puolesta, juutalaisten puolesta ja Jeesuksen pikaisen paluun puolesta.

”Älkää vaan lopettako evankelioimista”, kenialaiset veljemme toistelivat halatessaan meitä hyvästiksi ja lähtivät hölkkäämään kuun valaiseman tunturimäntymetsän läpi hotellille.

Tähdet kipunoivat suuren, oranssina hiipuvan juhannuskokon yllä. Mars riippui sametinmustalla lounaistaivaalla kuin punainen joulukoristepallo. Jupiter alkoi jo laskea länteen ja Saturnuskin juhli keskikesää Käärmeenkantajan tähdistössä. Seisoin tahallani kokon luona tuulen alla ja annoin hiuksilleni ja vaatteilleni juhannustuoksua. Saunaa, koivumeijuja ja järveä minulla ei ollut, mutta olipa kirkas juhannuskuu! Melkein täytenä se nousi ja sai vastakkaisen Speikofel'in rinteet hohtamaan hopeisena. Siellä lehmien ja vasikoiden korkeilla kesälaitumilla kalkattivat karjankellot. Oli niin hiljaista, että suuren putouksen kohinakin kaikui vaimeana Lattersteig'in jyrkänteeltä.

Alppimajan ovi aukaistiin. Lee astui ulos naureskellen ja päättään puistellen. Sisältä kuului humalaisten maanviljelijöiden naurunhirsunntaa. Sekin tähän vielä juhannusta maustamaan! Äänentoistolaitteet oli jo pakattu autoon. Lähdimme ajelemaan juhannuskuun valaiseman, usvahuntuisen Gurk-laakson halki kohti kaskaiden siryksen täyttämää koti-Laundorfia.

34. Huippu

Saualmin jäkälä rouskuu alppikenkien alla. Hiirihaukka kaartelea alapuolellemme, laaksoa peittävää pilvimerta vasten. Jostain tuon meren uumenista kuuluu kirkonkellojen kaukainen kumu. St. Oswaldin kirkonkellot – kuin aavistus ajan takaa. Kristilliseen rukoukseen nuo kellot ovat ennen kutsuneet. Tuolla pilvimeren alapuolella huolella hoidetut puutarhat viestivät rukouksen kohteen muuttuneen: Buddha-patsaat hymyilevät ohikulkijoille, tiibetiläiset rukousliput lepattavat iloisesti ja etelä-Itävalta syleilee kaikkia maailmanuskontoja samana, yhtenä: *One-ism*. Tuon uskontovuoren huipulle vie lukemattomia teitä. Kaikki kohtaavat siellä kuulemma saman Autuuden: laimennettu ”kristinusko”, islam, buddhalaisuus eri muodoissaan, shamanismi... Kaikki samaa Energiaa. Se yhdistyy, sulautuu... ja niin mekin kuulemma samaan Ykseyteen kaiken kanssa.

Ei. Me emme suostu sulautumaan. Olemme Leen ja afrikkalaisten veljemme kanssa löytäneet parempaa: Annan katseeni lipua Karawanken-vuorijonoa pitkin kaakkoon. Jossain tuolla 3000 kilometrin päässä kohoaa se aivan toinen vuori, Siionin vuori, Golgata. Sinne vie vain yksi tie: Syntinsä tunnustavan, armoa anovan tie, kolmiyhteisen Luoja-Jumalan yhteyteen janoavan tie. Tuon vuoren huipulla seisoi se risti, jolla Jeesus kantoi maailman synnin. Olen valinnut sen huipun ja sen tien. Jumalan kymmenen käskyä eivät ole tuon kapean tien portaikko, vaan sitä kulkevan tienviitta. Jo käskyistä ensimmäinen erottaa tuon tien ehdottomasti kaikista muista:

*”Minä Olen (= JHWH), sinun Jumalasi.
Älä pidä muita jumalia.”*

St. Oswaldin kirkonkellot vaimenevat viimeisiin hiljaisiin kummauksiin, mutta rukouksemme Itävallan puolesta jatkuu. Miksi? Eivätkö kaikki uskonnot sittenkin ole samaan autuuteen vieviä? Miksi emme jätä maanmiehiämme rauhaan? Siksi, että Jeesus antoi lähetyskäsken:

*”Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä.
Menkää siis ja tehkää kaikki kansat
minun opetuslapsiksi:
kastakaa heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen
ja opettakaa heitä noudattamaan kaikkea,
mitä minä olen käsenyt teidän noudattaa.
Ja katso, minä olen teidän kanssanne
kaikki päivät maailman loppuun asti.”
(Matteus 28: 18 - 20)*

Evankelistan päiväkirjamme ei ole vielä loppuunkirjoitettu. Sivut täyttyvät edelleen kohtaamisista, yllätyksistä, muilta oppimisesta, pettymyksistä, uudesta toivosta. Meillä on Jeesus, elämää synnyttävä ”Ihmeellinen neuvonantaja, Väkevä Jumala, lankaikkinen isä, Rauhanruhtinas.” (Jesaja 9: 5)

Kuulen mieheni äänen ylempää rinteestä. Miten on, näkyyköhän huippu jo?

”Ei, näin käy aina!” Lee naureskelee lapsuutensa muistoille. ”Tämän kumpareen piti olla huippu, mutta matka jatkuikin ylöspäin. ’Huippu on tuon kumpareen takana’, sanottiin. ’Huipulla sitten tähtihetki, eväät ja viltti’, sanottiin. Ja maapallo

on pyöreä. Mistäs siinä huipun ja tähtihetken otat keskellä pyöreää rinnettä!” Jäkälä rouskuu, hiirihaukka huikkailee... Näemme ylempänä varvikossa liikettä. Siellä alkaa Sau-tunturin tuonpuoleisen tuulen, Lavant-laakson tuulen, itätuulen reviiri. Se on huipun alkua. Tässä, vielä tuulensuojassa on eväiden paikka.

Niitä Pietarin kolmea Kirkastusvuoren majaa ei nyt kuitenkaan vielä rakenneta, vaikka tässä onkin niin kiitollisena hyvä olla.

*Rinne jatkuu ylöspäin
sinistäkin sinisempää taivasta vasten,
ikuista Tähtihetkeä kohti.*

35. P.S.

Jonas kävi pitkästä aikaa luonamme.
Rimpautti ovikelloa ja istuutui poseeraamaan
itse askartelemansa piiiitkäkeulaisen
kolmipyöränsä nahkasatulaan.
Upea Trike!
Itävallan viirikin
tangon päässä hulmuamassa!
Polkeminen vaatii kuulemma voimia,
mutta niitä Jonaksella rittää.
Shakkimatseihin on löytynyt
hoitokodista tosissaan otettava pelikaveri.
Ruoka on hyvää
ja sitä saa paljon.
Kiusaaminen
ja toisten härnääminen
on kodissa onneksi
ankarasti kielletty.
Jonas on löytänyt rauhan.
Internetistä saa tilata kristillisiä kirjoja ja
siellä voi katsella toivoa tuovia ja
apologeettisia videoita.
Ja taivas on olemassa.
Ja Jeesus.

LP/CD Seifenblasen (1989/1994)
LP/CD Wie de Adler (1990/2005)
CD Die Suche nach dem König (Satumusikaali saksaksi) (1991)
CD Psalmen (1993)
CD Wolkenmeer (1995)
CD Feuerpfeil (2000)
CD Tunnen nuo jäjet (2004) (täysin suomeksi)
CD Carry the Gospel (2006) (täysin englanniksi)
CD Freiheit (2009)
CD Agape (2012) (saksa/englanti)
CD Juhlaan (2013) (täysin suomeksi)
CD Ich liebe dich immer mehr (2015)
LP/CD Liebenslang (2023)

Anekdoottikirja saksaksi:

”Wer zuletzt lacht, lacht im Himmel” (Leander Müller)

Anekdoottikirja suomeksi:

”Heittotähtihetkiä” (Outi Müller)

Omaelämäkerta ”Vesiväriäivas” (Outi Müller)

Infoa :

music@outi-loves-lee.com

(Puhelin, sms, WhatsApp) +43 699 10827001

www.outi-loves-lee.com

